

Giới thiệu Thạch Đến Vận Chuyển

Nàng là hoàng hậu Kiều Kiều đã từng chết đi và sống lại, tưởng chừng như sẽ có một cuộc sống mới nhưng không ngờ nàng xuyên qua và lại tiếp tục rơi vào tay của hắn - tên hoàng đế nguy hiểm..

Đúng là nguy hiểm thật, chỉ cần làm hắn nóng một tí thôi là đủ để roi đầu. Tuy đã chết một lần rồi nhưng nàng vẫn còn sợ chết lắm nên chả dám ý kiến gì với hắn đâu, chỉ dám im lặng để cho hắn khám xét sạch sẽ toàn bộ những gì trên người mình, nàng chỉ dám chửi thầm..

Liệu nàng có chịu nổi áp lực từ hắn ???

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

“Sư phụ, như vậy không tốt lắm đâu! Nơi này chính là lăng mộ Vương Hậu. . . . .”

Đồ đệ nuốt nước miếng, đi theo sư phụ lén trộm mộ chung quanh kiếm ăn mà sống, cho dù là huyết quý tộc hoặc là nhà người có tiền, không buông tha một chỗ nào, hơn nữa không có một nơi nào có thể ngăn được hai thầy trò bọn họ, có điều, lần này khiến cho hắn chần chờ, bởi vì chủ nhân tòa huyết này chính là Hoàng Hậu nước Đường.

“Nơi đó thì sao? Như vậy mới có thể chứng minh sư phụ lợi hại, ngay cả lăng mộ vương tộc cũng có thể vào.” Sư phụ hất mặt lên trời, thân mình béo phịch. “Không cần rầy rà, nhanh tay một chút!”

Hắn sợ hãi nhìn chung quanh, nếu sự việc bại lộ, có lẽ mất đầu mới hết tội. “Có điều, thật là kỳ quái, tại sao lăng mộ Vương Hậu không có ai giữ lăng, hơn nữa mới hạ táng hôm qua, cũng vắng ngắt, ngay cả đến người đến phúng viếng tế bái cũng không có. . . . .”

“Người không biết sao?” Sư phụ nhìn hắn, “Vương Hậu này không được sủng, nghe nói ngay cả lúc động phòng Quân vương nước Đường cũng chưa lâm hạnh nàng, mặc dù là Vương hậu một quốc gia, địa vị của nàng còn không bằng một cung nữ, thật là đáng thương, chưa đến mười tám tuổi đã bị người ta hạ độc mà chết.”

Đồ đệ nói: “Nếu sư phụ nói nàng đáng thương, mà giờ còn trộm mộ của nàng, hình như hơi quá đáng.”

Đồ đệ nói cũng hợp lý hợp tình. “Cho nên ta mới mang theo hương cùng tiền giấy vàng mã đến đốt cho nàng, để cho nàng sớm lên đường, quên đi sự giày vò của kiếp trước.”

“Nói thế nào cũng vậy thôi.” Đồ đệ lẩm nhẩm.

Sư phụ liếc xéo hắn. “Người nói cái gì?”

“Không. . . . . Không có gì.” Hắn vội vàng cầm miệng. “Sư phụ, đi vào bên trong cùng rồi. . . . .”

Sư phụ hừ hừ, nói: “Coi như người cũng học được vài điều ta dạy.”

“Cũng bởi vì đồ đệ thông minh đó!” Hắn vẫn không quên thói phồng mình.

Khi hai thầy trò đi vào bên trong động Thạch Vi, tìm được lăng mộ bị che giấu, thì mới phát hiện mặt bằng mộ thất hiện lên kiểu chữ lồi, nam bắc triều, trong mộ chia làm hai bộ phận trước sau, có phòng chứa hòm quan tài, đồ đặc tiểu thiếp, chôn trước và sau huyết, bên trong đặt thẻ tre, đồ sắt, đồ son, đồ dùng ngọc liếm, cũng không thiếu hàng dệt tơ hạng bảo vật trân quý, nhưng mà, những thứ này cũng không phải là mục tiêu của bọn họ hôm nay.

Khi tiến vào chính giữa huyết mộ, nơi đặt quan tài. . . . .

“Nhanh chút đem vàng tràng ra gỡ mở đê thâu!”

(“Vàng tràng” chỉ đúng là bách mộc vàng tâm, “Đê thâu” còn lại là chỉ ngoại quách bốn phía lấy bách Mộc Mộc phương lữ thế mà thành)

Chỉ biết dùng miệng để sai, đồ đệ phạm nói thầm trong lòng.

Đốt ba nén hương, trên mặt đất cũng châm lửa đốt vàng mã cùng giấy tiền mang theo, sư phụ cung kính thấp hương cầu khẩn. “Vương Hậu nương nương, lúc sống người không thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, sau khi chết cũng đừng có quay đầu lại nữa, quên đi nhân thế ân oán tình cừ, sớm tiến về thế giới Tây Phương cực lạc đi!”

Hai người cầm công cụ, mồ hôi ướt đầm vừa đánh vừa gõ, qua hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng mở quan tài ra.

“Sur phụ, người đã nói rằng không được sùng, Quân Vương nước Đường không thể nào ban thưởng dây vàng áo ngọc cho nàng, chúng ta vất vả như vậy, nói không chừng là uống phí công sức.”

“Cho dù không có gì, trong miệng Vương hậu cũng chứa một khối ngọc thiên đó!” Liếc đồ đệ một cái, “Ta nghe nói khối ngọc này đẹp hiếm thấy, ánh sáng màu xanh biếc, trong đó còn mang theo máu tươi giống như hồng tì, có thể nói là trân bảo hiếm thấy, vô giá, ta không muốn những người cùng nghề có cơ hội”

Nhất thời ánh mắt đồ đệ tỏa sáng, đã quên mất rằng mới vừa rồi còn không đồng tình.”Thật vậy chăng? Động tác của chúng ta phải nhanh chút mới được.”

Hai người mất nhiều thời gian và công phu, dù sao đây là lần đầu hai thầy trò bọn hắn trộm đào lăng mộ vương thất, hơn nữa muốn làm thần không biết quỷ không hay, không thể để cho người khác phát hiện, cho nên thật cẩn thận.

Một lúc lâu sau, cuối cùng mở hòm đá ra.

“Sur phụ!” Đồ đệ hưng phấn ồn ào.

“Đồ đệ!” Sur phụ ngửa tay la lên.

Hai thầy trò mò vào thân thể, thấy trên di thể là trang phục Vương Hậu long trọng, tuy nói không có dây vàng áo ngọc, nhưng bọn hắn cũng không có thất vọng, điều làm bọn họ kinh ngạc là vị Vương Hậu trẻ tuổi này nhỏ nhắn xinh tươi, khuôn mặt thanh tú giống như đang ngủ, hai gò má còn đỏ ửng, không giống những người chết đáng sợ bọn họ thường nhìn thấy.

Có điều, ngắm lại cũng đúng! Bởi vì nàng chết mới có vài ngày, hậu sự được xử lý qua loa, hơn nữa trong huyết không thiết kế thông gió, mới có thể làm chậm tốc độ thối rữa.

“Thật sự là đáng tiếc!” Đồ đệ cảm thán. “Tiểu cô nương động lòng người như vậy bị hại chết, nếu đổi lại ta! Đã nâng niu nàng trên lòng bàn tay mà thương yêu rồi . . . . .Oa!”

Một cái bàn tay dùng sức đánh lên gáy của hắn.

Sur phụ đổ cho hắn một chậu nước lạnh. “Người không có cái phước đó đâu!”

“Đau quá! Sao sur phụ đánh người vậy?” Hắn nói những lời thật lòng, không hiểu Quân Vương nước Đường đang suy nghĩ gì, ngồi ôm tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần cũng không cần gấp gáp, không biết thương tiếc nữ nhân như vậy, thật sự là ô danh nam nhân bọn hắn mà.

“Nhanh chóng tách miệng Vương Hậu lấy ngọc thiên ra.”

Đồ đệ ngăn người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, không đành lòng ra tay. “Ách, sur phụ, theo ý kiến đồ đệ, người tự làm đi!”

“Người . . . . .” Sur phụ chán nản.”Hừ! Ta tự làm!”

Vì thế hắn đeo bao tay, một tay tỉ mỉ cẩn thận nắm lấy cằm Hoàng Hậu xinh đẹp, tay kia thì cố gắng mở cặp môi đỏ mọng đang ngậm chặt của nàng ra. . . . .

Ngay lúc tách miệng nàng ra, đột nhiên mí mắt nhấp nháy vài cái, hai thầy trò đứng yên tại chỗ. Sau đó, cô gái mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của bọn hắn, chậm rãi mở to cặp mắt ra.

Ngón tay của sur phụ đang dò ở trong cái miệng nhỏ nhắn, đúng lúc sờ được ngọc thiên, cũng bị tình huống này làm cho sợ ngây người.

Nhất định là hoa mắt!

Hai thầy trò không hẹn mà cùng nghĩ trong lòng.

Thì ra lúc Vương Hậu chết đi đột nhiên bị cái gì đó trong miệng đánh bật trở lại, động tác phản xạ xuất hiện muốn nhổ nó ra.”Khụ khụ. . . . .” Dùng sức ho khan vài tiếng, rốt cục cũng nhổ ngọc thiên ra, ngồi dậy, nhưng việc này khiến cho sur phụ và đồ đệ trộm mộ sợ hãi.

“Người, người, người chết. . . . . Ở đằng sau. . . Ở đằng sau. . .” Đồ đệ thất thanh kêu to.

Làm sur phụ không thể biểu hiện nhất gan được, nhưng làm chuyện này cũng đã ba mươi năm, hắn chưa từng gặp qua chuyện như vậy, thật là rợn cả người, mặt trắng bệch, cầm chặt lấy ngọc thiên trong tay quay đầu bỏ chạy.

Thấy sur phụ không để ý đạo nghĩa giang hồ bỏ chạy trước, đồ đệ cũng không kịp nghĩ nhiều, ngay cả việc kiếm sống cũng không cần nữa, té lăn một vòng chạy theo phía sau.

“Sur phụ, đợi ta với! Sur phụ. . . . .”

Tiếng kêu la càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Y Tước khó khăn ngồi thẳng lại, cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nàng vội vàng bấu víu cái gì đó ở bên cạnh, chống đỡ mình, không cho nằm trở lại.

Trời ạ! Va chạm này giống như nuốt cả nửa cái mạng nàng, có điều may mắn không chết, thật tốt quá, cái gọi là đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, nói không chừng đi mua đồ nhân dịp khai trương khuyến mãi còn có thể trúng giải nhất ! Tiền thưởng không cần nhiều lắm, chỉ cần một trăm ngàn sẽ đủ cho học phí của đệ đệ rồi . . . . .

A . . . . . Nhưng toàn thân của nàng đều đau, lục phủ ngũ tạng không cần phải nói, chắc chắn là bị nội thương, thật sự xong đời rồi! Đi làm không được, không biết cần nghỉ ngơi mấy tháng mới có thể đi làm lại . . . . .

Nàng cố hết sức phát ra âm thanh. “Bác sĩ . . . . . Khụ khụ. . . . .”

Miệng vẫn còn tốt!

Y Tước nuốt nước miếng, từ từ chậm rãi mở mắt nhìn xung quanh.

Nhìn thấy mình nằm ở trong một cái hộp hình chữ nhật, hình như giống quan tài. . . . .

Quan tài? !

Nàng sợ run, xác định mình không nhìn lầm, nàng thật sự nằm ở trong quan tài, chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng nàng đã chết, cho nên mới hạ táng nàng?

Y Tước tức giận , tuy rằng từ trước đến nay nàng không hợp với mẫu thân, nói không quá hai câu sẽ tức giận, nhưng cũng không cần phải sử lý qua loa hậu sự của nàng chứ! Nàng còn chưa tắt thở, đây là đâu? Tên bác sĩ Mông Cổ chết tiết kia chẩn đoán sai sao? Nàng muốn kiện hắn, không bắt hắn xuất ra một trăm ngàn tiền bồi thường, tuyệt đối không buông tha!

“Khụ khụ. . . . .” Mặc dù thân thể không thoải mái, nàng vẫn cắn chặt răng leo ra khỏi quan tài, tránh khỏi việc nằm lâu suy yếu, cần vận động liên tục .

Khi Y Tước cố hết sức nhảy ra, mới chú ý tới quần áo trên người. . . . . Wow! Ngay cả áo liệm(Áo cho người chết) đều mặc cho nàng rồi, màu trắng , nhìn rất đẹp ! Có điều hơi rườm rà, hoạt động rất bất tiện.

“Khụ khụ. . . . .” Ho khan kịch liệt, giống như có cái gì muốn thoát ra trong lồng ngực. Nàng che cái miệng nhỏ nhắn, ho mãnh liệt vài tiếng. “Khụ khụ. . . . .”

Khi nàng mở lòng bàn tay ra, phát hiện có một vũng máu nhỏ, suýt ngất đi, quả nhiên là nội thương.“Cứu mạng. . Có người ở đây hay không. .”

Quyết tâm một lòng muốn sống, Y Tước chậm rãi leo ngoài cầu cứu.

“Cứu mạng. . . . .”

Lúc này, đồ đệ bị sư phụ bắt quay lại lấy cộng cụ kiểm sống.

“Sư phụ thật sự là không có nhân tính,nhờ gặp phải xác chết thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cái mạng đồ đệ ta đây không đáng giá hả?”

Hắn vừa đi vừa nói lảm nhảm, khi hắn nhìn đến Y Tước té trước quan tài thì lại muốn chạy trở về. . . . .” Người chết. . . . .”

Y Tước đau đớn, ngã nhào trên mặt đất, vươn một bàn tay, “Cứu. . . Cứu ta. . .”

Nghe thấy “người chết” nói chuyện, đồ đệ chợt dừng lại, nuốt nước miếng, đứng cách một khoảng cách cẩn thận quan sát. “Ngươi. . . . . Ngươi là người hay là ma?”

“Ma, mà thì sẽ kêu cứu mạng sao?” Nàng tức giận phun ra mấy chữ. Không học hành cũng phải biết hỏi, không hỏi cũng phải nhìn TV, không TV cũng mời người đi dạo chợ đêm hỏi một câu được không, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, nếu không bị thương quá nặng, thật muốn mắng thêm hai câu.

Đồ đệ nghĩ cũng đúng. “. . . . . Ngươi thật là người? Ngươi không có chết?”

“Khụ khụ. . . . . Nếu ngươi không cứu ta. . . . . Ta thật sự sẽ chết. . . . .” Y Tước cảm giác mình sắp không chịu được, ý thức dần dần mất đi.

Hắn sợ hãi tiến lên, “Vương, Vương Hậu nương nương. . . . . Người thật sự không chết?” Vươn một ngón tay chọc lưng nàng, “Thật sự còn ầm! Người thật sự không chết? !” Chuyện này thực kinh thiên động địa. “Vương Hậu nương nương? Vương Hậu nương nương? Người. . . . . Người chờ một chút. . . . . Sư phụ! Sư phụ! Mau tới cứu người !”

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đỉnh Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hồ Y Tước vừa mới về nhà, nghe thấy trong phòng truyền ra thanh âm lật bài tá lá, biết lại là đám bạn bè chơi bài của bà mẹ lại đến đây.

Trong lòng nàng không vui đá văng cửa lớn, áo ngắn không tay bó sát người, nửa thân dưới là chiếc quần short jean, lộ ra cặp đùi thon dài đẹp, chân đi giày thể thao NIKE, đây chính là trang phục ngày thường của nàng, tóc đủ mọi màu sắc, nàng không tốt nghiệp trung học cấp đệ nhị nên chỉ có thể lựa chọn làm công ở trạm xăng dầu để kiếm tiền, chi tiêu đến hai vạn đồng hàng tháng, đối với tương lai nàng không ôm bất cứ hy vọng nào.

Nàng héch môi cười lạnh. Kể từ khi cha làm công nhân phòng cháy chữa cháy, bởi vì công việc đã hi sinh vì nhiệm vụ, bà má thì càng thêm không kiêng nể gì ở nhà mở sòng bạc, từ nhỏ đến lớn, luôn thấy rất nhiều các bác các cô các chú các di tới nhà đến chơi mạt chược, có khi ba thiếu một, cũng sẽ gọi nàng tới thêm cho đủ, hoặc ở bên cạnh bưng nước trà, mua thuốc lá, còn có thể ăn thêm hoa hồng(tiền boa khi khách thắng lớn), nàng lớn lên giữa hoàn cảnh như vậy, Y Tước đã sớm bỏ qua cuộc đời của mình, có điều, nàng không hy vọng em trai Đại Bình rập khuôn theo gót của nàng, nàng muốn hắn có được những thứ tốt nhất.

“Y Tước đã trở lại.” Miệng nhai miếng cau, mấy bác lớn tuổi mê đắm nhìn nàng, “Y Tước thật sự là càng lớn càng đáng yêu, nếu tôi còn trẻ chưa cưới vợ, đã kêu Y Tước của các người làm vợ của tôi, ha ha. . . . .” Nói xong, bàn tay thô kệch đưa tới muốn xoa bóp cái mông vừa tròn tròn lại cong cong của nàng.

Y Tước không phải không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ gì, lập tức trừng mắt hung hãn quay lại. ”Từ lâu đâu! Ông muốn làm gì? Dám chạm vào tôi, sẽ đem *của quý* của ông cho Lão Nhị thiện!”

Về mặt hậm hực đem tay rút về lại, “Con gái không nên nói năng thô tục, tính tình cũng không được hư hỏng như vậy, cẩn thận không đàn ông nào chịu được cô, về sau không ai thèm lấy.”

Y Tước không vì hắn là trưởng bối mà nhượng ba phần. ”Đó cũng là chuyện nhà của tôi, ông liên quan cái rắm! Không muốn bị đánh thì mau rút!”

Mẫu thân đang trầm mê ở trên bàn mạt chược đối với việc này xem như mắt diếc tai ngơ, ngậm thuốc lá hét lớn một tiếng, ”Dám Đụng!”

Cũng không thèm nhìn tới bà má nhà mình một cái, Y Tước đi vào phòng của em trai, nhìn Hồ Đại Bình ngồi ở trước bàn đọc sách làm bài, năm nay đứng hạng nhì toàn quốc, cũng là hạng nhất của lớp học, còn có không ít giấy khen cùng học bổng, khiến cho nàng cảm thấy kiêu ngạo vì em trai.

“Bên ngoài âm ỹ chết người, sao lại không dùng tai nghe?” Nàng hỏi.

Tò ra ngai ngừng thẹn thùng, Hồ Đại Bình lộ ra vẻ mặt khó xử, “Nhưng nhiều khi mẹ sai em đi mua này nọ, đeo tai nghe sẽ nghe không được lời nói. . . .”

Con tức của nàng tăng lên. ”Mày mặc kệ bà ta đi! Thật không hiểu được vì sao bà ta lại là người thân chúng ta, mẹ nó, chỉ biết sinh, mà không biết nuôi, cho dù chúng ta đói chết, bà ta cũng sẽ không rời khỏi bàn mạt chược”

“Chị, bà ấy là mẹ của chúng ta, không nên nể mẹ như vậy.” Hắn áp ứng nói. Bọn họ đã không có cha, không thể mất đi mẹ, mặc dù mẹ không có trách nhiệm, nhưng có với không có thì tốt hơn.

Y Tước cười lạnh một tiếng, “Loại mẹ này không cần cũng tốt. Mày ăn cơm chiều chưa?”

“Chưa.”

Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, “Tao biết mà. Tao đi ra ngoài mua vài thứ đơn giản rồi sẽ trở về, muốn ăn đùi gà, hay là sườn. . . . . Quên đi, ăn cá giúp đôi mắt tốt hơn. . . . .” Nàng vừa lăm bằm, vừa xoay người đi ra khỏi cửa.

Mặc dù đi đến đầu ngõ, còn có thể nghe thấy âm thanh lật bài trong nhà, hàng xóm thường thường kháng nghị, thậm chí báo cảnh sát nói bọn họ tụ họp đánh bạc, có điều, mẫu thân nàng ham đánh bạc thành thói quen, từ trước đến giờ không sửa đổi được, sau khi bị giam vài ngày ra ngoài, vẫn sẽ như cũ tìm một ít bài về đến nhà tìm các viên đến tìm kiếm bát vòng(các bạn thông cảm chữ chan mù mạt chược chỗ này bạn chém đây =))). Đây là phương thức duy nhất bà ta có thể kiếm tiền, đối với ánh mắt khinh miệt của hàng xóm xung quanh ,bà ta cũng sớm đã thành thói quen.

Xe máy bên cạnh vượt qua, vừa vặn gặp được đèn đỏ dừng lại, thấy một cô gái tóc dài số tuổi cũng xấp xỉ bằng mình ngồi phía sau xe máy, hai tay thân mật vòng ôm eo ky sĩ xe máy,cười thật hạnh phúc, ky sĩ xe máy mở kính mũ bảo hiểm ra, quay đầu mỉm cười với cô ấy.

Hai người vừa nói vừa cười, hình ảnh ấy giống như gai đâm vào lòng Y Tước, rất đau, làm cho nàng không thoải mái.

Hừ! Nàng muốn kết giao bạn trai còn sợ không có hay sao, đàn ông muốn nàng có rất nhiều, có điều nàng thấy xem thường, bởi vì cho dù muốn kết giao, nàng cũng phải kết giao người có thể diện lại có tiền, để cho những người xem thường bọn họ như hàng xóm, bằng hữu phải hậm mộ ghen tỵ với nàng.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng chỉ có nàng mới hiểu được mình muốn được người khác che chở sủng ái. Y Tước tự giấu cười mình, những người đàn ông kia chỉ cần nhìn thấy qua bà má –con ma bài bạc- của nàng mở miệng ngậm miệng cũng là tiền, sẽ không dám nói muốn cùng nàng kết giao rồi, hơn nữa lần nào cũng đúng.

Dù sao một mình nàng cũng tốt lắm, không cần bạn trai gì cả! Nàng cảm giận thầm nghĩ.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng đêm nay một chút. Lại là trăng tròn rồi, hai ngày này bà chủ nhà lại sẽ đến thu tiền thuê nhà, không giao ra, chỉ sợ ngay cả phòng ở cũng không có.

Y Tước không muốn vì tiền bán đứng thân thể cùng linh hồn của mình, nhưng . . . . . Nếu như có thể làm cho em trai có được cuộc sống tốt, nàng có thể hy sinh chính mình, bởi vì mơ ước lớn nhất của hắn chính là làm được sĩ, có điều, muốn vào học viện Y Học phải tốn không ít tiền, tiền này từ đâu mà tới, việc này làm nàng rất đau đầu.

Mới hồi phục lại tinh thần, nàng lại phát hiện mình đứng ở trước một phòng có chút cổ xưa, không khỏi sững sốt mở to mắt nhìn, quay sang bên trái nhìn thấy một thềm đá dài, giống như quang cảnh trong phim, Y Tước hoàn toàn không nhớ rõ mình đi đến đây như thế nào.

Giống như có lực lượng thần bí dẫn dắt nàng, dẫn nàng vào trong phòng.

Đó là một cái cửa lớn màu đỏ thẫm, giống như ở phim lịch sử cổ trang Trung Quốc. Nhẹ nhàng đẩy ra, cửa phát ra thanh âm “Két!”.

Thì ra bên trong là một gian nhỏ trần ngập phong cách cổ kính, giống như đi vào đường hầm lịch sử, có thể thấy được vật dụng hai triều Minh – Thanh, cho dù là bàn, mấy bát nhang, mấy chiếc giường hoặc góc tủ, tất cả đều bày đầy các vật phẩm trang sức, có thủy tinh, mã não, yên tĩnh, hắc tinh, phát tinh, đá thạch lưu, san hô, thái tinh, hồ phách, mặt sập. . . . . vân vân..., cho tới tượng phật lớn, hòm châu báu, tinh trụ, tinh cầu, tới ngọc trai nhỏ, vòng cổ cùng nhẫn, có thể nói là rục rờ muôn màu, quả thực làm cho nàng muốn thành kẻ trộm.

Một tiếng nói ôn nhu có thể trấn tĩnh lòng người vang lên. “Hoan nghênh đã đến!”

Nàng theo bản năng lùi lại, “Tôi . . . . . Tôi không có trộm gì đâu. . . . .” Bình thường chủ quán đã gặp những cô gái mặc trang phục loại này như nàng, sẽ sử dụng ánh mắt khác thường tiếp đón nàng, không nghĩ rằng nàng căn nhầm thuốc đi làm đường, thì cũng hoài nghi tay chân nàng không sạch sẽ, nhìn nàng như nhìn kẻ trộm.

Đó là một người thoạt nhìn rất lớn tuổi, sự trang nghiêm bên ngoài làm cho người ta cảm nhận được có vẻ như đây là một phu nhân đã có chồng, Ngân Bạch Sắc, tóc kết thành búi lớn, trên búi tóc cắm một cây trâm san hô, trên người mặc áo dài đỏ thẫm kiểu Trung Quốc, tay áo rộng rãi rất đẹp, nếp nhăn trên mặt biểu hiện số tuổi của nàng không nhỏ, nhưng khiến cho người ta đoán không ra số tuổi thật sự.

Phụ nhân cười ôn hòa từ bi. “Tôi biết cô không phải, không cần khẩn trương, cứ từ từ xem, không sao.”

“Vâng, cảm ơn.” Y Tước có chút ngượng ngùng, bởi vì có rất ít người dùng giọng điệu ôn hòa như vậy nói với nàng, mời nàng, hốc mắt đỏ lên. “Tôi không có tiền mua, chỉ có thể nhìn mà thôi.”

Phụ nhân tươi cười ảm áp, Y Tước tùy ý quơ quơ, nhưng nàng cũng chỉ dám nhìn, không dám lấy tay sờ loạn, nếu như không cẩn thận chạm vào rồi hỏng này nọ, nàng không tiền bồi thường cho người ta.

Khi nàng đứng trước một hộp trang sức cổ xưa, đột nhiên dừng lại, thấy một chuỗi ngọc được tạo thành từ các viên ngọc khác, trên sáu viên ngọc xinh đẹp có hoa văn hình xoắn ốc thật bắt mắt, nàng không tự giác cảm lên đeo thử.

“Chuỗi ngọc cô đang cầm trên tay gọi là Không Tước Thạch.” Chẳng biết phụ nhân đã đến bên cạnh nàng từ lúc nào.

Y Tước kinh ngạc lặp lại. “Không Tước Thạch?” Có một chữ Tước giống tên của nàng, có điều người ta là Không Tước cao quý, còn tên của nàng là do mẫu thân đau bụng bắt đầu sinh, sắp gần ngày sanh, vẫn ngồi trên bàn mặt chực không chịu đi bệnh viện, vừa vận linh cảm được một quân bài cho nên thuận tiện đặt tên, thân phận thật sự là kém xa nhiều lắm.

“Bởi vì trên Không Tước Thạch khắc hoa văn thô giống như không tước xòe đuôi, cho nên mới lấy tên này, có nó sẽ yên ổn an bình, còn có thể trừ đi tà khí, cũng có thể coi là bùa hộ mệnh tìm kiếm tình yêu.”

Nàng mê muội nhìn, trong miệng nhẹ lắm bầm. “Tìm kiếm tình yêu?”

“Đúng vậy, chỉ cần châm một ngọn nến lục sắc, sau đó nắm Không Tước Thạch nghĩ tới diện mạo đối phương, là có thể giúp cô triệu hồi tình yêu, tìm được ý trung nhân, nó cũng có thể phòng ma quái, phòng ngừa xấu xa, còn có thể đưa tới vận may cho cô, có quý nhân tương trợ.”

“Lợi hại như vậy sao?” Y Tước không thể tin được viên châu nho nhỏ trên tay nàng có năng lực lớn như vậy.

Phụ nhân cười híp mắt nói: “Hơn nữa nó còn có công dụng giúp chủ nhân cảnh báo, khi chủ nhân gặp nguy hiểm sắp phát sinh thì sẽ tự vỡ tan để cảnh cáo chủ nhân của nó.”

Lời này nói nàng hảo tâm động, có điều, Y Tước vẫn đem nó để lại tại chỗ. “Vâng nhất định thực quý rồi! Tôi mua không nổi thứ này. . . . .”

“Đồ trong phòng này tôi chỉ tặng cho người có duyên, có vẻ như viên ngọc này tự mình tìm chủ nhân, nó đã chọn cô, cho nên viên ngọc Không Tước

Thạch trên tay cô là của cô.”

Y Tước mở to hai mắt, “Tặng cho tôi? Không được, không được, tôi không thể lấy không đồ của người khác.” Thiên hạ không có chuyện tặng bữa cơm trưa miễn phí, đạo lý này nàng biết rõ, trước kia từng đi làm việc ở vài nơi, ông chủ đối với nàng đặc biệt tốt, chính là muốn chơi đùa cùng nàng.

“Vậy bán cho cô một trăm đồng đi!” Dường như phụ nhân cũng dự đoán được nàng sẽ nói như vậy.

Nàng mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, “Thật sự chỉ cần một trăm đồng?”

“Đúng vậy!”

Từ trong túi quần jean lấy ra một tờ bạc nhăn nhoe hiện con số một trăm, sợ hãi đưa cho phụ nhân. “Thật sự muốn bán cho tôi chỉ một trăm đồng? Bà không hối hận?”

Phụ nhân mỉm cười nhận lấy tiền của nàng, tự tay đem Không Tước Thạch đeo trên cổ tay của nàng, “Về sau cô chính là chủ nhân của nó, chỉ mong nó khả năng giúp đỡ cô tìm được hạnh phúc cô muốn.” Câu cuối cùng như một lời dự đoán.

“Cám ơn, tôi sẽ đeo nó mỗi ngày.” Y Tước cúi đầu vuốt ve vô số viên đinh trên Không Tước Thạch, đây một vật phẩm đáng giá nhất trên người nàng. “Đúng rồi, tôi. . . . . Ủa?”

Nàng ngẩng đầu, lần này ánh mắt của nàng tròn lớn hơn, bởi vì nàng đang đứng trước cửa tiệm ăn, phụ nhân vừa rồi cùng ngôi nhà cổ quái ở phía trước cửa hàng không trông thấy bóng dáng!

Có chuyện gì vậy?

Nàng đang nằm mơ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đã là 2 giờ đêm, mẫu thân vẫn đang đánh bài cùng bằng hữu, cho đến khi lão hàng xóm la hét tỏ vẻ kháng nghị, rốt cục mẫu thân cũng vội vã kết thúc ván bài, khi cả phòng đã khôi phục sự yên lặng, nàng cảm thấy có chút không thể thích ứng.

Bởi vì trong nhà chỉ có hai gian phòng, cho nên nàng cùng đệ đệ chia sẻ cùng một chiếc giường nhỏ chỉ bằng cánh cửa. Nhìn thấy đệ đệ đang ngủ say, Y Tước liền buông cuốn truyện manga《Thám tử lừng danh Conan》đã bị nàng lật tới lật lui đến độ rách nát.

Lặng lẽ xuống giường, đi tới trước bàn đọc sách, nàng ngồi xuống, bật chiếc đèn bàn lên, lấy ra cây nến màu xanh biếc dự phòng cùng chiếc bật lửa. Không phải là nàng muốn tìm kiếm tình yêu, chẳng qua chỉ muốn thử nghiệm xem lời nói của vị bà bà kia là thật hay giả.

Y Tước đốt nến, sau đó nắm chặt Không Tước Thạch, bắt đầu theo lời nói của vị bà bà tượng tượng bộ dáng người bạn trai trong tương lai của mình.

"Vóc người cao một chút, không cần quá đẹp trai, người ta nói “chồng xấu thì dễ xài”, chỉ cần thuận mắt là tốt rồi, chủ yếu là phải có tiền, tốt nhất là có thể gả vào nhà giàu có, ra cửa có tài xế lái xe, trong nhà lại có người giúp việc, không cần mình động thủ, còn có một card thẻ vàng. . . . . Ta thật sự là ngu ngốc! Tự nhiên lại tin tưởng cái chuyện hoang đường nhằm chán đó."

Nếu quả thật có nam nhân như vậy, làm sao hẳn có thể coi trọng nàng, trình độ học vấn của nàng không cao, lại không có khí chất gì, còn chưa ra trường, thật là nằm mơ giữa ban ngày.

"Chỉ cần người nam nhân kia có thể thương yêu ta là đủ rồi." Đây mới điều nàng thật sự mong ước.

Rốt cuộc là nàng đang hi vọng cái gì? Nếu xấu chuỗi Không Tước Thạch có thể giúp nàng đạt thành tâm nguyện, thì chẳng phải bất kì người con gái nào, ngay cả khi đã già đều có thể tìm một đại gia soái ca làm thiếu phụ nhân?

Y Tước cảm giác mình giống như là kẻ ngốc, dễ dàng tin tưởng những chuyện hoang đường phát ra từ một kẻ bán buôn như vậy, chẳng qua đó chỉ là một hình thức marketing lỗi thời.

Thổi tắt cây nến, đặt chuỗi ngọc lên bàn sách, tắt đèn bàn, nàng lên giường, ván giường phát ra tiếng kêu kệt kệt kệt cũ kĩ.

Nên nghĩ tới việc làm như thế nào để kiếm tiền, vậy mới là thực tế. Lần trước Tiểu Văn hỏi nàng có muốn cùng các nàng làm việc hay không, chỉ cần không bị bắt, viện trợ cho một lần có thể lên đến 1 vạn tệ, nàng còn là xử nữ, nói không chừng còn có thể cảm nhiều hơn, so với việc làm tại trạm xăng dầu, cả ngày hít khí dầu đáng sợ kia, sớm muộn gì cũng bị ung thư phổi, trong khi chẳng kiếm được bao nhiêu.

Y Tước nhìn chằm chằm lên trần nhà, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ .

Mặc dù cùng nam nhân xa lạ lên giường rất ư là tồi tệ, không chừng còn có thể gặp phải một tên cuồng biến thái, nhưng đối với nàng mà nói, đó thật là phương thức kiếm tiền nhanh nhất, ai bảo nàng không thông thạo một ngành nghề nào, hiện tại tất cả các công ty đều tuyển bằng cấp đại học trở lên, nàng làm sao có cơ may “ lên sàn đấu ” cùng những sinh viên đại học chứ !

Nghiêng người, nhắm mắt lại, mặc dù trong lòng nàng cảm giác rất bất đắc dĩ, nhưng chỉ cần có thể giúp đệ đệ nàng tốt nghiệp đại học, thuận lợi làm thầy thuốc, như vậy mọi việc nàng làm thật đáng.

Thật đáng . . . . .

Lúc này, trên bàn sách Không Tước thạch được chiếu sáng bởi ánh trăng bên ngoài cửa sổ , lóe ra một tia sáng thần bí . . . . .

"Tỷ, rời giường!"

Vừa mới ngủ không bao lâu, đệ đệ liền tới gọi nàng.

Vuốt vuốt mắt cho tỉnh táo, hỏi: "Trời đã sáng?"

Đệ đệ đã mặc xong đồng phục chuẩn bị ra cửa. "Ừ! Ta phải đi đến trường học rồi, tỉ cũng đi đánh răng rửa mặt đi, nếu không sẽ trễ giờ đi làm."

Từ trước đến giờ Y Tước rất quan tâm đến ba bữa cơm của đệ đệ .

" Đệ không ăn bữa sáng à ?"

"Ta đã mua một túi bánh mì nướng, còn tiện chiên hai quả trứng làm thành sandwich, một phần cho tỉ, còn có, sữa đậu nành, tỉ nhớ uống nha ." Đệ đệ cũng như nàng, quan tâm tới thân thể tỷ tỷ. " Tỉ đã gầy lắm rồi, không cần giảm cân nữa đâu." Hắn biết tỷ tỷ đem tiền tiết kiệm cùng thức ăn chừa cho hắn, để hắn có thể tiếp tục việc học một cách tốt nhất .

Nàng không khỏi bật cười, "Biết, người đến trường học đi!"

"Mẹ còn đang ngủ, tỉ không nên đi đánh thức bà ta, tránh một trận cãi nhau." Hắn nhỏ giọng dặn dò .

Lạnh lùng khế hừ, "Ta lười đấu võ mồm cùng bà ta." Nếu ngày nào đó nàng có thật nhiều tiền, nàng sẽ đem đệ đệ trốn đi, thoát khỏi cái ổ địa ngục này .

Đệ đệ cắn môi, im bất, "Vậy đệ đi học, tạm biệt tỉ."

" Đạp xe cẩn thận, nhớ nhìn đường."

Xa xa truyền đến tiếng trả lời của đệ đệ . "Biết rồi."

Rửa mặt đơn giản, vẫn chiếc quần jean cũ, tùy tiện cầm một cái áo mặc vào, gặm nuốt miếng sandwich trứng vào bụng, hộp một ít sữa đậu nành, nàng vội vàng đi thay ca, nếu muộn, lại bị mắng, xem ra thật sự phải suy tính đề nghị đó .

Lấy tay bôi mái tóc nhuộm đủ màu sắc (tức ché ngon, rồi, hừ, gàu ... ^^!), đem túi đeo lưng nghiêng vác một bên vai, lẹ chân chạy tới trạm xe bus . Đi tới vạch, vừa đứng đèn xanh sáng (đèn xanh báo xe chạy qua), nàng dừng bước lại, vừa lúc nhìn xe buýt chạy mất, nàng ảo não, nếu ra cửa sớm một bước thì tốt rồi .

Nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay mua ở chợ đêm, Y Tước không chờ được đèn giao thông chuyển đổi màu . . . . .

Bất ngờ, nàng cảm giác được cổ tay phải đột nhiên có cảm giác lạ, nhìn ngó xung quanh, nàng cúi đầu nhìn xuống thấy xâu chuỗi Không Tước Thạch bị rớt ở dưới đường, nghĩ thầm, nàng không nhớ mình có mang nó ra cửa, làm sao nó lại ở trên tay nàng? Nhưng mà nàng không rảnh ngâm nghĩ, vội vã lượm về, dù sao đó nàng đã tốn một trăm đồng tiền mua, mất thật đáng tiếc.

Nàng vội chạy tới lối đi bộ muốn nhặt Không Tước Thạch lên, đèn xanh vẫn đang sáng, một chiếc xe vội vàng đón khách đến phi trường đạp thật mạnh chân ga xông ra ngoài.

"Kít..... ~~~~~"

Tiếng phanh xe chói tai hù dọa tất cả người đi đường, trong tiếng kêu sợ hãi, ai cũng chỉ nghe một tiếng "Phanh!", một thân thể nhỏ yếu kiều bị đánh bay ra xa vài thước, bị hất tung lên cao, rơi xuống, đầu chảy máu dữ dội, người không có một hơi thở, chỉ lạng lẹ nằm trong vũng máu.

Tài xế tắc xi mặt trắng bệch lao xuống, lời nói không chút mạch lạc, thét to, "Là chính nàng lao ra . . . . . Đèn xanh . . . . . Các người cũng nhìn thấy. . . . ."

" Gọi xe cứu thương nhanh lên!"

"Có trễ quá hay không?"

"Xe cứu thương tới chưa?"

"Cũng mới mười mấy tuổi mà thôi. . . . ."

"Thật là đáng thương. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thành Ngụy Túc, trong Vương Cung

". . . . . Đại tự tế, Tư Lịch mới vừa bái kiến Bồn cung, hần nói trong những ngày gần đây trên bầu trời sẽ xuất hiện tuệ tinh, từ xưa Tuệ Tinh còn có tên là Yêu Tinh, vốn là sao chổi, chỉ sợ trong vòng ba tháng sẽ mang tới tai họa, cho nên hi vọng Vương Thượng lập tức cử hành đại điển (lễ tế trời đất), cầu Thần Giới (thần của đất trời) phù hộ cho đất nước bình an, nhưng mà nghe nói Vương Thượng lại từ chối, chuyện này có thật không ?"

Người đang ngự trên ngai vàng là Thái hậu, cảm giác khó có thể thân cận, dung nhan vẫn xinh đẹp ưu nhã, có thể thấy được lúc người còn trẻ tuổi là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, giờ phút này ánh mắt lãnh ngạo của bà đang hướng về phía vị quân vương cao lớn, trước mặt trẻ tuổi, tức con của bà, Khuông Vệ, thần sắc của Thái Hậu vẫn từ ái không có chút, chỉ có lạnh lùng .

"Thưa, mẫu hậu,tai ương mà Thần Giới ban tới là để trừng phạt chúng sinh đã làm sai, người phải biết Thần Giới đã không tiếp nhận việc nịnh nọt, vậy nên cho dù người có cố ý nịnh nọt hay mua chuộc, van xin đi nữa, kết quả cũng sẽ không thay đổi, vậy nên chúng ta có cần phải lập đàn tế không ?" . Khương Vệ tiếp tục nói." Còn nữa, cổ thư có ghi lại, Tuệ Tinh là ngôi sao mà Thần giới dùng để trừ đi những chi quân (vua hay thần tử) vô đạo, là dấu hiệu đề cảnh cáo, nếu như trăm đức hạnh dơ bẩn, thì dù có lập đàn đi nữa kết cục của trăm vẫn vậy."

Chỉ cần bước vào Từ Ninh cung, tâm tình của hần sẽ hết sức phức tạp, cảm thấy có vô lực, theo lý thuyết, hần là quân vương của một nước, thân phận vô cùng tôn quý, có thể hô phong hoán vũ, không có gì không làm được, nhưng hần vẫn như thế, hết lần này tới lần khác, không thay đổi được tình cảm mẹ con giữa hai người, tình thân của bọn họ có thể hình dung như một tờ giấy, mỏng manh và dễ rách.

Thái hậu lạnh lùng đáp lại hần, "Nếu Vương thượng không muốn làm thì bồn cung đành chấp thuận, nhưng nếu phát sinh tai nạn, bồn cung sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, vương thượng gánh chịu nổi sao?"

"Chỉ cần nhi thần yêu dân, làm một quân vương tốt, nhất định có thể gặp dữ hóa lành." Hần nghiêm nghị nói.

Thái hậu đáp, giọng lạnh lùng . "Vương thượng đã có ý này, vậy Bồn cung cũng không tiện nói thêm gì nữa ."

"Đa tạ mẫu hậu. . . . . Nhi thần còn một chuyện bẩm báo."

"Có chuyện cứ nói đi!" .

Khuông Vệ đã sớm quen với hình thức đối đáp vô tình giữa hai người ."Nhi thần quyết định lập Chi Tàn làm hậu."

"Chi Tàn?" Thái hậu bà suy nghĩ mãi, mới nhớ bộ dáng của phi tần này ." Là phi tần đã có mang long chủng của vương thượng ?"

Hần mặt không chút thay đổi trả lời, "Vâng"

"Vị trí vương hậu, cũng không phải là ai cũng có thể tùy tiện ngồi được, vương thượng nghĩ nàng ta có thể là mẫu nghi thiên hạ, gánh vác trách nhiệm quản lý hậu cung ?"

Thái hậu nói với giọng châm chọc cùng ý gây chuyện với Khuông Vệ, càng làm cho hần kiên quyết, "Nhi thần tin tưởng nàng có thể." . Trong mắt mẫu hậu, chỉ có bà tới mới có quyền quyết định người nào ngồi ở vị trí đó.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, "Nghe nói từ khi Vương Hậu qua đời, vương thượng chỉ cưng chiều Chi Tàn, chuyện lan truyền ra cả hậu cung làm cho các phi tần khác bất mãn và oán hận, đột nhiên hôm nay vương thượng nói muốn lập nàng làm hậu, chẳng lẽ là vì đã nghe quá nhiều câu nịnh nọt thoáng qua bên tai khi cùng nàng ta chung chăn gối ?."

Hần cố đè cục tức trong ngực xuống, lạnh lùng nói: "Nhi thần không dám."

"Thế nào?", Ánh mắt của thái hậu thoáng nhìn qua hắn, không khí thoáng chốc đông cứng."Bồn cung chỉ nói đôi câu, vương thượng liền trưng ra sắc mặt đỏ là thế nào."

Khương Vệ nhìn chằm chằm mẹ ruột của mình, cổ họng không khỏi căng lên, "Chẳng lẽ ngay cả quyền muốn lập ai làm hậu trẫm cũng không có sao?"

Nàng khầu phạt tâm xà "Vương thượng nói lời này là có ý gì?"

"Nhi thần tin tưởng, Chi Tẫn có thể lãnh nhiệm trách nhiệm đứng đầu hậu cung." Uất ức thâm trầm, làm hai tròng mắt hắn không thể chớp lấy một cái, hắn nhìn thẳng vào dung mạo của Thái Hậu, nàng ta tuy cao quý, nhưng hắn, thân là vua của một nước, không thể mặc cho ai sắp xếp, cho dù hắn rất muốn cải thiện quan hệ mẫu tử của hai người nhưng không phải vì vậy mà điều gì cũng có thể.

"Vương thượng có ý là muốn Bồn cung đứng động tới việc này?" Thái hậu ưỡn thẳng lưng, giận tái mặt.

Hắn khép đôi mắt, ngữ điệu vẫn lạnh nhạt như cũ, "Nhi thần không dám."

"Từ khi vương thượng lên ngôi năm sáu tuổi, nay đã mười tám năm, Bồn cung đã phí hết tâm tư cùng vương thượng cai trị đất nước, hôm nay vương thượng trưởng thành, cánh cứng cứng rắn, có thể không đem Bồn cung đặt ở trong mắt, đã như vậy, từ nay về sau, Bồn cung cũng không can vào bất cứ chuyện gì củavương thượng." Nàng thái độ cương quyết nói.

"Nhi thần không có ý này." Bàn tay trong tay áo của hắn không tự chủ nắm chặt, không thể nói ra lời thật tâm, nếu không quan hệ mẫu tử giữa hai người càng thêm ác liệt."Chi hy vọng mẫu hậu thành toàn."

Thái hậu nhú mày."Thôi, Bồn cung không phản đối nữa, như thế có vẻ không hiểu sự tình, nếu vương thượng đã quyết định, cứ giao cho Tông Chính phủ xử lý đi!"

Khương Vệ hít một hơi thật sâu, thở phào nhẹ nhõm."Đa tạ mẫu hậu, như vậy nhi thần cáo lui."

Mỗi lần tới nơi này, hắn đều có cảm giác hít thở không thông, hắn đang hy vọng cái gì, mỗi lần ôm hi vọng bước vào nơi này, cuối cùng đều chỉ có thể thất vọng rời đi, hắn nên hết hi vọng từ lâu mới đúng.

"Vương thượng?". Trên mặt lão thái giám Yên Phúc là biểu tình thương hại, từ lúc vương thượng lên ngôi, đều do hắn hầu hạ, đối với vương thượng, hắn có tình thương với người trên mức chủ tớ, cũng là người hiểu rõ nhất tâm tình giờ phút này của hoàng thượng.

Hắn thở ra một hơi thật dài mang theo cả nỗi bức tức, "Trẫm không sao."

"Vương thượng có muốn đi ngự hoa viên giải sầu?". Bỗng trong lòng hắn có tiếng nhắc nhở. "“Minh chỉ là nô tài, không có quyền”."

Hắn lắc đầu, "Đến ngự thư phòng đi!" Nói xong, liền quay đầu lại nhìn Từ Ninh cung thêm một lần, sau đó hắn lạnh lùng bước vào trong kiệu, thái giám cùng thị vệ tuân mệnh hộ tống hắn rời đi.

Khi Khương Vệ đi tới ngự thư phòng, mới biết Ngự sử Trung Thừa có chuyện quan trọng bẩm báo, đã đợi hắn lâu.

"Tuyên hắn vào đi!" Hắn nhú mày, ngồi lên chiếc ghế khảm hoa văn rồng sắc sảo, chờ thần tử yết kiến.

Giấy lát sau, một quan viên bước đến, quỳ lạy hành đại lễ trước mặt hắn.

"Vi thần tham kiến vương thượng, Ngõ Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Khương Vệ nhìn thấy nam tử vốn là bạn từ thuở nhỏ với hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Miễn lễ, ban thưởng ngồi!"

Hắn ghi nhớ gần vua như gần cọc, cung kính nói: "Vi thần không dám."

"Nơi này không có người ngoài, bạn hiền, ngươi cứ ngồi đi!"

Mặc dù hai người đã là bạn của nhau nhiều năm, nhưng đối phương vốn là vua của một nước, Can Hiền không dám, vì đặc ý mà quên hình thức, trước tạ ơn, sau liền tuân mệnh ngồi xuống.

Về mặt của Khương Vệ hơi có vẻ nhẹ nhõm, "Trẫm nghe nói, hôm qua mới từ Đẩu Túc Thành trở lại, mới về nơi đã muốn vào cung, ta cũng muốn nghe ngươi bẩm tấu, ngươi đã tới nơi đó an toàn, hẳn mọi chuyện cũng đã làm xong?"

Can Hiền hắn trả lời một cách cung kính."Bẩm Vương thượng, vi thần may mắn hoàn thành sứ mạng mà người giao phó, nhân chứng, vật chứng xác thật, đã đem đám người của quận trưởng (quan lại canh giữ một thành phố), nhốt tất cả đều vào Thiên Lao, giao do Đình Ủy phủ xử trí."

"Ngươi làm rất tốt." Khương Vệ tán dương cười nói.

"Tạ vương thượng. Nhưng mà, lần này khi vi thần vào Đẩu Túc thành, tình cờ vào một cửa hàng đồ cổ, bên trong phát hiện một vật, lớn mặtđem nó

mang về đây . thỉnh xin vương thượng xem qua." Nói xong, hắn lấy ra một hộp trang sức điêu khắc hoa văn trang lệ từ trong tay áo, đưa cho thái giám chuyển giao qua cho hắn .

Khương Vệ tỏ vẻ nghi ngờ, "Là vật gì?"

"Vương thượng, mời xem!" . Can Hiền không giải thích nhiều.

Từ trước đến giờ Khương Vệ luôn tỏ vẻ trầm ổn, ngũ quan tuấn tú của hắn khi nhìn thấy vật trong hộp thì nhanh chóng biến đổi, "Đây không phải là. . . . ." Trong hộp là một khối ngọc thiên, nhìn rất quen mắt, đến ngay cả hắn cũng không thể làm bộ không biết. Hắn đưa tay lấy ra, cẩn thận xác nhận." Tại sao vật này lại ở trong một cửa hàng đồ cổ tầm thường chứ?"

"Nếu như Vi thần không nhìn lầm, khối ngọc thiên này nửa năm trước đã hạ táng theo Vương Hậu, nhưng hôm nay lại lưu lạc ở Đầu Túc thành, chẳng lẽ là. . . . ." Mặc dù hắn không nói ra, nhưng cho dù ai nghe cũng có thể hiểu được ý tứ trong đó.

Trong nháy mắt hắn tức giận ngập trời, đối với người cả gan làm hành động khiêu khích kia, không tha thứ dễ dàng."Ý của ngươi là, những thứ kia là được trộm trong lăng mộ của hoàng thất ?"

Can Hiền nói tiếp."Căn cứ kết quả mà hạ thần điều tra được, khối ngọc thiên này vốn là thứ mà vương hậu mang theo khi được gả tới nơi này, có thể thấy được tận trong đáy lòng, Vương Hậu cũng muốn trở lại quốc gia của mình. Vương thượng, chuyện này mà lan truyền ra ngoài, có thể tổn hại uy danh cùng tôn nghiêm của hoàng thất, không thể coi như việc này không quan trọng."

"Đáng chết! Xem ra người coi sóc lăng mộ hoàn toàn không đem trộm đặt vào trong mắt, xem nhẹ công việc của mình, trẫm không thể không điều tra việc này."

Can Hiền quỳ gối tại chỗ, hai tay chấp lại."Kính xin vương thượng lập tức hạ chỉ, vi thần lập tức truy án bọn trộm mộ."

"Ta chuẩn tấu." Khương Vệ lập tức hạ thánh chỉ xuống. "Chuyện này ta giao do ái khanh xử trí, cần phải sớm bắt được bọn trộm mộ."

Hai tay Can Hiền cung kính nhận lấy thánh chỉ. "Vi thần tuân chỉ."

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Qua nửa tháng :

Một bóng dáng nho nhỏ đang canh chừng bên ngoài, nàng đợi, đợi .... Rồi lại đợi không được hai sư đồ bên trong, tối nay bọn họ trộm mộ tại nơi này, chủ nhân của nó là một vị vương công quý tộc, cho nên chôn theo rất nhiều vật phẩm đáng giá, hơn nữa ngôi mộ xa hoa vô cùng, rõ ràng là đang rử rê đám người tới trộm mộ, mặc dù người canh giữ coi sóc mộ mỗi ngày đều sẽ tuần tra kỹ càng mấy lần, nhưng vẫn không chống lại được các tặc nhân cao thủ . Nhưng hai sư đồ này dù là cao thủ, chẳng lẽ lại không cảm giác được thời gian không còn nhiều sao, không đi nữa sẽ trễ mất .

Thân ảnh nho nhỏ thờ phỉ phò, chui vào khu mộ tối đen, hạ đầu xuống hô to, "Hai người các ngươi ở bên trong ngủ thiếp có phải hay không? Động tác còn chậm hơn rùa!"

Đang vơ vét vàng bạc châu báu, hai sư đồ thiếu chút nữa xoay mình hét lên, họ đã bị nàng dọa sợ đến mức suýt đứng tim

Sư phụ vỗ ngực, an ủi. "Ngươi chạy vào làm gì? Muốn hù chết người à!" . Mặc dù công việc này không cần vốn buôn bán, không biết đã làm mấy lần, nhưng mà khi làm việc trái với lương tâm, thỉnh thoảng cũng có chút cảm giác thần hồn nát thần tính, lo lắng, sợ hãi.

"Ai bảo các ngươi làm việc quá chậm!" . Ánh sáng mờ ảo, loáng thoáng chiếu vào bóng dáng nho nhỏ, ngũ quan mỹ lệ động lòng người, nhưng lúc nàng mở miệng, liền làm hồng cả hình tượng. "Hai người đàn ông này tay chân chậm chạp như vậy, có cần ta tới giúp các ngươi khuôn hộ hay không?"

Thấy sư phụ giận đến mức bốc hỏa, đồ đệ vội vàng ra mặt hòa giải . "Không cần! Không cần! Xong ngay thôi, ngươi mau đi ra ngoài canh chừng. "

Cái miệng nhỏ nhắn hừ một tiếng, "Nhanh một chút!"

Nghe tiếng bước chân thong thả bước ra, đồ đệ mới quay đầu trấn an sư phụ . "Sư phụ không phải đã nói, trên đời đại nhân không thèm chấp kẻ tiểu nhân, ngươi cũng không cần cùng nàng so đo. "

"Đều là do ngươi ngu ngốc làm hại!" Sư phụ căm hận, gõ đầu đồ đệ một cái, "Ngươi cứu nàng làm gì? Nửa năm qua, còn phải cung cấp cho nàng ăn ở, lại còn phải hầu hạ nàng ta, đuổi cũng không đi, thật giống như ta đang thiếu nợ nàng ta vậy. "

Đồ đệ bị đau, xoa gáy, "Á -- thật là đau! Sư phụ, dù nói thế nào, đau gì chúng ta cũng trộm không ít vật bồi táng theo nàng, tính thế nào cũng là chúng ta chiếm hết tiện nghi của nàng, huống chi lại không thể chạy đi báo quan, nói chúng ta vô tình cứu được một nữ nhân đã chết, đó lại là Vương Hậu đã mất, như vậy không bị bắt đi chặt đầu mới là lạ. "

"Người còn dám nói? Đều là do người nhiều chuyện!" Vừa nói hắn lại muốn đánh.

Hắn nhanh nhẹn tránh ra, "Sư phụ đừng đánh, đánh nữa đồ đệ thành kẻ đần mất !"

"Hừ!" Nếu không phải là không còn thời gian, hắn sẽ gõ thêm mấy cái mới hả dạ . " Cầm đồ đi, rồi trốn mau!"

Hắn thở dài, vác chiếc túi vải rách lên vai, hai thầy trò bao lớn bao nhỏ thảng lự trở về, tối nay thu hoạch không ít, nhanh chóng đi ra khỏi huyết mộ.

Bên ngoài, bóng dáng nho nhỏ không thể nhìn thêm nữa, vốn định đi vào, khi thấy bọn họ ra ngoài, nàng vội vàng nhận lấy một túi . "Nhanh lên !"

Bỗng dung có tiếng chân người chạy đến, bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng bước chân, thấy hơn mười bóng đen cầm cây đuốc trong tay, vây quanh bọn họ, dường như đã sớm tính toán mọi tình huống xảy ra .

"Bọn trộm mộ ghê tởm, xem tối nay các người trốn đi bằng cách nào !"

"Bắt bọn họ lại!"

Đồ đệ thấy thế, chảy mồ hôi lạnh, "Sư phụ, nên làm gì bây giờ?"

"Ta đang suy nghĩ . " Sư phụ cũng luống cuống tay chân.

"Không bằng chúng ta ném đồ mà chạy ra, dời lực chú ý của bọn họ. " Thân ảnh nho nhỏ, núp sau lưng hai người đàn ông, hạ thấp giọng đề nghị.

"Cái gì? Muốn ta trả lại bảo bối cho hắn ?", Họ không muốn sau chuyến đi này, về bảo sơn lại mang theo 2 bàn tay trắng, nếu không sẽ bị trêu chọc .

Nàng cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ, "Mạng sống đáng giá hơn hay đồng bảo bối vô tri này đáng giá hơn ? Vạn nhất bị bắt, là bị chém đầu, ta không muốn chết như vậy . . . . . "

"Nàng. . . . . "

Lời còn chưa nói hết, bóng dáng nho nhỏ đã ném túi bảo bối đi . "Hết thầy trả lại cho các người!"

Thầy trò bất đắc dĩ cũng chỉ biết làm theo. "Trả lại cho các người!"

Thừa dịp binh mã bất ngờ hoảng loạn, ba người liền ba chân bốn cẳng chạy.

"Mau bắt hắn lại !"

"Không thể để họ chạy thoát !" Có người tức giận hô to.

Thân ảnh nho nhỏ phát huy tiềm năng lớn nhất trong bộ môn điện kinh, nỗ lực muốn chạy trốn . . . . .

"A --" cánh tay này bị bắt được, nàng bị dọa sợ kêu to, thân thể mảnh mai trong nháy mắt bị ép trên mặt đất, chỉ có thể liều mạng gãy dựa. "Khôn kiếp! Mau buông ta ra! Cứu mạng . . . Ghê tởm! Buông ta ra!"

Nghe tiếng kêu, đồ đệ vốn đã chạy thoát đang định quay đầu lại cứu người.

"Người muốn làm gì? !" Sư phụ xách cổ áo hắn lại, kéo trở về.

Lương tâm đồ đệ bất an. "Ta muốn quay lại cứu nàng. . . . . "

"Người muốn chết à? !"

"Nhưng mà. . . . . "

"Người quên nàng là ai sao? Dù gì thì nàng cũng là Vương Hậu, sẽ không có việc gì, đi mau lên!" Thật vất vả mới tổng được cái cục nợ này, lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ.

Chung sống nửa năm, sẽ có chút tình cảm. "Nhưng cái gì nàng cũng không nhớ, nếu trở về có thể bị hạ độc chết. . . . . " Đồ đệ lo lắng nói.

"Đó cũng là mệnh của nàng!" Sư phụ không nói hai lời, lôi hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đỉnh Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Vốn cho là lần này chết chắc, lại không nghĩ rằng khi tên đại gia gọi là quận trưởng, khi nhìn thấy nàng, liền giống như gặp quỷ ban ngày, chẳng những không tra tấn nàng, lại còn rất cung kính thu xếp cho nàng một bàn thức ăn ngon, phái tỷ nữ tới phục vụ nàng tắm rửa thay quần áo, cuộc sống thật giống như đang ở Thiên đường. Như vậy lời mà thầy trò kia nói là thật, "Nàng" thật sự là Vương Hậu?

Cho tới bây giờ Y Tước không nghĩ tới loại tình huống chỉ xuất hiện trong manga, lại xảy ra trên người nàng, một tai nạn xe cộ khiến cho hồn phách nàng ghé vào thân xác của một nữ nhân đã chết, mà nữ nhân – Vương Hậu kia còn lại bị độc chết nữa chứ.

Vận may của nàng thật ngấn gối, một Vương Hậu không được sủng ái đã đủ tội rồi, còn bị thị thiếp ghen tỵ. – Tần Phi hạ độc nàng, cứ như vậy đi đòi nhà ma, quả nhiên gả vào "Nhà giàu có" cũng không phải là chuyện tốt.

Nàng dùng hai tay nâng cằm lên than dài thở ngắn, nếu bọn họ nói thật, dù gì nàng cũng không phải là Vương Hậu, mà chỉ là cô hồn dã quỷ nhập xác nàng ta thôi, nếu những người này nghe được lời nàng nói, không biết được có thể coi nàng như kẻ điên hay không, sau đó giam nàng lại?

Nghĩ đến đây khả năng này, khuôn mặt Y Tước càng thêm u sầu.

Nên làm gì bây giờ?

Không được! Nàng không thể ngồi đợi chết, "Nàng" đã chết một lần rồi, nếu lần này bị mang về cung, khó mà không bị hại thêm một lần nữa, huống chi cũng không biết đối phương sẽ dùng cái thủ đoạn nào ác độc hơn để đối phó mình, nàng cũng không muốn trải qua một cái chết bi thảm.

Y Tước đứng lên, rồi lại ngồi trở về nhưng suyết nửa ngã. Cái triều đại này thật kỳ quái cứ nhiên không có cái ghế salon nào, hại nàng dù có ngồi thì cũng tê hết cả chân và lưng.

Đợi một lát, nàng mở ra một khe hở nhỏ ở cửa, liếc thấy bên ngoài không ai trông chừng, đây thật là một cơ hội tốt.

Nhẹ nhàng bước ra ngưỡng cửa, ngay cả thở nàng cũng không dám thở mạnh, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết tất cả đường đi trong này, cửa ra ở nơi nào cũng không biết, xem ra chỉ có thể đi cảm đầu mà chạy thôi.

Y Tước đang ngó nghiêng xung quanh, mấy bóng dáng bỗng từ đâu xuất hiện, dẫn đầu là một nam nhân trông rất cao và quý phái, mặc dù người mặc thường phục, nhưng cả người hắt toả ra một khí chất của một vương tôn, thấy hắn dừng bước lại, liếc mắt xung quanh tìm kiếm một ai đó.

Lão thái giám sau lưng đang muốn lên tiếng, lại bị hắn ngăn lại.

Y Tước đi một đoạn mới thở dốc một hơi, toàn thân nàng cứ nhiên cứng đờ, tựa hồ cảm giác được lòng mắng sau gáy dựng lên, vô thức quay đầu lại, thấy một bóng đen đang đứng sừng ở phía sau, nhất thời nàng hút vào một ngụm khí lớn, mặt sắc hết

"Người. . . . . Người làm gì? Làm gì không lên tiếng, dọa người à?"

Nàng ngược nhìn, liền chú ý tới nam tử trẻ tuổi trước mặt, thật mê người, mắt phượng, tương đối hiếm thấy, chân mày hình kiếm, trung hòa cả ngũ quan, nhưng lại làm chúng tăng thêm không ít quý khí, hẳn thật đẹp mắt làm Y Tước không nhịn được nhìn lâu, nhưng hình như thần thái của hắn rất bất mãn, cảm giác giống như thói quen dùng lỗ mũi nhìn người của những đại gia, bất chợt làm cho nàng cảm thấy không vừa mắt.

Lúc thấy rõ dung mạo của nàng, và những tin tức Quận Trưởng phủ tự mình xác định, hắn kinh ngạc. "Vương Hậu?!"

"Người nhận lầm người. " Chỉ cần nàng liều chết không thừa nhận, nói không chừng lại tốt.

Khương Vệ nắm chặt cổ tay của nàng, dùng sức kéo Y Tước lại gần hơn, ánh mắt hắn nhìn nàng không rời, nhưng mà giờ phút này nàng không hề khiếp đảm sợ hãi, ngược lại ngũ quan sinh động rất nhiều.

"Làm sao có thể?!" Mặc dù hắn và Vương Hậu không có chút tình cảm vợ chồng, nhưng sẽ không đến nỗi nhận lầm người.

"Cho nên ta mới nói người nhận lầm người. . . . .Nè! Người làm đau tay ta nữa!" Y Tước theo bản năng muốn thoát khỏi bàn tay của hắn, nàng không ngờ đây là loại hành động bất kính, Khương Vệ có chút kinh ngạc, chưa từng có người nào dám làm thế với hắn. "Ta cảnh cáo người, nếu không muốn phiền toái, tốt nhất cứ làm như không thấy ta, nếu không người sẽ hối hận. ".

Nói xong, Y Tước không muốn nhìn hắn thêm một giây, nàng xoay người muốn đi.

"Nàng muốn đi đâu?" Hắn có cảm giác hoài nghi mình nhận lầm người thật, bởi vì các nàng việc giống Vương Hậu như đúc, nhưng tính tình thì không, có phải hai nàng là hai người khác nhau.

Y Tước lờm hẩn một cái, "Ngươi là ai ? Sao lại nhiều chuyện vậy ?" Bệnh thần kinh!

Lúc này, Quận Trưởng nghe nói Vương Thượng ngự giá tới nơi này, hẩn vội vã chạy đến, quỳ xuống, dù sao thiên uy khó dò, cẩn thận là hơn, để tránh mũ miện khó giữ được. "Vi thần tiếp giá tới chậm, kính xin vương thượng thứ tội. "

Cặp mắt Khương Vệ vẫn nhìn chăm chăm Y Tước, hẩn thuận miệng phân phó, "Miễn lễ. "

Sắc mặt Y Tước nhất thời trắng bệch, thanh âm run lên. "Hẩn. . . . . Hẩn gọi ngươi là Vương. . . . . Vương thượng?"

Khương Vệ không bỏ qua bất kì một tia biểu cảm trên mặt nàng, hẩn muốn xem nàng đến tột cùng đang muốn làm gì. "Chẳng lẽ Vương Hậu không nhận biết trẫm sao?"

Trẫm?

Trong phim truyền hình hoàng đế không phải đều xưng mình là trẫm, như vậy hẩn không phải là. . . . .

"Ngươi là hắc đế Khương Vệ? !" Cũng chính là lão công của "Nàng". . . . . Không đúng! Ở cổ đại phải gọi tướng công mới đúng. Chết tiệt ! Lần này thật chết chắc. Thần sắc Y Tước không khỏi bàng hoàng .

"Cần rồi!" Dám lớn mật gọi thẳng tuc danh của hẩn.

Nàng bị dọa cho sợ, tim như sắp ngừng đập. "Ta. . . . . Ta. . . . . "

"Trẫm vẫn chờ nghe Vương Hậu giải thích. " Nếu như nàng thật sự không chết, như vậy hẩn hoài nghi, có phải nàng đang có âm mưu nào đó thật đáng sợ hay không.

Hai chân Y Tước liền khụy xuống cầu xin hẩn "Đừng chém đầu ta ! Ta không muốn chết thêm một lần !" . Trong phim truyền hình hay lịch sử đều nói hoàng đế động một chút là muốn đem người ra Ngọ môn mà chém đầu, chém đầu nhất định sẽ rất đau, mặc dù nàng làm như vậy rất ư là hèn nhát, nhưng mà, vấn đề bây giờ không phải là ở mặt mũi, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn. "Ta không nhớ gì cả. . . . . Có thể là do trúng độc. . . . . Đúng! Nhất định là do độc tố thương tổn tới trí óc của ta, cho nên. . . . . Cho nên mới. . . . . " Đầu óc nàng lại hoạt động tốt như vậy, hi vọng cái cơ này có thể vượt qua sự kiểm tra của hẩn.

"Không nhớ rõ?", Khương Vệ bán tín bán nghi nhìn nàng.

Y Tước gật đầu lia lịa. "Là thật, ta không có lừa ngươi! Khi ta tỉnh lại liền thấy mình nằm trong quan tài, những chuyện phát sinh trước kia đều không nhớ rõ, đầu hoàn toàn trống rỗng. . . . . " Nàng chưa bao giờ tin Phật, nhưng giờ khắc này nàng hi vọng thần Phật thật có tồn tại, có thể nghe được lời cầu xin của nàng .

"Nàng không lừa gạt trẫm?"

Nàng cười bên ngoài nhưng trong lòng thì không, vội vàng nói đôi ba câu. "Ngươi là vua của một nước, chẳng lẽ ta là không muốn sống nữa hay sao mà dám lừa gạt ngươi, đúng không? Không tin, ngươi có thể tóm sư phụ đào mộ kia lại mà nghiêm hình tra khảo. "

Hừ! Bọn họ thấy chết mà không cứu, chỉ lo chạy trốn chết mà cứu bản thân, vậy thì đừng trách nàng vô tình, muốn chết thì mọi người cùng nhau chết.

Ánh mắt Khương Vệ đầy ý thăm dò, "Trẫm sẽ có biện pháp chứng thực. "

"Vậy thì tốt. " Y Tước thở dài, có cảm giác như vừa thoát trong đường tơ kẽ tóc, nhưng mà, nàng vẫn cảm nhận được tầm mắt sắc sảo kia vẫn đang nhìn mình, nàng không dám quá đắc ý, đành phải cúi đầu thật thấp .

Hẩn hoài nghi nhìn nàng. "Nàng có phải là Vương Hậu thật hay không, những cung nữ hầu hạ nàng trước kia nhất định phân biệt được, chỉ cần cùng trẫm hỏi cung sẽ rõ. "

"Hỏi cung? !" Nàng sợ hãi, không tự chủ “ mở ” âm lượng cao hơn. "Ta không muốn trở về!" . Đầu nàng đâu có bị hư, trở về để chịu chết à!

" Nàng không có quyền từ chối. "

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Vương Hậu đã chết lại sống lại, tin tức giống như lửa lớn gặp gió thuận chiều mà lan ra khắp đồng cỏ, truyền vào Vương Cung.

Không chỉ hậu cung – nơi ở của các phi tần, mà ngay cả Từ Ninh cung của Thái hậu đều kinh động, phải thiếp thân cung nữ đi điều tra thật giả, tất cả mọi người đều đứng trước cửa cung nghênh đón nàng.

Lần đầu nàng thấy một đoàn tiến đón lớn như thế, hai bên đứng đầy văn võ bá quan, toàn bộ nhìn chăm chăm nàng, giống như trên đầu nàng có sừng vậy, Y Tước thừa nhận mình là một tên nhà quê, lâm trận lùi bước là tốt hơn, cho nên, bây giờ nàng ước gì có thể tông cửa xông ra ngoài, nhưng mà, nàng biết mình trốn không thoát, ô ô ô..... Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì, ông trời ơi, người đang muốn đùa với nàng ư ? Nàng thật rất muốn khóc.

Lúc này, nàng bất ngờ vấp phải đuôi váy, thiếu chút nữa ngã xuống như chó ăn chè thật may là nàng kịp thời bắt được cánh tay của Khương Vệ, nhưng mà, nàng thấy ánh mắt đáng ghét của hắn, giống như nàng là virus vậy, trên người có bệnh dịch, Y Tước cười khan hai tiếng, vội vàng buông hắn ra, nhưng trong lòng không nhin được lắm bầm. Ánh mắt này có ý gì ? Trên người hắn nạm vàng sao, đừng một cái sẽ chết à! Thiệt là, xem thường người khác quá đáng! Nhưng dù sao, nàng cũng tham sống, chỉ dám mắng ở trong lòng.

Đọc theo bậc thềm, nàng từ từ bước lên, đi vào tẩm cung Giao Thái điện.

Y Tước tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, cứ như đi vào viện bảo tàng, bên trong toàn bộ là đồ cổ, nhất định trị giá không ít tiền, điều này làm cho ánh mắt của nàng tỏa sáng. Nàng thầm nhủ mình nhất định phải sống sót, mang theo ít đồ quý giá ra ngoài

"Vương..... Vương Hậu nương nương? !"

Những mặt đám cung nữ hoảng sợ tái nhợt quỳ trên mặt đất, khuôn mặt khó có thể tin, cho là mình thấy quỷ, người nhát gan còn trợn ngược hai mắt lên, ngất xỉu, bởi vì chính các nàng là tận mắt nhìn thấy Vương Hậu chết hôm nay lại sống sờ sờ, xuất hiện ở trước mắt các nàng, không thể tưởng tượng nổi.

Một cung nữ trong đám đó, lệ liền rơi đầy mặt bò đến bên chân Y Tước, ôm lấy bắp đùi của nàng. "Vương Hậu nương nương, người không chết? Thật tốt quá..... Nô tỳ..... Nô tỳ cho là đời này cũng không thể phục vụ nương nương..... Ô..... "

Y Tước thật vất vả mới nhin được không rút chân về, lúng túng nhìn cung nữ khóc "Ách, nàng..... Nàng là ..... "

"Nô tỳ là Hồng Ngọc, nương nương quên rồi sao?"

"À, ta thật sự không nhớ rõ. " Nàng không phải Vương Hậu, tiếp nhận đại lễ này, làm cho nàng có chút chột dạ. "Nàng..... Nàng đừng khóc..... "

Thấy thái độ Y Tước không chút giả tạo, Khuông Vệ nghiêm chỉnh, vén bảo, ngồi xuống. "Tốt lắm, trăm có chuyện muốn hỏi, ngươi là người phục vụ Vương Hậu đã lâu, Vương Hậu vẫn luôn do ngươi hầu hạ, đúng chứ ?"

Hồng Ngọc vừa thút thít, vừa dùng ống tay áo lau đi nước mắt, quỳ một bên. "Hồi vương thượng, nô tỳ là tỳ nữ hồi môn của Vương Hậu nương nương, cũng là cung nữ phục vụ nương nương lâu nhất của người. "

Hắn nghiêm nghị dò xét nàng, như muốn nhắc nhở nàng nếu nói láo, lập tức sẽ bị xử tử. "Được, trăm hỏi ngươi, phải thành thật trả lời. "

"Vâng ". Hồng Ngọc sợ run cả người.

Bàn tay của Khương Vệ vung lên, đuổi những người không liên quan. Yên Phúc tuân mệnh của hắn, đem toàn bộ những người hiếu kỳ, đuổi ra ngoài điện.

"Nếu ngươi là cung nữ phục vụ Vương Hậu lâu nhất, như vậy nhất định ngươi sẽ biết trên người Vương Hậu có điểm gì đặc biệt. "

"Dạ, vâng ". Nàng gật đầu.

Y Tước ngồi ở bên cạnh khăn trang rất muốn đi chạy nhà cầu, tình huống như thế, làm cho nàng nhớ tới lần đầu tiên cùng bạn bè đi đến rừng cấm, kết quả, chết thì không nhưng bị cảnh sát bắt, còn chộp được cảnh nàng đang đi tiểu, thật may là nàng còn không có cơ hội thấy những độc phẩm kia, cho nên được tha rất nhanh, nhưng mà kinh nghiệm đó không dễ chịu gì.

"Nói tiếp. " Ánh mắt của hắn như lửa.

Hồng Ngọc nuốt nước miếng, "Vương Hậu..... phía sau tai trái Vương Hậu nương nương có..... Có một nốt ruồi son..... "

Lão thái giám nhận được ánh mắt của hắn, ý bảo một cung nữ tiến lên kiểm chứng. Y Tước vô lực ngồi trên chiếu, không cần nhìn cũng biết có.

Cung nữ sợ hãi tiến lên kiểm tra, sau đó gật đầu một cái, ánh mắt Khương Vệ hiện lên tia nhìn lạnh lẽo. "Còn gì nữa không?" Cho dù trên đời này thực sự có người đáng đáp tương tự, điểm đặc biệt trên người cũng không thể giống nhau.

"Còn có, còn có..... " Nàng vắt óc nhớ lại, "Đúng rồi! Cổ tay phải Vương Hậu nương nương đã từng bị đèn cây làm phỏng, nên có một vết sẹo nhỏ..... "

Y Tước liếc mắt, không đợi cung nữ, liền chủ động vung lên ống tay áo. "Có! Vết sẹo ở chỗ này, không cần nhìn. " Khẩu khí bất đắc dĩ, xem ra cho dù bây giờ nàng nói mình không phải là Vương Hậu, cũng không có ai tin.

Cảm giác được mặt Khương Vệ như đang ăn phải phân, bộ dạng thối đến không chịu được, nhất định cho rằng nàng đang đùa giỡn hân, nàng biết cuộc sống ở nơi này của nàng thật sự rất khó vượt qua.

"Còn có những thứ khác không?" Khương Vệ lần cuối xác nhận.

Cung nữ không dám nuốt nước miếng nữa: "Còn có..... trước ngực Vương Hậu nương nương có khối bót..... "

Thấy Khương Vệ liếc về phía mình, Y Tước theo bản năng níu lấy váy, mặt phồng bị. " Chẳng lẽ ngươi muốn ta cởi quần áo tại chỗ để cho ngươi xem à?" Có chết nàng cũng không đồng ý.

Khương Vệ lạnh lùng liếc nàng một cái, ánh mắt giống như đang nói "Cho dù nàng nguyện ý, trẫm cũng không nhìn".

"Bảo cung nữ vào!"

Thậm thì trong miệng mấy câu, Y Tước ngoan ngoãn đi theo cung nữ tới phía sau tấm bình phong, bây giờ nàng là người ở trước dưới, không thể không cúi đầu.

Đội nàng sửa sang lại xiêm áo ra ngoài, cung nữ phụ trách kiểm tra đã bẩm báo kết quả với Khương Vệ xong.

Y Tước thở dài "Tùy ngươi xử trí như thế nào, sao cũng được ". "Cho dù ngươi tin hay không tin, ta thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia, thậm chí ngay cả việc mình tên gì ta cũng không biết. " Chắc hẳn sẽ không vì chứng mất trí nhớ của nàng mà chấp nhận chứ!

Hắn nhìn chằm chằm nàng chốc lát, "Nếu như ta phát hiện nàng lừa gạt trẫm, địa vị Vương Hậu chờ mà bị phế đi!"

Y Tước không nhịn được nữa, nàng tròn mắt nhìn hắn. "Không cần chờ, bây giờ ngươi phế ta luôn đi, thật tốt, ta không muốn làm Vương Hậu gì đó đâu..... "

Bọn họ, nín thở vì kinh ngạc.

"Cần rồi!" Khương Vệ giận đến mức không thể đè nén, đập tay xuống bàn. Cho dù thật sự muốn phế hậu, cũng không cần nàng quyết định, lời nói của nàng thật giống như đang khiêu chiến quyền uy của hắn.

Nàng hạ giọng xuống, nhưng khẩu khí vẫn quật cường. "Ta..... Ta không nói sai. "

Yến Phúc vội vàng đứng ra lên tiếng, ý muốn hòa hoãn lại bầu không khí. "Nương nương đừng nói nữa. "

"Ta..... " Nàng không muốn làm Vương Hậu, nhất là loại Vương Hậu có thể chết bất cứ lúc nào.

Khương Vệ giận tái mặt, "Nàng còn phản đối?"

"Không có. " Y Tước vì cái mạng nhỏ của mình, đành phải nuốt những lời định nói trở về.

Hắn trầm mặt trừng mắt nhìn nàng, thấy nàng run run.

"Bây đâu, truyền thái y!"

Y Tước nhá hân một cái, không biết hắn còn muốn làm gì.

Cho đến khi thị vệ đi vào Giao Thái điện mang theo thái y đi, quỳ xuống, "Vi thần tham kiến vương thượng, Ngô Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế..... "

Phanh! Bàn tay dùng sức phách về phía kỷ án. "Ngươi phạm phải tội gì?!"

Thái Y bị dọa cho sợ đến mất cả hồn phách, lời nói không có mạch lạc. "Vương thượng, vi thần rõ ràng..... Rõ ràng xác định Vương Hậu đã..... Đã..... Vi thần..... Vương thượng tha mạng..... " Từ khi nghe nói Vương Hậu sống lại, hắn cũng bị hù dọa đến mức không thể đứng lên.

"Trẫm vốn nghĩ rằng y thuật của ngươi cao minh, đem chức trưởng Thái Y Viện giao do ngươi, không nghĩ rằng hôm nay lại phạm phải sai lầm lớn như thế, thật quá đáng!". Khương Vệ trở mặt găm lên, "Bây đâu, đẩy hắn đi ra ngoài chém!"

Sét đánh ngang tai, thái y trợn ngược mắt, hận không thể ngắt đi. "Vương thượng tha mạng..... Vương thượng tha mạng.. "

Y Tước vốn định mở miệng cầu xin thay hắn, vì thái y thật sự rất vô tội, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng, bởi vì bây giờ thân nàng khó bảo vệ, không thể làm gì khác hơn tốt nhất im lặng.

Không sai! Nàng vì tư lợi, từ nhỏ đến lớn cũng không nguyện ý cùng bị ai đó rút xuống vũng bùn, tại sao nàng muốn giúp người khác chứ? Nàng không phải là chúa, mỗi ngày đều giúp người! Cho nên, người khác có sống chết ra sao, cũng không liên quan đến nàng.

Hắn bỏ lồm ngồm trên mặt đất, khóc lóc nước mắt, đem cái trán đập đầu đến sưng lên. "Xin vương thượng nể tình vi thần một lòng trung thành..... Tha vi

thần một mạng, vương thượng..... "

"Xin vương thượng bớt giận. " Yên Phúc cúi người nói nhỏ, "Vương Hậu còn sống trên đời thật may mắn, là Thần giới ban phúc cho quốc gia, nếu vì vậy mà sát sinh, chẳng phải là làm sai ý của Thần Giới cùng Tiên Đế sao. "

Khương Vệ nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ lời của hắn.

"Thôi, đuổi hắn khỏi Thái Y Viện, vĩnh viễn không được vào cung. " Đây coi như là hình phạt lớn nhất.

Yên Phúc vui mừng, "Vâng ”

"Vi thần..... Vi thần Tạ vương long ân. ". Thái y khóc rống, quỳ đùng, thất hồn lạc phách lui ra khỏi ngoài điện.

Thật sự giống trên ti vi như đức ! Làm hoàng đế, ai cũng nắm trong tay quyền sát sinh, chỉ cần một câu nói là có thể chém đầu người dưới trướng. Y Tước cảm như hén, rất sợ mình không cẩn thận nói bậy, chọc cho long từ giận dữ.

"Vương Hậu. " Mặc dù chỉ mới vừa xác định thân phận của nàng, nhưng mà Khương Vệ cũng không chấp nhận nổi việc trên cõi đời này thật sự có người chết đi sống lại, cho nên, kết luận chỉ có một, đó chính là -- giả chết!

Trái tim của nàng thiếu chút nữa đập tới cổ họng. "Chuyện..... Chuyện gì?"

Khương Vệ nhướn mày, lạnh lùng nhìn nàng, "Vương Hậu thật sự không nhớ gì cả?" Hắn cũng không dễ dàng bỏ qua, nhất định phải bắt được cái đuôi chuột của nàng.

"Ta đã nói qua nhiều lần..... Ta không nhớ rõ. ". Y Tước run run, sợ hãi nói.

Hắn không thay đổi, dò xét nàng, ánh mắt tràn đầy địch ý, không tín nhiệm. "Nếu đã chứng minh nàng thật sự là Vương Hậu, ngày mai trẫm sẽ bố cáo thiên hạ, để cho dân chúng biết Vương Hậu còn sống. "

Y Tước chỉ có thể cười khan. "Ừ. " Nàng có thể nói không sao?

"Nương nương nên nói. “Tạ vương thượng ân điển ”. " Yên Phúc hảo tâm ở bên cạnh nhắc nhở,

Nàng cười khổ một tiếng, so với khóc còn khó coi hơn. "Tạ, Tạ vương thượng ân điển. "

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

"Yên Phúc. " Ra khỏi Giao Thái điện, Khương Vệ bỗng dừng chân, một đám thái giám thị vệ sau lưng hắn cũng dừng bước.

Lão thái giám tiến lên một bước, "Nô tài ở đây. "

"Người nói xem rốt cuộc nàng là thật hay giả?". Trong đầu hắn vẫn còn rất nhiều nghi vấn, ban đầu Vương Hậu vốn là do hắn bị buộc sắc phong, thật ra thì trong lòng Khương Vệ tương đối hiểu, nàng là do mẫu hậu phái tới giám thị hắn, cho nên hắn cũng không có thiện cảm gì với nàng, thậm chí chưa từng lâm hạnh qua, có thể nói đó là một loại trả thù nho nhỏ cho việc phản nghịch.

Cho đến khi nàng bị người độc hại, trong lòng có chút áy náy, chẳng qua là thủy chung vẫn không tra ra thân phận hung thủ, hôm nay lại kỳ tích sống lại, rốt cuộc là có âm mưu gì, thậm chí còn giả vờ chưa chết? Nhưng cho dù là âm mưu nào, hắn đều muốn tra ra.

"Vương thượng có ý gì?"

Hắn nghiêng đầu qua một bên, "Nàng ta thật sự không nhớ gì sao? Còn vô lễ nữa" Từ đầu tới đuôi hắn đều quan sát nàng, lại tìm không ra sơ hở của nàng.

"Nô tài cho là có thể, một người dù nguy trạng thế nào, cũng không thể thay đổi lớn như thế, bây giờ Vương Hậu cùng Vương Hậu trước, cá tính khác nhau một trời một vực. " Điểm này ai cũng nhìn ra được.

Khương Vệ "Ừ" một tiếng, điểm này hắn cũng thừa nhận.

"Chẳng qua là trẫm không cách nào tưởng tượng, lúc ấy trẫm cũng ở tại chỗ đó, rõ ràng là Vương Hậu đã không còn hơi thở, hôm nay lại sống lại, trẫm không thể không hoài nghi có âm mưu gì đó. "

Đối với điểm này, Yến Phúc cũng không thể nói thêm gì. "Không bằng Vương thượng yên lặng theo dõi xem. "

"Hừ! Trẫm cũng muốn xem xem nàng đang muốn đùa cái gì. "

"Vương thượng, người thật sự xác định nàng chính là Vương Hậu?"

Hai hàng lông mày ưu nhã của Thái Hậu nhú lại, khó chịu nhìn thẳng vào đứa con trai ruột của mình, "Bốn cung sống đến từng tuổi này, còn chưa hề nghe nói qua có người uống rượu độc mà còn có thể bảo toàn mạng sống. "

Hắn bình thần nói, "Dạ, nhi thần đã liên tục xác nhận, cũng phái người tiến vào lăng mộ điều tra, chứng thật di thể Vương Hậu không thấy, những vật phẩm chôn theo bị trộm không còn, nhi thần chỉ có thể suy đoán là bọn hắn phát hiện Vương Hậu vốn đã chết cư nhiên sống lại, e sợ cho nàng sẽ tố cáo, đành phải mang theo nàng, nhưng mà, có thể là độc tính quá mạnh, mặc dù Vương Hậu may mắn thoát chết, nhưng cũng quên chuyện trước kia. "

Thái hậu vuốt vuốt ngọc bội treo trước ngực, hai bên mặt của bạch ngọc khắc một thú, vẽ rồng. "Thật sự không nhớ gì?"

"Nhi thần không dám nói dối. " Khương Vệ nói.

Nàng trầm ngâm một tiếng, trong lòng đã có chút băn khoăn.

"Vương Hậu giá lâm!" Bên ngoài truyền đến thanh âm bẩm báo của thái giám.

Mắt phượng nhanh chóng nhắc lên, "Tuyên!"

Ở Từ Ninh cung, Y Tước ở bên ngoài chờ được Thái hậu triệu kiến, hai chân nàng nhanh chóng chuẩn bị để có thể chuồn đi bất cứ lúc nào, nàng thật sự hi vọng có thể chạy khỏi nơi này.

"Hong Ngọc, Thái hậu là một người như thế nào ? Bà ấy có khó chiều hay không ?" Nghĩ đến việc phải gặp "Bà bà", nàng – cái con dâu xấu xí này khăn trương đến mức không thở nổi.

Cung nữ bên cạnh nhỏ giọng trấn an. "Mọi người đều là người trong nhà, sẽ không làm khó nương nương. "

Y Tước không ngừng hít sâu. "Nếu thật như vậy thì quá tốt. "

Lúc này thái giám đã tới. "Thái hậu có chỉ, Tuyên vương hậu nương nương tấn kiến. "

Hít một hơi sâu hơn, nàng dừng cảm bước một bước.

Nàng len lén ngẩng đầu nhìn một chút quý phụ trung niên, diện mạo đoan trang điển nhã, thoát nhìn không giống một bà bà chanh chua, an lòng một nửa.

Làm phiền Hong Ngọc, tiến tới bên tai nàng nhỏ giọng nói đôi câu, Y Tước mới vội vàng dựa theo lời của nàng làm.

"Thần..... Nô tì tham kiến thái hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế. " Động tác quỳ lạy có chút không lưu loát và cứng nhắc, nhưng miễn cưỡng coi như thông qua.

Thái hậu lộ ra một nụ cười hiền hòa, đưa tay trái ra. "Miễn lễ, Tước Nhi, mau tới đây, để cho Bốn cung nhìn một chút. "

Trên đôi mắt này tới lần khác, mọi chuyện cứ trùng hợp như thế, khuê danh vị Vương Hậu này là Vân Tước, giống tên nàng chỉ khác một chữ, hơn nữa khoa trường hơn chính là, dáng dấp các nàng giống nhau như đúc, giống như sinh đôi, chẳng lẽ cũng bởi vì như vậy, mới có thể phát sinh cái chuyện quỷ dị mà kỳ này?

Nhìn sang Khương Vệ, sắc mặt hắn vô cùng khó coi. Trời mới biết người nào lại chọc tới hắn, lão thị thối ! Vừa nghĩ, nàng vừa đứng dậy đi tới bên cạnh Thái hậu, ngồi xuống.

Nắm bàn tay nhỏ bé của Y Tước, Thái hậu than nhẹ một tiếng, "Đứa nhỏ này thật là làm cho Bốn cung lo lắng, tuổi còn quá trẻ, Bốn cung thật xin lỗi cha mẹ con, thật may là ông trời có mắt, để cho con sống lại, tương lai Bốn cung cũng còn mặt mũi mà đến cứu vãn gấp song thân con. "

Y Tước nghe có chút cảm động. "Thật xin lỗi, để cho Thái hậu lo lắng. "

"Gọi là thanh mẫu đi! Trước kia con cũng gọi như vậy. Nghe vương thượng nói, con đã quên hết mọi chuyện ?" Đôi mắt phượng của Thái Hậu xẹt qua một tia sáng. "Là thật sao?"

Nàng nhếch miệng, "Là thật. "

Thái hậu vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, "Hài tử đáng thương, quên cũng không sao, chỉ cần người sống là tốt rồi. "

"Cám ơn mẫu hậu. " Y Tước cảm thấy thật may mắn vì vị "Bà bà" này không tệ.

Mắt phượng nhìn qua, "Vương thượng, nếu Vương Hậu không chết, việc lập tân hậu khác tạm thời vẫn chưa tính, về sau ngươi phải đối xử tốt với nàng, đừng làm cho nàng chịu ủy khuất. "

"Mẫu hậu..... "

"Thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn phế hậu hay sao?" Nàng nghiêm nghị chất vấn.

Cánh mũi hần khẽ phồng lên hạ xuống toàn thân tản ra luồng khí cuồng bạo và tức giận. "Nhi thần không dám, nhưng nhi thần đã quyết định lập Chi Tàn làm Vương Hậu Tây Cung, cùng Đông cung Vương Hậu cũng liệt vào hàng đứng đầu hậu cung. "

"Hoang đường!" Thái hậu lớn tiếng trách cứ. "Chẳng lẽ vương thượng đã bị một nữ nhân làm cho u mê đầu óc đến độ choáng váng, ý tưởng hoang đường vậy mà cũng nói ra được sao. "

Sớm đoán được sẽ đụng phải tầng tầng trở ngại, Khương Vệ sớm đã nghĩ kỹ đến việc ứng đối. "Nhi thần đã xin Tông Chính phủ điều tra qua, cũng không phải là không có tiền lệ này. "

Thái Hậu Phượng Nhãn nén giận, "Vương thượng thật sự muốn vậy? Cho dù Bôn cung phản đối?"

Hần không trốn không tránh việc chỉ trích của mẹ ruột, lần này hắn tuyệt đối muốn kiên trì tới cùng. "Kính xin mẫu hậu tha thứ. " Thân là vua của một nước, một khi quyết định chuyện gì sẽ không thỏa hiệp.

"Ngươi..... " Nàng nổi dóa.

Hai mẹ con cứ trợn mắt trừng lẫn nhau như vậy, không ai nhường ai.

Vì một Chi Tàn, con trai ruột lại dám không vâng lời nàng, điều này làm cho trong lòng Thái hậu dè dặt sự bức tức .

"Bôn cung mệt mỏi, tất cả lui ra đi!"

Y Tước len lén thở dài, nàng có thể nhận thấy được, tình cảm hai mẹ con này không thể nào tốt đẹp, nhưng chuyện như vậy, nàng cũng không thể xen vào.

"Nhi thần cáo lui. " Khương Vệ quỳ lạy, xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Y Tước lúng túng, vội vã đuổi theo cước bộ của hắn.

Khương Vệ đi theo nàng trở lại Giao Thái điện, nghênh ngang ngồi ở chủ vị, thái độ ngạo mạn làm cho Y Tước giận đến độ muốn bỏ chạy, không muốn đứng ở nơi này mà chịu đựng.

"Vương Hậu cũng nghe thấy việc trầm mồi vừa cùng mẫu hậu nói chuyện. "

Y Tước hừ một tiếng, "Nghe được. " Cái loại kịch truyền hình đó, nàng đã xem nhiều, rất biết suy một ra ba. "Chính là vương thượng muốn lập một Tàn phi khác làm Vương Hậu. " Nữ nhân cổ đại thật đáng thương, cùng người khác xài chung trượng phu, vẫn không thể oán trách, nếu không chính là phạm vào thất xuất chi tội gì đó.

"Vương Hậu là người đứng đầu Đông cung, Chi Tàn tương lai là người đứng đầu Tây Cung, hai người sẽ không xung đột. " Khương Vệ nhìn chăm chăm nàng, ý muốn cảnh cáo. "Trẫm không hy vọng sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì. "

Khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, nàng không phải là ngu ngốc, dĩ nhiên nghe hiểu được ý chỉ của hắn. "Ngươi sợ ta khi dễ nàng, cho nên tới trước cảnh cáo phải không? Điểm này ngươi có thể yên tâm, cho dù muốn ta đưa cái vương vị này tặng cho nàng ta, ta cũng đồng ý, chỉ cần nhớ giao cho ta tiền chu cấp. "

Hắn bỗng nhíu chặt mày, "Tiền chu cấp ?"

"Ý ta là, chỉ cần có thể cung cấp cho ta ăn mặc vô tận là đủ rồi. " Y Tước đổi lời nói rất nhanh, nhưng thấy ánh mắt của hắn thật quái dị, làm cho nàng thâm mắng mình thật quá không cẩn thận. "Ngươi nhìn cái gì?"

"Nàng đang đùa với ta à?" Khương Vệ nghi ngờ trong lòng. "Cho dù quên chuyện trước kia, ngay cả tính tình cũng thay đổi lớn quá! Vương Hậu, trẫm không thích bị người đùa bỡn. "

Nàng cũng vậy! Nhưng là do ông trời hại, nàng cũng là người bị hại có được hay không.

Y Tước cẩn thận trả lời, mặc dù nàng không đọc qua sách sử, đầu cũng không đủ thông minh, nhưng nàng sẽ không ngoan ngoãn mặc cho người ta ăn hiếp mà không đáp trả. "Ngươi quên ta không nhớ rõ chuyện trước kia sao? Ta trước kia như thế nào, ta không có biện pháp trả lời ngươi. "

"Ồ trước mặt trẫm không cho phép dùng ngươi với ta, lần sau Vương Hậu nên nhớ điểm này. " Nói xong, hắn giống như không muốn ở lại dù chỉ một giây biến nhanh như gió.

Mặt thờ phỉ phò, lúc này Y Tước mới dám mở miệng mắng. "Thật là không thể giải thích được! Hắn cho rằng hắn là ai? Ta dư hơi hay sao mà muốn lưu lại cái địa phương quý quái bị người ta khinh bỉ này?"

Cung nữ bị bộ dáng mắng liên tiếp của nàng làm dọa sợ đến sững sờ.

"Vương Hậu nương nương?"

Tai nàng giống như điếc, đi qua đi lại một vòng lại một vòng, đem bát đại tổ tông của đôi phương, mời ra thăm hỏi.

"Khôn khiếp! Làm hoàng đế rất giỏi sao! Một ngày nào đó ta muốn chạy ra khỏi nơi này..... Thoát được càng xa càng tốt..... "

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Từ lúc xuyên qua đến nay, đây là đêm đầu tiên Y Tước ngủ ngon nhất, trước kia đi theo hai sư đồ đào tằm mộ mà sống, chỗ ở giống như ổ chó, có một xó xỉnh để tránh mưa tránh nắng cũng tốt rồi, đừng nói chỉ là có người phục vụ.

Thật ra thì, với cô mà nói cuộc sống hiện giờ như ở trên thiên đường, mặc quần áo ăn cơm đều có người hầu hạ, có điều phải xem sắc mặt người mà sống qua ngày, nhưng cô không phải là tiểu oán phụ bầm bụng nuốt giận mà sống, xem ra, cá tính cô thật đúng là không thích hợp làm dâu nhà giàu, nếu không sớm muộn gì cũng bị điên mất.

"Nương nương xin dừng bữa. " Nhìn các cung nữ bưng từng món thịnh soạn đem đến trước mặt, nước miếng cô chảy ròng ròng.

Y Tước rất không thực nữ ngồi xếp bằng tại chỗ, "Cám ơn, ta không khách khí. "

"Nương nương đừng nói thế, là việc nô tỳ nên làm. " Ánh mắt các cung nữ nhìn cô là lạ, mơ hồ cảm thấy chủ tử thay đổi, giống như bị thứ gì đó không sạch sẽ nhập vào, ngoài Hồng Ngọc, những người khác không dám thân cận quá mức với cô.

Cô bối rối gượng cười, "Không sao" Chuẩn bị cảm đũa, bỗng nhiên nghĩ đến vài chuyện. "Hồng Ngọc, ta có thể hỏi người một số việc không?"

Hồng Ngọc lộ ra vẻ kinh ngạc, "Đương nhiên là có thể, xin nương nương cứ hỏi. "

"Ta nghe nói Vương hậu... À không! Vương hậu là ta, nghe nói trước kia ta không được Vương thượng sủng ái, có chuyện như thế không?" Mấy cái chuyện bát quái này cô nghe được từ miệng hai sư đồ đào tằm mộ.

"A... Nương nương... " Nàng nghe xong, sắc mặt khó coi.

Xem ra là thật. "Người cứ nói đừng ngại, ta chịu nổi đã kích, ta không dễ dàng suy sụp vì những chuyện như thế. "

"Vâng" Hồng Ngọc cúi đầu thừa nhận.

Thường nói tò mò nhất chính là nữ nhân, Y Tước cũng không ngoại lệ "Tại sao vậy? Không phải Vương thượng vì yêu thích ta mới lập ta làm hậu?"

"Thật ra thì... Thật ra thì Vương hậu... Là Thái hậu ép Vương thượng sắc phong nương nương... " Nàng ấp úng nói.

Lòng trầm xuống, thì ra là như vậy, cô nên sớm nghĩ đến mới đúng, cho nên mỗi lần thấy cô, Khương Vệ luôn trưng ra dáng vẻ chán ghét, nhìn cô lâu một chút cũng cảm thấy khó chịu.

"Nương nương ngàn vạn lần không được khỗ sở, nô tỳ không nên nói lời này làm nương nương thương tâm. " Thấy Vương hậu im lặng tưởng rằng nàng đang chịu sự đã kích, Hồng Ngọc vội vàng an ủi.

Cô khoát tay áo, mặt thờ ơ. Nếu người ta ghét cô, cô cũng sẽ không đi phù mông nịnh bợ. "Ta không sao, Vương hậu kia... Ta trước kia là người như thế nào? Vấn đề này đối với ta rất quan trọng, nàng phải nói thật. "

Hồng Ngọc mỉm cười, "Vương hậu nương nương là người có tâm địa hiền lành, đối đãi với chúng nô tỳ rất tốt, hoàn toàn không có đáng về... Ack, chẳng qua là có chút nhát gan, hơn nữa... Hơn nữa thích khóc... Mỗi lúc gặp Vương thượng liền... Sợ tới mức tóc tai dựng đứng. Nô tỳ không nên nói nương nương như vậy, xin nương nương thứ tội. " Giọng càng nói càng nhỏ.

"Đúng là ngược với cá tính của mình. " Y Tước thâm thi trong miệng, "Khôn khiếp! Khó trách bị khi dễ, cuối cùng còn khiến người ta độc chết, thật là

gặp đủ xui xẻo. "

"Nương nương đang nói cái gì?" Hồng Ngọc cúi người xuống muốn nghe rõ ràng.

Cô thở dài, "Không nói gì. " Yên lặng ăn vài món sơn hào hải vị, lên tiếng lần nữa. "Còn nữa..., người gọi Chi tần... Bề ngoài rất đẹp sao?" Cái này không tính là ghen tỵ, chỉ là muốn tìm hiểu rõ ràng mọi người, mọi chuyện, mọi thứ, mới nghĩ ra cách bảo vệ mình.

"Chi tần nương nương... Tất nhiên không thể sánh với nương nương, chẳng qua là mang long chủng của Vương thượng, nên Vương thượng đối xử với nàng có vài phần khác biệt so với các phi tần khác. " Thân là cung nữ thiếp thân, dĩ nhiên mong chủ tử nhà mình có thể chiếm giữ tình cảm của Vương thượng, tương lai bản thân cũng được nhờ. "Chi căn Vương hậu nương nương nguyên ý, tin tưởng cũng có thể rất nhanh mang thai long chủng, thay Vương thượng sinh hạ hoàng tử, công chúa... "

Thức ăn trong miệng Y Tước văng đầy bàn. "Khụ... khụ... "

"Nương nương!" Hồng Ngọc vội vàng đưa khăn.

Ho khan hai tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. "Do không cẩn thận nên mắc nghẹn... " Lên giường với nam nhân không ưa mình, có cho cô nhiều tiền hơn nữa cô cũng không làm!

"Nghe nói đêm qua Vương thượng lại qua đêm ở chỗ Chi Tần, hiện giờ nhìn vào hậu cung, nàng được thụ sủng nhất, nương nương phải cố gắng một chút, đem lòng Vương thượng kéo về... "

Vừa nói đến đây, nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh của thái giám.

"Vương thượng giá lâm!"

Thân thể cô bất ngờ cứng đờ, "Hắn sáng sớm chạy tới làm gì?"

Hồng Ngọc cùng các cung nữ khác không nói lời gì vội vàng đến cửa tẩm cung nghênh đón thánh giá.

Khương Vệ khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng bước qua ngưỡng cửa, trên người mặc long bào, vương miện trên đầu trước sau có mười hai tua ngọc buông xuống, tôn lên tư thái uy nghiêm bất cứ người nào thấy cũng sợ hãi quỳ xuống, cung kính dập đầu.

"Nô tỳ tham kiến Vương thượng. " Bọn họ không hẹn mà cùng cúi xuống, không dám chiêm ngưỡng long nhan.

Hắn hừ nhẹ, "Tất cả đứng lên!"

"Tạ Vương thượng. " Hồng Ngọc dẫn đầu đứng dậy.

Khương Vệ lúc này mới đưa mắt nhìn Y Tước miễn cưỡng đứng dậy nghênh tiếp, "Trầm sáng nay muốn dùng bữa ở Giao Thái điện, bưng tất cả ngự thiện đến đây. "

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ. " Vui mừng quá đối Hồng Ngọc nghĩ đến chủ tử rốt cuộc khổ tận cam lai, liên tục không ngừng cùng những người khác chuẩn bị.

Thật quái! Hôm qua còn giữ bộ dạng hận cả đời cũng không muốn thấy mặt cô, thế nào mới qua một đêm liền thay đổi? Y Tước ngờ vực, có vấn đề! Có chết cô cũng không tin hán tự nguyện.

Các cung nữ nhanh chóng mang đến một cái bàn ngọc cùng đệm chiếu, đồ ăn ban sáng đều được đem đi.

Trên ghế chủ vị, Khương Vệ khẩu khí lạnh nhạt, "Vương hậu cũng ngồi xuống đi!"

Cô nói thầm trong lòng "Vâng. "

Gỡ hai người tản ra không khí trầm mặc.

Y Tước không yên như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, mặc dù đói bụng muốn chết, cũng không thể động đũa trước, không nhận được trộm dò xét nam nhân đối diện, thấy mặt hắn sa sầm, bộ dáng không cam tâm tình nguyện, giờ đây khẩu vị biến mất, bàn tay nhỏ bé nắm thành hình quả đấm đặt ở trên đùi, áp chế lửa giận trong lòng.

Không lâu sau, Hồng Ngọc cùng các cung nữ dâng từng món điểm tâm lên, dưới chỉ đạo của Yên Phúc, điểm tâm lấy mỗi thứ một ít bày trên bàn con, sử dụng ngân châm kiểm tra, lần nữa xác nhận an toàn.

"Vương thượng, có thể dùng thiện rồi. "

Khương Vệ lạnh lùng cầm đũa. "Ừ!"

"Nương nương?" Hồng Ngọc lúng túng khẽ gọi, thấy Y Tước sắc mặt tái xanh, còn tưởng nàng bị bệnh. "Nương nương thấy trong người chỗ nào không thoải mái?"

Cô nghiêng rằng, "Không sai, ta toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài đều không thoải mái. "

"Nàng lại giờ trò?" Khương Vệ nét mặt phẳng phất tàn khốc xem nàng đùa bỡn, tâm cơ tiểu nhân, hẳn luôn luôn hoài nghi nàng bụng dạ khó lường.

Y Tước rất tức, tức đến quên mình nói chuyện với ai. "Ta lại muốn hỏi xem ngươi đang giờ trò gì? Ngươi chán ghét ta đến chết, tại sao còn phải giả bộ hảo tâm tới chỗ này dùng bữa?"

"Lớn mặt!" Hắn giận dữ vỗ bàn, ngự thiện vắng đầy mặt đất.

Các cung nữ khác bị dọa mặt trắng bệch, đồng loạt quỳ xuống, cầu xin vương thượng bớt giận.

"Nương nương..." Hồng Ngọc hốt hoảng lo sợ ngăn nàng lại.

Khương Vệ tàn bạo trừng mắt nhìn nàng, hẳn không ngờ tới có người lại dám lên tiếng chống đối hắn, hơn nữa còn là vương hậu. "Nàng biết mình đang nói chuyện với ai không?"

"Ta không có ngu ngốc, dĩ nhiên biết. " Y Tước xác thực đã vượt quá giới hạn chịu đựng khốn khổ này. "Nếu ngươi không muốn, không ai dám ép buộc ngươi, đã đến đây, thì phải ra về hoà nhã một chút, không nên tỏ thái độ đó, giống như có người cầm dao kề cổ ngươi..." "

Hắn giận dữ trừng mắt, "Vương hậu!"

Yến Phúc vội nháy mắt ra hiệu cho nàng. "Vương hậu nương nương. "

"Lẽ nào ta nói sai?" Cô bị xem thường đủ rồi, cả ngày luôn bị nghi ngờ.

Thình lình, Khương Vệ đứng lên kiêu ngạo lãnh khốc nhìn nàng bằng nửa con mắt, lửa giận mãnh liệt dâng khắp toàn thân. "Vương hậu nói không sai, trẫm không muốn đến, nếu không phải Chi tần không ngừng khuyên trẫm, nói Vương hậu vừa trải qua kiếp nạn, muốn trẫm đến đây phụng bồi nàng, trẫm căn bản không muốn bước vào nơi này một bước. "

Nghe lời của hắn, sắc mặt Y Tước trở nên khó coi, giống như bị người tát một bạt tai trước mặt người khác, đau đớn thống khổ, vô cùng xấu hổ.

"Hoá ra là như vậy... Nàng ấy quả là hảo tâm, biết suy nghĩ dùm người khác. " Nháy mắt trong hốc mắt thật âm u nóng rát, cổ họng cũng thất lại. "Đáng tiếc ta là người không biết tốt xấu, tuyệt đối không cần người khác thông cảm, cũng không nhận sự thương hại của bất cứ ai, ta như cũ vẫn có thể sống được... Rất tốt... " Nói tới đây, suýt nữa nghẹn ngào nói không ra lời.

Từ nhỏ đến lớn, chẳng biết đã nhận hết bao nhiêu chế nhạo và khi dễ của người đời, cô không ngừng tự nói với mình, đừng để ý những ánh mắt đó, dù có là cô đại trong mắt người khác, cũng phải tiếp tục sống. Nay tuy ý muốn cô tiếp nhận người khác thương hại, chẳng khác gì kêu cô đem tự tôn vứt xuống đất, mặc người chà đạp.

"Nàng..." Khương Vệ nhất thời nổi dóa.

Y Tước chống bàn đứng dậy, cố gắng kiên cường không để nước mắt rơi xuống dù chỉ một chút, cô không muốn người đàn ông này phát hiện sự mềm yếu của cô. "Ngươi bây giờ có thể đi bồi vị Chi tần kia, không cần ở nơi này ra về giả tạo, ta bảo đảm sẽ không đổ kỵ... Cũng sẽ không đi gặp mẫu hậu khóc lóc, huyên não hậu cung gà chó không yên... Về sau không ai quản ai? Đỡ cho ngươi miễn cưỡng đến đây gặp nữ nhân chán ghét như ta..." "

"Câm miệng! Câm miệng!" Hắn gầm lên giận dữ.

Cô cũng nâng cao cằm, không muốn yếu thế.

Nửa năm qua, Y Tước nỗ lực thích ứng hoàn cảnh nơi đây, cố gắng chống cự sống tiếp, có ai hiểu được cô hoảng sợ và bất lực? Có ai vươn tay giúp đỡ cô? Phải chăng đi đến chỗ nào, cô đều bị mọi người xem thường? Cô không cam lòng! Thật không cam lòng!

Khương Vệ từ lúc chào đời tới nay, lần đầu bị nữ nhân kích động sắp học máu. "Chẳng lẽ Vương hậu không sợ trẫm phế hậu nàng?"

Khấp hậu cung có phi tần nào thấy hắn không phải là giọng điệu mềm mại, xinh đẹp quyến rũ, thậm chí là khéo léo hầu hạ, chưa từng có người dám can đảm trực tiếp đối đầu hắn.

Nén nước mắt trực trào, Y Tước cười lạnh một tiếng. "Ngươi cứ việc phế đi! Bằng không đem ta ra ngoài chém đầu, ở chỗ này sớm muộn gì cũng chết... Bắt ta tiếp tục chịu đựng cái thứ đối đãi không công bằng này... So với chết còn thông khổ... Không bằng chết sớm siêu sinh sớm, mười tám năm sau vẫn là anh hùng hảo hán..." "

"Nàng..." Hắn nhất thời nổi giận đùng đùng, long nhan giận dữ chỉ về phía nàng, "Đừng tưởng rằng có mẫu hậu ở sau lưng nàng làm chỗ dựa, trẫm không dám xử nàng, dựa vào những lời bất kính vừa rồi của nàng, trẫm có thể lập tức đẩy nàng vào lãnh cung. "

Cô "Ha...!" một tiếng, "Ta có phải sợ đến toàn thân phát run để phối hợp tốt với ngươi không?"

Mắt thấy chủ tử sắp mất mạng, Hồng Ngọc không nói lời gì ngã nhào trên đất.

"Vương thượng bót giận! Vương thượng khai ân! Cầu xin Vương thượng nể tình nương nương bởi vì trúng độc, đến nỗi đầu óc không rõ... Lúc này mới mạo phạm Vương thượng..."

Y Tước gom hết ngao khí, ngẩng đầu ưỡn ngực. "Không cần cầu hân!"

"Vương hậu, nàng thật không sợ chết? !" Khương Vệ tức giận rít gào.

Cô cảm giác được mình đang run rẩy kịch liệt, một nửa là tức giận, một nửa khác là sợ. "Trên đời này có ai không sợ chết? Có điều, so với bị khinh thường, bị xem là tặc thì chết vẫn tốt hơn... Muốn chặt đầu thì nhanh một chút! Ta sẽ đem cổ rửa sạch sẽ mà chờ."

Khương Vệ hai mắt phẫn nộ, một tay chế trụ cổ tay nàng, lực đạo lớn đến mức cơ hồ bẻ gãy tay nàng. "Đừng tưởng rằng trẫm không dám!"

"Người là Vương thượng, không có chuyện gì là người không dám." Y Tước phản bác tránh cho mình sợ hãi.

"Nương nương, xin người đừng nói nữa... Vương thượng khai ân! Vương thượng khai ân!" Hồng Ngọc không ngừng đập đầu thay chủ tử cầu cạnh, các cung nữ khác cũng thế. "Cầu xin Vương thượng khai ân!"

Hắn điều hoà khí tức, hơi thở giận dữ phun ra từ mũi, dùng sức hất cổ tay Y Tước ra. "Nàng chờ phế hậu đi, hừ!" Nói xong, bóng dáng cao lớn nộ khí đằng đằng thông thả bước ra khỏi điện.

"Vương hậu, nàng... Ai!" Yến Phúc không biết nên nói gì, thở dài đi ra theo.

Y Tước mất hết khí lực, ngồi phịch xuống, ngực sôi trào như cũ.

Không cam lòng cùng phẫn hận, nước mắt nén không được từng giọt lặng lẽ rơi xuống...

* * * * *

Cô muốn trốn ra ngoài!

Địa phương xem mạng người như cỏ rác, cô không muốn ở lại đây một giây.

Y Tước kiểm được bộ quần áo cung nữ, sau đó đuổi người bên cạnh đi, lén lút thay đồ, đem một ít châu báu trang sức giấu trong người, tính toán ra đến bên ngoài cầm đi bán lấy tiền mặt, không có cách, không có bạc chính là nửa bước khó đi, mà bây giờ quan trọng nhất là làm thế nào qua mặt được cấm vệ quân trông chừng cửa.

Cúi đầu thật thấp, không muốn mọi người phát hiện, Y Tước hờn vía lên mây, chỉ sợ bị người nhận ra. Con bà nó! Hoàng cung quả thật như mê cung, không phân biệt được đông nam tây bắc, sớm biết như vậy nên đi thám thính một chút, về tám bản đồ khi đó trốn cũng không muộn.

"Chờ một chút!"

Sau lưng có người gọi cô.

Y Tước hai chân đứng nguyên tại chỗ, thâm kêu không ổn, nhanh như vậy đã bị phát hiện.

"Có... Có gì phân phó?"

Cảm thấy cung nữ trước mắt bộ dạng khả nghi, đang định hướng Ngự Thư phòng kiến giá Can Hiền lúc này mới lên tiếng. "Quay người lại! Nàng là cung nữ hầu hạ nương nương nào?"

Khẽ nhướn mi lên, phát hiện là một quan viên trẻ tuổi. "Ack, ta... Ta là..."

Thấy nàng ta ấp a ấp úng, Can Hiền bước một bước dài tiến lên nắm lấy cổ tay nàng ta, "Còn không mau nói!"

"Oa ~~~" Y Tước bị đau kêu to.

Rốt cuộc thấy rõ dung mạo của nàng, Can Hiền bỗng chốc rút tay về, "Vương hậu nương nương?!"

Y Tước đặt ngón trỏ trước cái miệng nhỏ nhắn của cô, ý bảo hân đừng làm ồn.

"Hừ! Nói nhỏ nhỏ thôi!"

"Vương hậu nương nương sao phải ăn mặc như vậy?" Can Hiền khó hiểu quan sát bộ đồ cung nữ trên người nàng.

Kể từ khi Vương hậu chết đi sống lại, trở về hoàng cung, mặc dù chưa tới diện kiến, nhưng đã nghe quá nhiều tin đồn, nay tận mắt thấy, càng cảm thấy tin đồn cũng không hẳn là bịa đặt.

Y Tước trừng mắt nhìn hắn, "Ngươi là ai?"

"Vi thần Van Hiến thỉnh an Vương hậu nương nương... "

"Được rồi, được rồi! Không cần quý!" Y Tước không rảnh cùng hắn cãi nhai. "Ngươi xem như chưa có gặp qua ta biết không? Ta còn có chuyện, muốn đi. "

Hắn sừng sốt một chút, "Vương hậu nương nương muốn đi đâu?"

"Ta muốn đi nơi nào còn phải xin phép ngươi sao?" Cô nói gay gắt, đi hai bước tuyệt vọng trở lại, "Ngươi nói cho ta biết vương cung đại môn ở nơi nào?"

Can Hiến giật mình kinh ngạc, "Vương cung đại môn? Vương Hậu nương nương hỏi Chính Dương môn sao?"

"Đúng, đúng, nó ở đâu?"

"Nương nương muốn xuất cung?" Hắn lại hỏi.

Cô vẻ mặt tức giận, "Ngươi thật là phiền có biết không? Quân nhiều như vậy làm gì? Mau nói cho ta biết Chính Dương môn ở nơi nào?"

"Nương nương không nói rõ ràng, thứ cho vi thần khó có thể tuân mệnh. " Can Hiến kiên quyết nói.

Y Tước liếc mắt. "Ta thật sự gặp đủ xui xẻo... Thôi! Ta không hỏi ngươi, ta tự tìm đường đi ra ngoài, cũng không tin trốn không thoát địa phương quý quái này. "

"Vương hậu nương nương!" Hắn ngớ ra hai giây, liền đuổi theo nàng. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không nên gọi ta Vương hậu nương nương, ta từ đầu không muốn làm Vương hậu, chỉ muốn lập tức rời khỏi hoàng cung âm u lạnh lẽo này, tùy tiện tới bất cứ nơi đâu. " Y Tước nước miếng đầy miệng không phun ra được. "Nơi đây căn bản không phải dành cho người, ta không muốn ở lại nữa, nếu ở lại thật sự chết quách cho xong. "

Hắn đưa tay ngăn nàng lại, "Vương thượng biết không?"

"Cho hắn biết ta còn chạy thoát được sao?" Đột nhiên Y Tước đột nhiên phiếm hồng, giọng nói trầm xuống. "Hắn từ trước đến nay cũng không hy vọng Vương hậu còn sống, tại sao ta phải ở đây nhìn sắc mặt hắn ?"

Can Hiến nghe ra trong miệng nàng đầy oán khí. "Thật ra thì Vương thượng cũng có chỗ khó xử, người không phải ghét Vương hậu nương nương, khi Vương thượng biết nương nương trúng độc mà chết thì có chút đau lòng. "

"Hắn đau lòng mới là lạ. " Nàng đánh chết không tin.

"Vi thần cùng Vương thượng có thể nói là chơi chung từ nhỏ tới lớn, hết sức hiểu rõ con người Vương thượng. " Bất kể thân là thần tử hay bằng hữu, Can Hiến luôn hy vọng bên cạnh vương thượng sẽ có vương hậu hiền thực nhân đức, làm cho đất nước càng thêm cường thịnh lớn mạnh, dẫu mất cả hậu cung, có lẽ chỉ có Chi tần có tư cách này, nhưng, nếu nàng đã là vương hậu, sẽ phải gánh vác trách nhiệm. "Vương thượng là người rất trọng tình cảm, chỉ cần Vương hậu nương nương cùng người bồi dưỡng thêm nhiều tình cảm, tin tưởng thái độ Vương thượng sẽ thay đổi. "

Cô đưa cột cười, "Có đúng không?"

"Vương hậu nương nương hãy cho Vương thượng một cơ hội, nếu nương nương lần này có thể từ quý môn quan trở về, nói không chừng chính là bước ngoặt của người, là Thần giới có ý an bài. " Hắn chân thành tha thiết mà nói.

Y Tước yên lặng suy nghĩ.

Không sai, không phải người nào cũng có thể giống như cô, bị xe đụng chết sau đó hồn phách lại có thể bay đến thế giới quý dị này, lại một lần nữa có cơ hội sống lại, cô nên hào hào nắm chặt.

"Vương hậu nương nương?"

Đầu vai rũ xuống, giọng ỉu xìu Y Tước lí nhí "Ta thật sự không biết làm gì cho phải?"

"Vương hậu nương nương về sau nếu gặp bất kỳ khó khăn, cứ việc tìm vi thần thương lượng, chỉ cầu người nhẫn nại một thời gian, quan sát Vương thượng thật kỹ, thần tin tưởng Vương hậu nương nương sẽ từ từ hiểu rõ. " Can Hiến nghiêm nghị nói.

"...Được rồi!" Cô gắng gượng tiếp nhận đề nghị của hắn.

Can Hiến lộ ra sắc mặt vui mừng, "Đa tạ Vương hậu nương nương. "

"Là ta nên cảm ơn ngươi mới đúng. " Y Tước ở trong lòng than nhẹ, "Vậy ta quay về Giao Thái điện... Ngươi nói ngươi tên là Can Hiến? Ta sẽ ghi nhớ. "

"Thần cung tiễn Vương hậu nương nương. "

* * * * *

Trong lúc lâm triều Khương Vệ tuyên bố quyết định phế hậu, khiến cho quần thần một mảnh xôn xao, có thể thấy được chuyện này không phải chuyện đùa.

Thừa tướng lão luyện thành thực dẫn đầu đứng ra phản đối. "Vương thượng, chuyện này tuyệt đối không được!"

Những đại thần khác hai mặt nhìn nhau, cũng cảm thấy việc này quan hệ trọng đại, đồng loạt quỳ xuống khuyên can.

"Xin Vương thượng nghĩ lại!"

"Vương thượng xin nghĩ lại!"

Khương Vệ cao cao tại thượng ngồi trên long ỷ, giận dữ trừng mắt ngó đại thần phản đối hần phía dưới. "Vương hậu phạm phải một trong thất giáo chỉ điều của nữ nhân, trước mặt trăm nói năng lỗ mồm, không đủ tư cách tiếp tục đảm nhiệm vai trò vương hậu một nước, đứng đầu hậu cung, trăm phế nàng có gì là không thể?"

Thừa tướng giọng cao ngạo hốt bần trong tay, thái độ vô cùng thận trọng quỳ xuống. "Khởi tấu Vương thượng, các triều đại Thánh Quốc không có tiền lệ phế hậu, hàng động lần này sợ rằng sẽ khiến cho triều đình và dân chúng bất an, cựa thân xin Vương thượng nghĩ lại. "

"Xin Vương thượng nghĩ lại!"

Thấy văn võ bá quan phía dưới phản đối mãnh liệt, Khương Vệ đành phải không công mà lui, tức giận bãi triều.

"Vương thượng, nô tài cả gan nói vài câu... " Yên Phúc phía sau cố hết sức đi theo vương thượng đang căm phẫn, cuối cùng tìm được cơ hội nói chuyện. "Xin Vương thượng nể tình Vương hậu mới vừa trải qua kiếp nạn thập tử nhất sinh, tha thứ người lỡ lời chống đối lần này. "

Khương Vệ phun khí lạnh, "Vương hậu quả thật không đem trăm đặt vào mắt, trăm lẽ nào dung túng để nàng tự do làm càn sao? Cho dù lần này mẫu hậu nói giúp, trăm nhất định phế nàng. "

"Vương thượng... "

Tay phải hần phát lên, "Đủ rồi! Trăm không muốn nghe!"

Sau đó Khương Vệ lên kiệu đi đến Ngọc Trùng cung, tẩm cung Chi tần, từ trước đến giờ chỉ ở nơi đó, hần mới cảm nhận được yên tĩnh và nhu tình dù là ngắn ngủi, vừa mới đến, thấy một tiểu thái giám cấp tốc vượt qua hần.

"Vương thượng! Vương thượng!"

Yên Phúc quay đầu lại trách cứ đôi câu, "Trước mặt Vương thượng hô to gọi nhỏ, phải bị tội gì?"

"Vương thượng khai ân!" Tiểu thái giám chân nhất thời nhũn ra.

Ngồi bên trong kiệu, Khương Vệ áp chế khí giận bốc lên, "Chuyện gì?"

"Khởi bẩm Vương thượng, là Lan quý phi ở Vũ cung, nàng.. Nàng... "

"Quý phi nương nương thế nào? Còn không mau nói!" Yên Phúc giận dữ the the hỏi.

Tiểu thái giám chỉ có thể nhắm mắt, tiến tới bên lỗ tai hần thào thì.

"Có chuyện như vậy thật?" Nghe vậy, Yên Phúc khẩn cấp bẩm báo người ngồi trong kiệu.

Sau một lát...

Khương Vệ bước chân vào Vũ cung, tẩm điện Lan quý phi, trước mắt là một đám thái giám, cung nữ quỳ la liệt, lộ vẻ mặt kinh hãi bất an, dường như ở đây vừa mới có một trận long trời lở đất.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hần hét lớn.

Lan quý phi toàn thân phủ một màu đen gấm vóc, khóc đến mặt mày thâm đậm lão đảo ngã nhào đến bên chân hần.

"Vương thượng, người phải cứu nô tì.. Vương thượng... "

"Đem mọi chuyện nói rõ ràng cho trăm!" Khương Vệ phục trang điểm quang tú xạ kéo ái phi từ trên đất ôm vào trong ngực, hắc mâu sắc bén quét qua mọi người.

Lan quý phi khóc đến hoa lê đẫm mưa, như người chết đuối vớ được cái phao, sợ đến hồn vía lên mây. "Vương thượng, nô tì dạo gần đây đau đầu nặng, tinh thần luôn hốt hoảng, có vài vị thái y đến xem nhưng cũng không tìm ra triệu chứng, mới vừa rồi cung nữ ra hoa viên hái chút hoa cho nô tì thưởng thức, không nghĩ tới... Không nghĩ tới lại phát hiện có đồ chôn dưới đất..."

"Thứ gì?" Lòng hoang mang, hân cũng muốn tận mắt nhìn thấy.

Nàng vội vã bảo cung nữ thiếp thân đem đồ vật trình lên. "Vương thượng, người xem đây là cái gì? Thật khủng khiếp! Nô tì suýt nữa bị tà vật này hại chết... Ô..."

Khương Vệ quan sát hình nộm bằng gỗ ở trong khay, phía trên còn dùng chu sa viết ngày sinh tháng đẻ Lan quý phi, còn có bùa chú cổ quái tà ác, lông mày nhũn chặt. "Có ai trong các người chứng kiến người nào đặt nó ở chỗ này?"

"Nô tì đã hỏi rồi, không có người nhìn thấy. Vương thượng, chắc chắn có người muốn hãm hại nô tì... Tà vật này đầu còn bị đâm vài châm, rõ ràng là muốn đưa nô tì vào chỗ chết, Vương thượng, người phải thay nô tì làm chủ!" Lan quý phi kiêu dung hoảng sợ cầu khẩn.

Hân cầm hình nộm bằng gỗ làm mọi người sợ hãi lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía đám nô tài đang quỳ. "Các người thật sự một chút cũng không biết? Phải thành thật mà nói!"

"Vương thượng, nô tài thật không biết!" Thái giám bị dọa mặt trắng bệch kêu oan.

Các cung nữ run rẩy lên tiếng. "Dù nô tỳ có gan lớn bằng trời cũng không dám hãm hại nương nương..."

"Hừ! Chỉ là một hình nộm bằng gỗ, có gì phải sợ?" Khương Vệ dường như cảm giận đem hình nộm ném xuống đất, "Ái phi đừng bắt chước dân thường mê tín dị đoan, trẫm sẽ ra lệnh cho thái y tới giúp ái phi bắt mạch, nhanh chóng tìm ra nguyên nhân bệnh. "

Thấy thần sắc vương thượng không tin, Lan quý phi tóc dài rối loạn. "Vương thượng ngàn vạn lần không thể xem thường những thứ vu thuật hại người kia, nô tỳ ở nhà mẹ đẻ từng nghe nói qua bị loại tà vật này hại chỉ có chết,... Nô tỳ chỉ sợ mệnh không còn nhiều, không thể hầu hạ Vương thượng nữa. "

Khương Vệ lời lẽ nghiêm khắc bác bỏ nàng. "Nói bậy!"

"Nô tỳ hiểu rất rõ không còn được Vương thượng sủng ái... Kể từ khi hài tử nô tì chết, Vương thượng không có đến Vũ cung... Hết thầy mọi việc đều do Chi tần bày mưu, nhất định là nàng..." Ánh mắt rã rời, nàng kêu to thảm thiết, "Là nàng hại chết hài tử của nô tì..."

Hân lớn tiếng trách móc. "Không bằng không chứng, trẫm không cho bất luận kẻ nào suy đoán bậy bạ. "

Lan quý phi khóc lóc ngã phịch xuống đất. "Nhất định là nàng... Nàng sợ nô tỳ cùng nàng tranh thủ tình cảm, cho nên tiên hạ thủ vi cường... Hài tử nô tỳ cứ như vậy mà đi... Vương thượng, nếu nô tì chết, Vương thượng có còn nhớ tới nô tì? Nô tì chính là chết cũng không nhắm mắt..."

Hân nhắm chặt hai mắt, nếu không đáp ứng, e rằng chưa kết thúc. "Trẫm đáp ứng ái phi, sẽ mau chóng tra ra kẻ chủ mưu phía sau, nàng đừng khóc nữa."

Lan quý phi nước mắt nhạt nhòa, khóc đến xinh đẹp động lòng người. "Nô tì khấu tạ Vương thượng. "

"Đứng lên đi!" Khương Vệ đưa tay nâng nàng khóc đến thân thể vô lực đứng dậy, "Trẫm lập tức truyền thái y, trước giúp ái phi xem mạch, về phần hình nộm bằng gỗ, trẫm sẽ cho người điều tra kỹ đến cùng. "

Nàng hít một hơi, "Tạ Vương thượng ân điển. "

"Yến Phúc, truyền thái y đến Vũ cung. " Quay đầu dặn dò vài tiếng, sau đó tiếp tục an ủi Lan quý phi.

"Có trẫm ở đây, bất kỳ tà vật gì cũng không thể gây thương tổn ái phi được, nàng không nên suy nghĩ lung tung nữa, tự tìm phiền não. "

"Dạ, Vương thượng. " Chỉ cần quân vương quyền khuynh thiên hạ này ở bên người, dù chỉ là khoảnh khắc, nàng cũng đủ hài lòng.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, sáng tinh mơ của một ngày nào đó khắp nơi tìm không thấy chủ tử, cung nữ phát hiện trong hồ sen lạnh giá Lan quý phi đã chết đuối...

Lời nguyện của hình nộm bằng gỗ đã linh ứng!

Do không có ai tận mắt nhìn thấy sự tình phát sinh lúc đó, cho nên toàn bộ bọn nô tài và người hầu ở Vũ cung, bởi vì hộ chủ bắt lực, không hoàn thành nhiệm vụ, đều bị áp vào thiên lao chờ xử trảm.

Cả hoàng cung vì sự kiện bùa chú lần này mà náo động.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nghe cung nữ thêm nắm dặm muối, Y Tước ít nhiều biết được Lan quý phi đã chết, chẳng qua nghe một chút rồi bỏ, không để trong lòng, cô không muốn xen vào việc người khác, chỉ cần có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình, người khác sống hay chết đều là chuyện nhà hần.

Có điều, buổi sáng như thường lệ cô đến Từ Ninh cung thỉnh an thì lại nghe nói chuyện này làm Thái hậu nổi giận, Y Tước đành phải cùng Khương Vệ ngồi một chỗ nghe giáo huấn, âm thầm than thở tự mình đi tìm phiền toái.

"... Vương thượng quả thật quá xem nhẹ tính nghiêm trọng của việc này rồi, lập tức hạ chỉ tìm ra hung thủ, đem thủ phạm lăng trì xử tử, để ngăn chặn những chuyện như thế phát sinh lần nữa. " Bà ta về mặt hồ hững hờ chỉ trích.

Khương Vệ nghiêm nghị ngắt đầu, "Nhi thần cho rằng đổ lỗi do bùa chú gây nên thì quá mê tín, chẳng qua là quái lực loạn thần, chưa đủ xác thực, có lẽ Lan quý phi nhất thời trượt chân rơi vào ao mà chết, không liên quan đến vu thuật chú ngữ, nếu chỉ biết tin vào lời đồn thổi, sẽ dẫn tới mọi người bắt an, triều đình và dân chúng sẽ hỗn loạn. "

"Bốn cung cũng không tin người đang êm đẹp lại bất cẩn trượt chân chết chìm, Vương thượng nếu không xử lý nghiêm khắc, vạn nhất hung thủ đứng phía sau giở trò cũ, khó bảo toàn tiếp theo không phải là bốn cung. " Ánh mắt Thái hậu lạnh lùng ngưng đọng trên mặt Khương Vệ, giọng điệu nặng dù nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng bén nhọn đâm vào đáy lòng hần. "Vương thượng thân là nhất quốc chi quân, chẳng lẽ ngay cả một hung thủ bắt cũng không được?" Câu cuối cùng chính là mánh mề chỉ trích.

Hàm dưới của hần co rúm, miệng mím chặt.

"Hôm nay lưu tình xuất hiện ở Thánh Quốc, Lan quý phi chết đi có lẽ chính là khởi đầu tai ương, Vương thượng xem thường an nguy của quốc gia và dân chúng, nhất định không chịu cử hành đại điển cầu an? Người còn xứng là vua một nước sao?"

Cáo buộc phủ đầu không chút lưu tình, lập tức đánh Khương Vệ đến thảm bại, tâm tình vạn phần thống khổ bị thương nhắm mắt lại, nhưng hần không hề ngạc nhiên.

Khương Vệ từ khi có nhận thức, mẫu hậu chưa lần nào cho hần một nụ cười hoà ái, nói với hần một câu nhân từ, nếu có cũng chỉ là những chỉ trích nghiêm khắc và rề rúng, tim của hần đã sớm vỡ nát, có lúc, hần thật rất muốn lớn tiếng hỏi một câu "Tại sao?".

"Vương thượng còn có gì để nói?" Thái hậu lạnh nhạt chất vấn.

Khóe miệng nhếch lên Khương Vệ lặng yên không lên tiếng, không nói gì có vẻ như kháng nghị.

Bởi vì vị trí ngồi cách Khương Vệ không xa, Y Tước lơ đãng liếc thấy tay phải hần nắm chặt đặt ở trên đùi, khẽ run rẩy, tựa như kiềm nén oán giận phần nộ đang lan toả khắp người, bất bình cùng bất đắc dĩ, chỉ vì đối phương là mẹ ruột của mình, vô luận làm cái gì, nói cái gì, đối đãi như thế nào với mình, thân là con của người cũng phải yên lặng chịu đựng.

Y Tước quan sát đánh giá quan hệ đối địch của hai mẹ con trước mắt, cảnh tượng như vậy cô quá quen thuộc.

Nhìn xuyên thấu đôi mắt Khương Vệ, cô chợt phát hiện trên người Thái hậu phảng phất bóng dáng mẹ cô suốt ngày ngồi ở trên bàn mặt chược, không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ nuôi dạy con cái, chỉ có đố kỵ mắng chửi, giận chó đánh mèo, nhiều lần cô muốn lớn tiếng hỏi ông trời, tại sao bà ấy ghét mình như vậy? Tại sao bà ấy không thương mình?

Thành thật mà nói, cô đã sớm nhìn ra hai mẹ con này có vấn đề rất lớn, không biết xảy ra chuyện gì, Y Tước cảm giác ánh mắt Thái hậu nhìn Khương Vệ đầy căm hận không thể giải thích được, giống như đang nhìn cừu nhân của mình, chứ không phải máu mủ ruột thịt mang thai mười tháng sinh đẻ, khẩu khí không phải lạnh nhạt khác thường, chính là cố ý gây khó dễ, làm cho người ta thật sự nghĩ không ra.

Thời khắc này, cô đối với Khương Vệ có sự đồng cảm sâu sắc, mặc dù giữa cô và hần từ lúc bắt đầu đã không tốt đẹp gì, luôn nhìn đối phương không vừa mắt, chẳng qua, phát giác cô và hần chưa bao giờ cảm thụ được thứ tình cảm mẹ con, có thể nói chính là đồng bệnh tương lân, lòng từ bi giúp hần một lần, huống chi Y Tước cũng không ưa loại người lợi dụng bảng môn tà đạo hại người, tùy tiện sử dụng một lá bùa, viết bùa một câu thần chú có thể làm người cổ đại loạn trí, lừa thật ngoạn mục, tuy cô không có thói quen chôn mồm vào việc người khác, nhưng nếu đụng phải, không nhúng tay vào cũng không được.

"Nô tỳ có thể nói vài câu hay không?" Y Tước không để cho mình có cơ hội đổi ý.

Thái hậu khoan dung hướng nàng, "Người nói đi!"

"Nô tỳ nghĩ Vương thượng nói rất đúng. " Lời vừa ra khỏi miệng, Khương Vệ cả kinh trừng mắt ngó cô, có vẻ như không tin cô và hần đứng cùng trận tuyến. "Những thứ bùa chú kia có đầy ngoài đường phố, pháp sư dùng để gạt người, Lan quý phi chết đi nếu không phải nàng ta không cẩn thận rơi xuống ao, chính là bị người hại chết. "

"Cái gì?" Thái hậu giật tái mặt.

Cô tiếp tục dùng tinh thần Conan phân tích. "Lan quý phi không có khả năng nhàn hạ thoải mái đến như vậy, nửa đêm canh ba không ngủ được đi ngắm hoa bên cạnh ao, cho nên không thể nào nhất thời trượt chân, chỉ có thể có người muốn thủ tiêu nàng ta, nên mới đặt bẫy, không bằng khám nghiệm tử thi, tìm ra nguyên nhân cái chết, không phải là có thể biết rõ chân tướng. ..." Thấy Thái hậu cùng Khương Vệ bốn mắt nhìn cô, Y Tước mới phát hiện ra mình quá nhiều lời. "À, nô tỳ chẳng qua là đề nghị mà thôi. "

"Vương hậu làm sao có thể xác định không phải do tà vật hại chết Lan quý phi?" Khẩu khí Thái hậu bỗng nhiên cứng rắn, thái độ cũng lạnh, không hề gọi thẳng khuê danh của nàng.

Y Tước trầm ngâm một chút, "Không thể xác định được, tuy nhiên, nếu mọi người lo lắng, chỉ bằng làm thí nghiệm để chứng minh. "

Lần này ngay cả Khương Vệ không muốn nghe cũng phải nghe xem nàng muốn nói cái gì. "Thí nghiệm?"

"Không sai, nếu tất cả mọi người sợ bùa chú như vậy, hay là đi tìm một pháp sư, trên hình nộm bằng gỗ cũng viết xuống chú ngữ cùng ngày sinh tháng đẻ của một người, tiếp theo nhìn xem người đó có chết không, như vậy có thể chứng minh loại đồ vật này không có khả năng hại người?" Cô tự nhận đây là cách tốt nhất để tra ra hung thủ.

Khương Vệ giữu cột nhìn nàng một cái, "Vậy Vương hậu muốn tìm ai tới thử?"

"Ồ..." Y Tước không khỏi do dự.

Lúc này, Thái hậu đột nhiên lên tiếng. "Đương nhiên là phải tìm đối tượng để cho mọi người tâm phục khẩu phục mới được, Vương thượng, không bằng từ trong hậu cung chọn ra một phi tần. ... Chi Tần cũng được. "

Gương mặt tuần tú của hán cứng đờ, "Mẫu hậu!"

"Vương thượng không đành lòng?" Bà ta châm chọc cười một tiếng.

Y Tước liếc mắt, "Không cần tìm người khác, nô tỳ sẽ thử. "

"Vương hậu?" Khương Vệ ngạc nhiên.

Thái hậu trong lòng ngầm bực nàng nhiều chuyện. "Mẫu hậu không cho người đi thử, chẳng may xảy ra chuyện, một lần nữa lại làm cha mẹ người thất vọng?"

"Chỉ có nô tỳ tự mình đi thử, mọi người mới có thể tin tưởng, hơn nữa tà không thể thắng chính, nô tỳ tin tưởng có thể đánh bại nó, mẫu hậu không cần lo lắng. " Ngay cả Y Tước cũng bội phục mình vĩ đại như vậy, cô cũng muốn cho tất cả những người khinh thường cô nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa, nhất là Khương Vệ, để xem liệu hán có còn dám mắt chó nhìn người thấp nữa hay không, hừ! Vì cuộc sống của mình, cô phải chiến đấu.

* * * * *

Đi dọc theo ngự hoa viên, trăm hoa đua nở cảnh đẹp rực rỡ nhưng không người thưởng thức.

Về mặt cô đơn không vui Khương Vệ đi ở đằng trước, bị vây hãm trong suy nghĩ của mình, một đám thái giám, cung nữ cùng thị vệ đi theo phía sau, tạo thành đội ngũ thật dài.

Y Tước cũng đi phía sau, nhằm chán đến mức muốn thét chói tai, cô dĩ nhiên biết tâm tình hán không tốt, nhưng cũng dừng kéo theo một đồng người xuống nước, đổi lại là cô, đã sớm cùng bạn bè làm một chuyến đi xa, hoặc là đi KTV ca hát, chơi đèn điện khủng mới thôi, bắt quạ, ở chỗ này không có gì cả, giống như chim hoàng yến nhốt ở trong lồng, mỗi lần nói chuyện đều phải tự xưng nô tỳ, bỗ cung, cô đã rất cố gắng nhập gia tùy tục, có điều nếu sống ở đây lâu chút nữa, cô dứt khoát chết đi coi như xong, không phải là Vương hậu bị người hại chết, mà là tự mình kết thúc.

"Ai!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thật khổ sở, thở dài một hơi.

Nghe âm thanh này, Khương Vệ cau mày quay đầu lại. "Vương hậu than thở tức giận cái gì?"

"Vậy còn người?"

Hán quái dị nghiêng mắt nhìn nàng một cái, "Trẫm không có. "

"Tại sao không có? Trong lòng người tự hiểu. " Y Tước lật đặt đi lên giờ giọng xem thường, "Nếu tâm tình không tốt, thì phát tiết ra ngoài, sáng khoái rỗng to mấy câu cũng tốt hơn nhiều. "

Ánh mắt Khương Vệ nhìn Y Tước giống như đầu nàng có vấn đề. "Trẫm không có tâm tình không tốt. "

"Nếu quả thật không có, tại sao mỗi lần từ Từ Ninh cung trở ra, biểu tình trên mặt người đau đớn thống khổ?" Lời Y Tước nói khiến hán kinh ngạc trợn trừng mắt, trừ Yên Phúc, chưa từng có người nào phát hiện điểm này. "Thật ra thì cũng không có gì ghê gớm lắm, trên thế gian này đâu phải mẫu tử nào cũng có tình cảm tốt đẹp, cũng sẽ có trường hợp ngoại lệ. "

"Trẫm không hiểu Vương hậu đang nói cái gì. " Hân lên tiếng phủ nhận.

Cô tự giễu nhếch môi, " Dĩ nhiên là người hiểu được, chẳng qua là không muốn nhìn thẳng vấn đề thôi. "

" Rốt cuộc vương hậu muốn nói cái gì?" Khương Vệ nheo mắt hỏi.

Y Tước không thêm sợ hãi, ánh mắt trừng ngược lại còn lớn hơn hân. "Chẳng lẽ người tin tưởng thật sự có quy định, làm cha mẹ thì phải thương yêu con cái chính mình sinh ra sao? Ta nghĩ hân là không có! Mọi người chỉ biết nói máu mủ là không cắt đứt được, trong đó nhất định có thân tình tồn tại, bởi vì đó là bản năng trời sanh, có thể coi là máu mủ ruột thịt của mình, không thương chính là không thương, người có nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra nguyên nhân, nhưng trong lòng người không ngừng hỏi tại sao? Có phải mình làm sai gì hay không? Vì sao phải đối xử với mình như vậy? Tại sao?"

"Vương hậu!" Trên mặt hân có loại tâm sự bị người vạch trần.

Bất kể sắc mặt Khương Vệ khó coi đến cỡ nào, bộ dạng hung hăng muốn tự tay bóp chết cô, Y Tước ngó lơ như không nhìn thấy, tự nhiên nói tiếp.

"Chẳng lẽ trong lòng người chưa từng nghĩ tới sao? Cho dù người làm tốt đến đâu, cố gắng đi lấy lòng bà ta như thế nào, bà ta chính là keo kiệt không chịu cho người một khuôn mặt tươi cười, một cái ôm ấm áp, thậm chí một câu nói từ ái, tiếp theo người sẽ nghĩ bà ấy thật sự mang thai mình mười tháng sao? Minh thật sự là con ruột của bà ấy sao? Cha mẹ yêu thương con cái là đạo lý hiển nhiên, nhưng tại sao bà ấy..."

Khương Vệ giận dữ rống to, "Câm mồm! Câm mồm! Nàng biết cái gì?"

"Ta không hiểu? Ta nghĩ người không hiểu là người!" Cô tức giận lớn tiếng. "Cho dù đối đầu, có lẽ ở trong lòng vẫn hy vọng xa vời một ngày nào đó có thể cô được tình thương của mẹ, cho dù có chịu nhiều tổn thương, hoặc cố gắng ra vẻ không thêm quan tâm, mỗi lần như thế đều nén lòng chờ đợi. " Nói tới chỗ này, hốc mắt Y Tước phấp phồng, âm thanh nghẹn ngào, giống như những lời nói này cũng là nói ra lòng mình. "Cứ như vậy mãi cho đến khi người hoàn toàn thất vọng, hoàn toàn buông tay mới thôi. "

Khương Vệ nhìn chằm chằm nàng, cổ họng căng lên, không thể phản bác lại dù chỉ một lời.

Chưa từng có người can đảm dám nói với hân những lời này, giống như cầm dao đâm thẳng vào tim hân, cơ hồ khiến hân sắp chống đỡ không được.

Không sai! Hân không ít lần tự hỏi bản thân mình, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có người nhìn ra.

"Tại sao Vương hậu..." Hiểu rõ cảm thụ của hân như vậy? Giống như có thể nghe nội tâm hân kêu gào? "Biết..."

Cô quay mặt đi, không để cho hân nhìn thấy nước mắt lưng tròng trong hốc mắt. "Ta từng nghe người đời trước nói, đời này trở thành mẹ con, là bởi vì đời trước thiếu nợ đối phương, cho nên đời này gặp gỡ để trả lại, có điều không nhất định phải có duyên phận mẹ con, chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng sẽ khá hơn một chút. "

"Nàng khóc?" Ánh mắt Khương Vệ ôn nhu.

Y Tước lấy mu bàn tay lau lung tung nước mắt rơi trên đôi gò má, quật cường phản bác. "Ta không có!"

Ai nấy đều thấy được cô đang nói dối.

Thân bị Thần giới lựa chọn làm hắc đế, có được quyền lực chí cao vô thượng, nắm giữ toàn bộ vận mệnh đất nước, hơn nữa có rất nhiều thị vệ có thể vì hân bất chấp tính mạng vượt lửa qua sông, vẫn vô bá quan thấy hân cũng phải quỳ lạy bày tỏ lòng trung thành, nhưng không một ai thành tâm đổ một giọt nước mắt, vì hân mà khóc.

Rất lâu, Khương Vệ thân nhiên cười có chút xót xa.

"Vương hậu sao có thể hiểu rõ lòng trẫm?"

Cô đánh trống lảng. "Ta nghĩ, thế giới này có khối người so với Vương thượng còn thương gấp mười lần, gấp trăm lần, người coi như là may mắn, còn oán giận hay sao?"

Khương Vệ ngắm nàng thật lâu, như thể lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

"Có đứa bé từ nhỏ bị cha mẹ ruột thịt của mình ngược đãi, chỉ cần mất hứng, liền đánh bọn họ cho hả giận, vận khí kém đến mức chưa kịp lớn lên cứ như vậy mà chết đi, bọn họ không phải là đáng thương hơn sao?" Y Tước luôn nghĩ như vậy để an ủi bản thân, cô đã sớm từ bỏ mẹ mình, sợ rằng sau khi cô bị xe đụng chết, bà vẫn mê muội trên bàn mặt chột. "Cho nên, khuyên Vương thượng một câu, có một số việc không nên quá khư khư cầu, nếu không chỉ làm cho bản thân mình thống khổ hơn. "

Hân nhắm mắt lại, "Nói thì đơn giản, nhưng làm mới khó. "

Điểm ấy cô giúp không được. "Nút thắt này phải dựa vào Vương thượng tự mình mở ra. "

Bước lên cầu vòm chạm khắc rồng, Khương Vệ phất bàn tay, ý bảo Yên Phúc và những người khác ở dưới cầu chờ sai khiến, không cần đi theo.

Trầm mặc chốc lát, Khương Vệ không nhận được thờ dài, "Trẫm thật không hiểu..." Vấn đề này cố thủ trong lòng hắn hơn hai mươi năm, thùy chung không có giải đáp.

"Đâu chỉ có ngươi không hiểu, chỉ có thể nói rằng thế gian này không thể tìm thấy đáp án cho tất cả mọi thứ. " Có vẻ đoán được hắn muốn nói gì, Y Tước tiếp lời.

Hai tay Khương Vệ nắm lại để sau lưng, khẩu khí nặng nề. "Bà ta là mẹ ruột trẫm..."

"Thế thì sao?" Y Tước lạnh lạnh đáp lại hắn một câu.

Gương mặt tuần tú ngẩn ra, hắn còn chưa nói xong, nàng đã đoán ra hắn muốn nói gì, chợt phát ra cười khỏ.

"Đúng vậy, thế thì sao? Mặc kệ trẫm dùng hết phương pháp muốn cùng bà ta gần gũi nhiều hơn, bà ta chính là cự tuyệt trẫm ở ngoài ngàn dặm, thậm chí lúc trẫm còn mặc tả có nghe nói mẫu hậu cũng chưa từng tự tay ôm lấy trẫm một lần. "

Chẳng biết làm sao, hắn lại có thể ôn hoà nhã nhặn thẳng thắn trò chuyện cùng Vương hậu, chưa bao giờ cùng với bất kỳ tần phi nào chia sẻ bí mật, như thể tâm linh tương thông, vì vậy bất tri bất giác tiết lộ nhiều hơn.

"Trên đời này không phải tất cả nữ nhân đều có thể làm một mẫu thân tốt. "

Con ma bài bạc mẹ cô từng nói, lúc trước trong nhà rất nghèo, chỉ dựa vào tiền lương của ba cơ bản không đủ, lại còn thiếu nợ do đánh bạc, thiếu chút nữa muốn đem cô bán đi, may nhờ ba ngăn cản, khi nghe bà ấy nói những lời hời hợt đó, lòng Y Tước thật sự rất đau, có điều sau này đã nghĩ thoáng, cô đành phó cho số mệnh cho rằng bà ấy không có thiên chức làm mẹ của phụ nữ, có thể trách người nào? Chỉ có thể tự trách mình không may mắn, sinh ra từ trong bụng loại nữ nhân như thế, cho nên kiếp sau có đầu thai mất phải mở to một chút.

"Có lẽ trẫm làm vẫn chưa đủ..."

Y Tước vỗ trán, "Cầu xin ngươi đừng để tâm vào chuyện vụn vặt có được hay không? Ngươi càng nghĩ như vậy, càng dễ bị tổn thương, quan hệ mẹ con các ngươi cũng không có tiến triển tốt, những gì nên làm ngươi đã làm đủ, đủ hiểu thuận, những thứ này tất cả mọi người đều nhìn thấy, cho nên vấn đề tuyệt đối không phải ở chỗ ngươi. "

"Vương hậu cho là như thế thật?" Khương Vệ cảm thấy trong lòng áp lực giảm bớt không ít.

Cô tức giận liếc xéo hắn, "Nếu không ngươi còn có thể nghĩ ra những lời giải thích khác sao?"

"Trẫm không nghĩ ra được. " Hắn đành hoàng thừa nhận.

Khẽ cắn môi hồng, "Điều này là không đúng? Thiết là, nói đến miệng ta cũng khô rồi. "

Khương Vệ nhìn không được cười.

Đột nhiên bị khuôn mặt tươi cười tràn đầy khí phách nam tính của hắn dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên một cách khó hiểu.

Làm ơn! Cô đỏ mặt cái gì? Người ta tùy tiện cười một cái liền lộ vẻ háo sắc, đúng là đồ mê trai.

Mơ hồ nhận thấy không khí giữa hai người có chút mập mờ không rõ, Khương Vệ không được tự nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, hắng giọng, "Vương hậu lúc ở Từ Ninh cung vì sao đề nghị làm như vậy?"

Y Tước khước miệng giật giật, "Ngươi nói việc mời pháp sư làm phép? Như vậy không phải rất tốt sao? Chỉ cần chứng minh ngươi đúng, về sau sẽ không có người còn dám dùng bùa chú hại ngươi. "

"Chẳng lẽ Vương hậu không lo lắng tà vật quấy phá?" Mặc dù bọn họ đã cưới nhiều năm, nhưng hắn chưa bao giờ tìm hiểu về nàng, hôm nay càng thêm khó hiểu.

Cô bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Người đang lo lắng cho ta sao?"

Khương Vệ gương mặt tuần tú trầm xuống, luận việc mà nói: "Trẫm cùng Vương hậu dù sao vẫn là vợ chồng, trẫm không đến mức nhẫn tâm đem tánh mạng Vương hậu ra đùa giỡn. "

"Không cần, đem sự quan tâm của ngươi đặt ở trên người Chi Tần đi! Ta nhận không nổi. " Bởi vì cô cứu nữ nhân hắn yêu mới nói như vậy, vì thế, nghe cảm tạ nhiều hơn nữa sẽ chói tai.

Lông mày hắn nhú chặt, tức giận tăng dần lên. "Vương hậu lại dùng thái độ cũ nói chuyện với trẫm sao?" Nữ nhân này luôn có bản lĩnh chọc giận hắn.

"Lúc lâm triều ngươi nói muốn phế ta, nếu ta còn quỳ gối bên chân ngươi nịnh hót lấy lòng, không phải là quá giả dối sao? Chuyện như thế ta làm không được. " Nếu là cô đại, cũng phải có tôn nghiêm, dù trong hoàn cảnh khó khăn nào cũng không thể cúi đầu.

"Nàng..." Khương Vệ tức giận nhìn chăm chăm vào nàng.

Không muốn cùng hần nói nhảm nữa, khẩu khí Y Tước trở nên bướng bỉnh. "Mời ngươi mau phái người đi tìm pháp sư tới làm phép, sau đó đem hình nộm bằng gỗ chôn trong vườn hoa Giao Thái điện, nếu ta không sao, không phải có thể chứng minh bùa chú là gạt người?"

Lý trí nói cho Khương Vệ làm như vậy không ổn. "Chuyện này trăm cân cân nhắc nhiều hơn."

"Này! Ngươi đúng là thiếu quyết đoán không phải bình thường, ta đã nói đây là cách tốt nhất rồi, ngươi còn suy tính cái gì?" Cô tức giận đến mắt tròn trăng.

Khương Vệ long nhan thoáng chốc không vui, "Vương hậu thật can đảm dám nói trăm không quá quyết?" Bầu không khí mới vừa hài hòa đã tan thành mây khói, lại bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Trước sau gì cũng bị phẩy, Y Tước không thích dây dưa lời thôi. "Đường đường là vua một nước làm việc không dứt khoát, muốn suy tính cái này, lại muốn suy tính cái kia, ngươi không thấy trong cung lời đồn bay đầy trời, tất cả mọi người sợ gần chết, ngươi còn phải suy tính tới khi nào?"

"Việc này quan hệ trọng đại..."

Y Tước giận đùng đùng ngắt lời hần, thật là chịu không nổi hần giống nam nhân dài dòng lê mê. "Chính bởi vì như vậy, mới phải tốc chiến tốc thắng, tốt nhất là trước khi ta hối hận, mau phái người đi tìm pháp sư vào cung làm phép, nếu không Chỉ Tàn mà ngươi yêu mến sẽ gặp họa, đến lúc đó ta không giúp được ngươi."

"Vương hậu hào phóng như vậy, nếu trăm còn cự tuyệt đúng là không có đạo lý." Hần hé mắt châm chọc nói.

Cô giả dối cười nhếch mép, "Vương thượng quá khen ngợi rồi."

Khương Vệ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. "Trăm cũng sẽ không vì vậy cảm kích nàng."

"Ngươi là Vương thượng, ta không có tham vọng ngươi hiểu được thế nào là cảm kích." Y Tước không thoải mái phản công lại.

"Cần rồi!" Hần giận dữ công tâm. "Nàng có biết mình đang cùng ai nói chuyện không?"

Y Tước theo bản năng co rúm lại, nhưng tự tôn không cho phép cô lui bước. "Không cần ngươi nói, ta dĩ nhiên biết, nếu không ta đã sớm đi rồi, cũng không cần ở chỗ này cùng ngươi nói nhảm nhiều như vậy."

"Vương hậu!" Khương Vệ gầm lên.

Cô không bình tĩnh hết lại, "Rốt cuộc ngươi có làm hay không?"

"Nàng..." Khương Vệ bị nàng kích đến lý trí tiêu tan. "Được, trăm lập tức cho đòi pháp sư vào cung."

"Ta chờ!" Cô hung hãn trừng mắt đáp lại hần.

"Nàng..." Khương Vệ nổi đóa.

Y Tước thấy chuyển biến tốt, liền thu vẩy nghiêng người cúi chào, biểu hiện phong thái Vương hậu nên có. "Nếu Vương thượng không còn gì phân phó, thứ cho nô tỳ cáo lui trước." Cô thật sự biểu hiện quá tốt, bèn cho mình cái vỗ tay khích lệ.

Thở hổn hển cảm tức nhìn bóng dáng nhỏ nhắn rời đi, nữ nhân này là mụm mặt của ông trời, nhiều lần khiêu chiến quyền uy của hần, xem thường tôn nghiêm của hần, không khỏi từ xấu hổ chuyển thành giận dữ. "Yên Phúc!"

"Có nô tài!"

Hần phần nộ gầm gừ, "Nghe Vương hậu nói rồi, lập tức cho đòi pháp sư vào cung."

* * * * *

Mấy ngày sau, khi pháp sư giống trống khua chiêng làm phép ở Giao Thái điện, khắp nơi trong hoàng cung không ít người bày tỏ khâm phục, nhưng cũng có nhiều kẻ ngồi yên xem kịch vui, nhất là những phi tần có các đại thần ủng hộ sau lưng, không khỏi âm thầm chờ mong vương hậu gặp chuyện không may, như vậy vị trí Đông cung sẽ phải thay đổi người ngồi.

"Nương nương, Vương thượng thật là quá vô tình quá ác tâm, tại sao có thể đáp ứng chuyện này?" Hồng Ngọc thay nàng bắt bình dùm. "Chẳng may nương nương giống Lan quý phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ nên làm cái gì?"

Y Tước miệng đầy điểm tâm tinh xảo do ngự thiện phòng dâng lên. "Không nên trách hần, là ta. ... Khụ, khụ." Uống hớp trà, mở miệng nói, "Là ta muốn hần làm như thế."

"Nô tỳ không hiểu. "

Cô lầu bầu trong miệng, "Ta cũng vậy, không hiểu mình tại sao có lòng tốt đến như vậy. "

Hồng Ngọc mặt sợ hãi nhìn ra ngoài điện, loáng thoáng còn nghe thấy thanh âm niệm chú của pháp sư, "Nương nương, hiện nay làm sao bây giờ? Nếu là tà vật quỷ phá..."

"Ta không sợ, nàng sợ cái gì?" Y Tước nói như thần. "Tin tưởng ta! Chúng ta là giống nhau, đói bụng thì ăn cơm, buồn ngủ thì đi ngủ, chuyện gì cũng sẽ không phát sinh. "

"Hả?" Trước mắt nàng thật sự là vương hậu nhút nhát trước kia, là chủ tử động một chút là khóc lóc rồi rít sao? Nàng nhất thời hoài nghi.

* * * * *

Rượu ngon thơm mát, bên người còn có phi tần sủng ái làm bạn, cuộc sống như thế còn có gì đòi hỏi, nhưng Khương Vệ lại cảm thấy có chút bất an không yên, mặc dù hẳn không tin pháp sư thật sự có thể dựa vào bùa chú hại người, nhưng khi pháp sư đem hình nộm bằng gỗ chôn ở dưới đất Giao Thái điện thì hẳn lập tức hối hận, mặc kệ hẳn và vương hậu quan hệ không được tốt, cũng không nên đồng ý kế hoạch hoang đường như vậy, nhưng quân vô hí ngôn, lời nói ra không thể thu hồi.

"Vương thượng đang suy nghĩ gì?" Bởi vì có thai, thân thể Chi Tần hơi có vẻ đầy đặn, ánh mắt ôn nhu như nước chăm chú ngắm quân vương cao cao tại thượng, đáy mắt tràn đầy ngưỡng mộ.

Khương Vệ hộp một chút rượu, thuận miệng hỏi: "Ái phi có tin bùa chú hại người?"

"Đương nhiên tin. " Nàng tỏ ra vẻ e ngại. "Nô tỳ chỉ cần nghĩ đến Quý phi tỷ tỷ gặp phải chuyện này tự nhiên không rét mà run, Vương thượng, người có thể mau sớm tìm ra hung thủ, thay Quý phi tỷ tỷ báo thù. "

Hắn cũng cười liếc nàng, "Thì ra ái phi cũng mê tin như thế. "

"Vương thượng, bùa chú không thể không tin, ở quê nô tỳ, từng nghe nói bởi vì pháp sư nguyên rủa, một đại hán thân thể mạnh khỏe trong một đêm chết bất đắc kỳ tử, nghe thật rợn cả người. " Nói xong, sắc mặt Chi tần trắng bệch, khiến hắn nhìn không được bật cười.

"Trẫm cũng không tin tà. "

Chi tần rót rượu cho hắn, hỏi có lẽ. "Hoàng thượng, nô tì nghe nói Vương hậu chủ động xin pháp sư làm phép, muốn chứng minh bùa chú chỉ là tin đồn vô căn cứ?"

"Không sai, đúng là Vương hậu có đề nghị. " Khương Vệ thu lại ý cười, vẻ mặt toát ra mờ mịt hoang mang, giống như gặp phải một câu đố không giải được. "Trẫm thật không hiểu nổi, Vương hậu là nữ nhân như thế nào? Lúc trước luôn cho là nàng nhút nhát nhu nhược, nhưng sau khi đi một chuyến từ quý môn quay về, giờ đây luôn đối chọi gay gắt với trẫm, trẫm với nàng nói không tới hai câu, sẽ bị nàng chọc tức đến choáng váng, nàng căn bản là cố ý muốn cùng trẫm đối nghịch. "

Nàng ôn nhu cười một tiếng, "Có lẽ là Vương hậu đã bị kinh hách quá độ, tính tình mới có thể đại biến, Vương thượng vẫn kiên trì muốn phế Vương hậu?"

Khương Vệ ngăn người, gương mặt tuấn tú lộ ra một tia do dự.

"Đại thần trong triều phản đối trẫm phế hậu, cho nên... Chuyện này trước hết gác lại!" Đột nhiên cảm xúc biến chuyển, ngay cả hắn cũng cảm thấy mê muội.

"Như vậy cũng tốt. " Chi tần dịu dàng gật đầu tán thành, "Vương hậu tỷ tỷ cũng là nữ nhân đáng thương, nếu phế nàng thật, trục xuất nàng ra cung, chỉ sợ sẽ làm gia tộc nàng hổ thẹn, cả đời sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, nữ tử bất hạnh bị phụ quân hưu thư, cuối cùng chỉ có thể đi tìm cái chết, nô tì không hi vọng bất hạnh phát sinh ở trên người Vương hậu tỷ tỷ. "

Ngực hắn không biết tại sao cứng lại. "Ái phi nói không sai. " Minh quả thật suy tính không chu đáo.

"Nô tỳ nguyện ý cùng Vương hậu tỷ tỷ chung sống hòa bình, cùng nhau hầu hạ Vương thượng. " Nàng nói.

Khương Vệ ôn nhu ôm nàng, long tâm cực kỳ vui mừng tán thưởng mỉm cười. "Có những lời này của ái phi, trẫm yên tâm rất nhiều. "

"Hôm qua nô bộc ở nhà mẹ đẻ đưa tới cho nô tỳ nhân sâm thượng hạng, muốn đưa đến Từ Ninh cung cho Thái hậu nương nương. " Chi tần dĩ nhiên cũng hy vọng có thể chiếm được hoan tâm của bà ta, dù sao bà ta cũng là mẹ ruột vương thượng. "Nghe nói Thái hậu nương nương đối với chuyện Vương thượng muốn lập nô tỳ làm Tây cung Hoàng hậu có chỗ hiểu lầm, nô tỳ muốn đến đó thỉnh tội. "

"Đây là quyết định của trẫm, ái phi không liên quan, dù trẫm ban ra thánh chỉ gì, mẫu hậu luôn có ý kiến, cho nên nàng không cần để trong lòng. "

Chi Tần ra về rất biết rõ đạo lý. "Thái hậu làm như vậy cũng là muốn tốt cho Vương thượng. "

"Trẫm không cho là như thế. " Khương Vệ trong mắt hiện lên đùa cợt.

Tay nàng mềm mại khẽ đặt lên bàn tay tôn quý, "Trên đời này có cha mẹ nào không vì con cái suy nghĩ, Thái hậu cũng vậy, năm xưa bà ấy để tang chồng, thủ tiết thờ chồng, tuân thủ tam tông tứ đức, khiến dân chúng trong cả nước kính ngưỡng, là tấm gương cho nô tỳ học tập. "

"Ái phi cho rằng mẫu hậu vì trẫm mà suy nghĩ?" Hân chưa chút cười hỏi.

Chỉ Tần ý cười ngọt ngào. "Đương nhiên rồi. "

Sâu sắc nhìn nàng một hồi lâu, đáy lòng Khương Vệ có chút mất mát và tiếc nuối.

Tại sao nàng nhìn không ra?

Theo lý thuyết, Chỉ Tần là phi tần hân sủng ái nhất, cũng là người thân cận nhất của hân, tại sao không thể nhận thấy được tâm sự của hân? Trái lại vương hậu bị hân lạnh nhạt rất lâu liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm can hân? Hân không cần nhiều lời, nàng lập tức có thể đoán được hân đang nghĩ cái gì, cái loại ẩn ý này vô hình trung làm cho khoảng cách giữa bọn họ gần hơn.

"Vương thượng?" Thấy hân không nói lời nào, nàng có chút khó hiểu.

Hân dao động suy nghĩ trong đầu. "Trẫm có chút mệt mỏi. "

"Sắc trời đã khuya, nô tỳ hầu hạ Vương thượng đi ngủ. " Vương thượng qua đêm cố định ở Ngọc Trùng cung, tựa như đã thành lệ thường.

Khương Vệ đưa tay ngăn cản động tác cời áo của nàng. "Tối nay trẫm không qua đêm ở nơi này. "

Tay mềm dừng lại giữa không trung, kiều dung hơi đổi.

"Thái y nói, ái phi đang trong thời kỳ đầu mang thai, mọi việc phải cẩn thận, trẫm còn phải đến ngự thư phòng, có không ít tấu chương chờ phê duyệt. " Không nỡ thấy nàng thất vọng, đành phải nói dối có thiện ý, thật ra hân không phải muốn đi xử lý công vụ thật, mà là...

Giờ phút này trong đầu hân hiện lên hình ảnh vương hậu quật cường, khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu thua.

Hân không thể ngờ là hân muốn gặp nàng!

Bởi vì quá khiếp sợ, khiến Khương Vệ tâm thần đại loạn.

Làm sao có thể?

Chỉ Tần mềm mại nở nụ cười. "Tấu chương mặc dù quan trọng, nhưng Vương thượng cũng nên bảo trọng long thể. "

"Ừ, trẫm biết. " Tâm tư hoảng hốt Khương Vệ nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn của nàng, để cho nàng đưa hân đi tới cửa tam cung. "Ái phi cũng sớm nghỉ ngơi, lần này cần phải sinh hạ hoàng tử bình an cho trẫm. " Những năm gần đây, mặc dù có mấy phi tần lần lượt truyền ra tin vui, nhưng tiếp đó lại tự dưng sanh non, cho nên lúc này mới cần đặc biệt cẩn thận.

Nàng nét mặt tươi như hoa. "Nô tỳ nhất định sẽ. "

Đang nói giữa chừng, thái giám ở đầu lao ra cuống quýt ngã nhào trước mặt quỳ xuống.

"Vương thượng... Khai tấu Vương thượng, Giao Thái điện... Giao Thái điện bốc hỏa..."

"Cái gì? !" Hân cả kinh thất sắc.

Chạy tới báo tin thái giám cho là Khương Vệ không nghe rõ, thở không ra hơi lặp lại, "Khởi, khởi bẩm Vương thượng... Vương hậu, Giao Thái điện... Bốc, bốc hỏa rồi..."

Khương Vệ vừa vội vừa giận rống to, "Làm thế nào mà cháy?"

"Nô, nô tài không biết..."

Hân thần sắc hỗn loạn, không nói lời gì xông ra ngoài.

"Vương thượng!" Chỉ Tần đuổi theo hai bước, nhìn bóng dáng cao lớn của vương thượng chạy rất xa, nhìn lại bàn tay mình lòng bỗng trống rỗng, có loại cảm giác bất thường.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cháy!

Có lẽ là người cha qua đời của cô phù hộ, đang ngủ bị mùi khói nồng nặc làm tỉnh giấc Y Tước theo bản năng thuận lợi chạy ra khỏi tầm điện. "Khụ... Khụ..."

Thoáng thấy nàng chạy ra khỏi đám cháy, tất cả nô tài bên ngoài đều vây quanh.

"Vương hậu nương nương không sao..."

"Thật sự là quá tốt!"

Y Tước ho khan vài tiếng, có chút chưa tỉnh hồn. "Ta không sao... Khụ... Khụ... Mọi người cũng chạy ra được phải không?" Cô thuận miệng hỏi.

Đêm nay ở Giao Thái điện thái giám hầu hạ cùng cung nữ nhìn lẫn nhau, tựa hồ muốn xác định nhân số.

"A!" Một cung nữ kêu to. "Hong Ngọc đâu? Có ai thấy Hong Ngọc không hả?"

Cô thất sắc, "Nàng nói Hong Ngọc ở bên trong?"

"Bởi vì tối nay bụng nô tỳ không thoải mái, đi nhà vệ sinh nhiều lần, nên cùng Hong Ngọc... Thay ca... Làm sao bây giờ?" Cung nữ nhất thời hoảng sợ khóc toáng.

"Mọi người nhanh đi lấy nước!"

"Mau gọi nhiều người đến nhanh chóng dập tắt lửa!"

Bên tai nghe gào thét, Y Tước trở mắt nhìn tầm điện toát ra từng trận khói dày đặc, vẫn chưa thấy Hong Ngọc trốn ra được, nếu không đi cứu nàng không bị hỏa thiêu chết, cũng sẽ bị khói sặc chết.

Từ trước tới nay cô chỉ luôn lo sống chết của bản thân, nhưng chỉ cần có người đối xử tốt với cô, cô sẽ hồi báo người đó gấp đôi, Hong Ngọc chính là một trong số đó, chỉ ít thời gian này nàng đều xem mình là vương hậu thật mà hầu hạ. Y Tước cắn răng, trong nháy mắt đoạt lấy thùng gỗ trong tay thái giám, đem nước đổ lên người, hành động đột ngột khiến mọi người sợ tới mức líu lưỡi, sững sờ đứng yên tại chỗ.

"Cởi y phục của người ra cho ta!" Nói xong, Y Tước chỉ vào một người khác. "Còn người nữa! Ngăn người cái gì? Mau!" Khi thái giám vội vã đem áo khoác cởi ra, cô lập tức đem tất cả vải vóc thấm ướt, sau đó khoác lên người, tiếp theo trước mắt mọi người vọt vào đám lửa.

"Vương hậu nương nương!"

"Nương nương!"

Mọi người âm thanh kinh sợ hét lên muốn ngăn cản nàng, nhưng đã không còn kịp nữa.

"Nhanh đi lấy nước!"

"Mau cứu Vương hậu nương nương!"

"Mọi người mau dập lửa!"

Giờ hội, Giao Thái điện biến thành một đồng hỗn loạn, mỗi người xách theo thùng gỗ tiến vào tầm điện, khói đen nồng đậm gay mũi không ngừng thoát ra bên ngoài, phủ mờ ánh trăng xinh đẹp, tiếng thét chói tai cùng la hét vang dội khắp nơi.

Chạy như điên trên đường, đến nơi Khương Vệ nhìn cả tòa tầm điện hoa lệ bị phá hủy hơn phân nửa, tim lạnh ngắt. "Vương hậu đâu? Có cứu được Vương hậu không?"

Thái giám, cung nữ chạy tới chạy lui, vội vàng dập lửa, không có người trả lời hắn.

Máu huyết toàn thân Khương Vệ đông cứng, một phát tím được thái giám gần nhất. "Vương hậu ở nơi nào? Có ai thấy Vương hậu?" Nếu nàng gặp bất trắc, hắn sẽ đem đám nô tài đáng chết này xử tử một thể.

Mất thấy Vương thượng giá lâm, thái giám sợ đến mức quỳ xuống. "Vương, Vương thượng... Nương nương, người... Người ở bên trong..."

"Đáng chết!" Hấn chạy đến tẩm điện điên cuồng hét lên, "Vương hậu!"

Yến Phúc kinh hãi thất sắc trước hành động lỗ mãng của hấn. "Nguy hiểm! Vương thượng không nên tới gần!"

"Vương hậu!" Khương Vệ khàn giọng gào to.

Một cung nữ ở Giao Thái điện tiến lên, mồ hôi và nước mắt trên mặt hoà lẫn, khóc té trên mặt đất. "Vương thượng, Vương hậu nương nương vốn đã trốn ra được... Nhưng... Nhưng... người nghe nói còn có cung nữ ở bên trong, liền... Chạy vào cứu người..."

Hấn nhất thời kinh sợ hoảng loạn, "Nàng đến cùng muốn làm cái gì? Người đâu! Mau đi vào, đi cứu Vương hậu ra!" Giờ khắc này, Khương Vệ cảm thấy một cô sợ hãi, cảm giác này hấn chưa bao giờ có.

Vương hậu không thể chết!

Nàng tuyệt đối không thể chết!

Coi như nàng luôn chọc giận hấn, đối với hấn bất kính, nhưng... Nhưng nàng so với phi tần khác lại có thể hiểu rõ tâm tư của hấn, nỗi thống khổ của hấn, nghĩ đến nàng mất đi, Khương Vệ tự nhiên cảm thấy mất hết khí lực, cuộc sống không thú vị, quá khứ hấn không quý trọng, lần này hấn muốn hảo hảo nắm chặt.

"Xin Vương thượng bình tĩnh, đã có thị vệ vào trong cứu Vương hậu nương nương. " Yến Phúc hết sức trấn an.

Khương Vệ mắt phượng hẹp dài phát ra tia máu, gương mặt tuấn tú tôn quý vặn vẹo, nhìn chăm chăm tẩm điện bị hoá điểm ngất trời thiêu đốt, bởi vì nhiệt độ và khí nóng quá cao, người vào dập lửa đều bị đẩy ra ngoài, căn bản không thể đến gần, không thể tiếp tục duy trì chờ đợi.

"Trẫm muốn vào cứu Vương hậu!"

Yến Phúc liều cái mạng già giữ chặt hấn khế kêu, "Vương thượng vạn vạn không thể!"

"Tránh ra!" Hấn điên cuồng hét lên.

* * * * *

"Có người ra!"

"Là Vương hậu!"

"Vương hậu nương nương!"

Tiếng kêu mừng rỡ không thôi giống như nắng hạn gặp mưa rào, đã kéo lòng Khương Vệ lơ lửng giữa không trung trở về chỗ cũ.

Vác theo thân thể nặng nề khiến thất lung Y Tước cong lại, mỗi một bước đi đều xiêu vẹo, nhiều lần tưởng rằng mình chết chắc, giờ phút bản thân bị bao vây trong lửa cô cuối cùng hiểu được công việc của nhân viên cứu hoả là vô cùng vất vả và nguy hiểm, ba vì cứu người, cuối cùng hy sinh tánh mạng của mình, trước kia cô luôn mang lòng oán hận, tại sao ba chết sớm như vậy, để lại gia đình cho cô gánh vác, nhưng thời điểm này cô thật sự tự hào về ông ấy.

"Vương hậu nương nương..." Các nô tài kêu gào chạy tới, có người nhanh chóng tiếp nhận Hồng Ngọc bị khói sặc đã bất tỉnh, có người đưa tay đỡ nàng.

Y Tước gỡ bỏ miếng vải ướt che trên miệng mũi ra, hít sâu vài hơi không khí, tiếp theo có sức ho khan. "Khụ khụ... Khụ..." Dựa vào sức mạnh và ý chí kiên cường, cô không ngã xuống vì quá mệt. "Nhanh đi gọi thái y... Mau cứu Hồng Ngọc... Khụ khụ..."

Vài tên cung nữ ba chân bốn cẳng nâng Hồng Ngọc rời đi.

"Vương hậu!" Khương Vệ hồn hển đi về phía nàng.

Nghe thấy tiếng gầm giận dữ, cô cố hết sức ngăn đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đen vừa bản, nhìn không ra diện mạo. Thật là quá rồi! Muốn gây gỗ cũng phải đợi cô nghỉ ngơi lấy sức rồi cãi nhau chứ.

"Khụ khụ... Ngươi..."

Chưa nói xong, Y Tước phát giác mình bị gắt gao kéo vào trong lồng ngực ấm áp của nam nhân, toàn thân phút chốc cứng ngắc, đầu trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Hai cánh tay ôm cô siết thật chặt, chặt đến mức làm cô nghẹt thở.

Cô vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hốc mắt cũng không hiểu thế nào mà đỏ.

Cái ôm này làm Y Tước muốn khóc.

"A... Đau quá..." Y Tước rên rỉ.

Khương Vệ bỗng chốc buông nàng ra, gương mặt tuấn tú trắng bệch. "Nàng bị thương? Mau truyền thái y!"

"Ta không sao, chẳng qua là bên trong tối đen, mấy lần không cẩn thận đụng vào đồ đạc... Có thể có vết bầm rồi..." Cho tới bây giờ cô mới cảm giác được đau đớn trên người.

Nghĩ đến nàng mới vừa rồi gặp nguy hiểm, Khương Vệ hung ác chế trụ cánh tay của nàng, ra sức lay động.

"Vương hậu, nàng có phải điên rồi hay không?!"

Bị lắc đến choáng váng, Y Tước trong mắt thấy khó chịu, không thèm suy đoán cái ôm vừa rồi có ý nghĩa gì, coi như chưa phát sinh chuyện này. "Ta... Ta hiện tại không còn khí lực đối co với người... Khụ... Trước, trước cứu Hồng Ngọc... Khụ..."

"Vì một cung nữ thấp kém, nàng thậm chí ngay cả mệnh cũng không cần? Vương hậu, trong đầu nàng rốt cuộc đang nghĩ gì?" Khương Vệ quả thật không thể tin vào những gì mình đã nhìn thấy.

Y Tước hận nhất chính là quan niệm giai cấp ở cổ đại, nhất thời giận đến mắt nổ đom đóm, lập tức châm chọc trở lại. "Vương hậu thì thế nào? Thấy chết mà không cứu sao? Cung nữ cũng là một cái mạng, ta tro mắt nhìn nàng bị thiêu chết sao? Người có thể làm được... Khụ khụ... Ta không vĩ đại như người... Khụ..." "Đại khái dùng hết sức mà hét, họ cũng đỡ dội."

"Nàng..." Hắn chán nản.

Đến khi bình an chạy ra khỏi đám cháy, Y Tước mới chính thức bắt đầu sợ hãi, bóng dáng nhỏ nhắn ướt đẫm không ngừng run rẩy, xúc động dâng lên trong lòng khiến cô muốn khóc một trận cho hả.

Mắt thấy Y Tước phát run kịch liệt, bộ dáng đáng thương, trái tim Khương Vệ mềm nhũn, cảm lòng không nổi lần nữa vươn tay ôm nàng, dùng nhiệt độ cơ thể chính mình làm ấm nàng. "Tốt lắm, không sao rồi."

Vài lần cô giãy giụa cố tránh khỏi vòng tay hắn, muốn kháng cự loại nhu tình như thế tiến công này, vừa rồi chẳng qua là không cẩn thận mới bị hắn ôm lấy, Y Tước thật sự mệt mỏi chết rồi, mà ngực của hắn thật vững chắc, thật ấm áp, có người có thể cho mình ý lại cảm giác thật tốt, khiến cô luyến tiếc không nỡ đẩy ra.

"Ta... Ta không có sợ... Khụ khụ..." Cô cứng miệng nói.

Khương Vệ nghe xong vừa bực mình vừa buồn cười. "Trẫm tin Vương Hậu chưa bao giờ biết sợ là gì."

"Đừng nghĩ ta không biết người đang châm chọc ta..." Y Tước tức giận làu bàu. "Khụ khụ... Miệng khô quá, ta muốn uống nước..."

Đáy mắt hắn toát ra tia sùng nịch cứng chiều chưa bao giờ có, xác định nàng an ổn dựa vào trong ngực, không khỏi cảm tạ Thần giới thương tình, không để cho hắn lần nữa mất đi nàng. "Trước mắt tới thiên điện nghỉ ngơi, những chuyện khác chờ dập lửa xong rồi hãy nói!" Cầm lấy áo choàng Yên Phúc đưa tới, lập tức quấn quanh toàn thân Y Tước.

Không có khí lực cự tuyệt hảo ý của Khương Vệ, cô tự nói với mình, chỉ lần này thôi! Vì vậy thoải mái tựa vào trước ngực hắn, tùy ý để Khương Vệ diu đến một thiên điện khác.

* * * * *

"... Vương Thượng, đêm qua lửa thiêu Giao Thái điện, tuy nói do bùa chú, nhưng nhất định có liên quan đến việc lưu tình gián xuống, cừu thần khẩn cầu Vương Thượng cử hành đại điển cầu an, dập tắt sự hoảng loạn của mọi người."

Sáng sớm, Thừa tướng cùng Tì lịch của Tì Thiên Giám đồng loạt vào cung, đi thẳng tới Tử Thần cung gặp vua, cũng chính là tẩm điện của Khương Vệ, chỉ hy vọng hoàng thượng có thể thay đổi quyết định trước đây.

Khương Vệ im lặng không trả lời ngay, biết rõ Thừa tướng tuổi gần lục tuần mặc dù trung thành, nhưng cũng quá bảo thủ mê tín, chỉ là lão nhân thông thái ròm, thường xuyên cùng ý kiến của mình trái nhau, vì thế đưa mắt bắn về phía quan viên đứng hầu ở bên, hắn là nam tử trung niên thân hình hơi mập không cao không thấp, giữ chức quan ở Tì Thiên Giám thân bí này có hơn mười năm, đối với quan sát dự đoán các vì sao đã có nhiều nghiên cứu.

"Can Mạch, người nói như thế nào?"

Tì lịch Can Mạch cúi đầu, không dám nhìn thẳng vương thượng. "Hồi Vương thượng, vào đêm lưu tình xuất hiện, vì thần sử dụng thiết bị định vị và kính thiên văn quan sát xác định vị trí thiên thể, phát hiện nó xuất hiện ở Thiên Tử chi túc, đối với Vương Thượng hết sức bất lợi."

Hắn mặt trầm tư, "Nói rõ ràng!"

"Căn cứ tiền nhân ghi lại, lưu tinh xuất phát từ Thiên Tử chi túc, trong cung có biến, thiên hạ đại loạn, có... Có vong quốc, quốc gia bị biến đổi, chính là..."
" Ớp a ớp ứng nói xong.

"Lớn mật!" Khương Vệ khiển trách.

Hai chân run rẩy quỳ xuống, "Vương thượng thứ tội!"

"Khải tấu Vương thượng, từ xưa hiện tượng tinh học chính là dấu hiệu nhấn nhủ của Thần giới, cự thần tin tưởng Tỉ lịch đại nhân không dám dùng những lời xảo ngôn để lừa dối Vương thượng, vì suy nghĩ cho dân chúng cả nước, khẩn cầu Vương thượng nghĩ lại. " Thừa tướng chờ lệnh tiếp theo, vì bảo vệ uy quyền quân vương, chính là vứt bỏ mạng già cũng không hối tiếc.

Khương Vệ trừng mắt bàn tay đã nắm lại thành quyền, kiềm nén lửa giận.

Đứng cơ từ khi còn nhỏ, Thừa tướng một đường phụ tá đến nay, có lẽ hẳn quá xem trọng tình cảm, hôm nay ngược lại biến thành trở ngại, đến lúc để cho Thừa tướng cáo lão về quê, an dưỡng tuổi thọ rồi.

"Vậy cứ như thế đi!" Khương Vệ không thể không nhượng bộ. "Lập tức chọn bảy ngày sau cử hành đại điển cầu an. "

Tỉ lịch giọng run rẩy lên tiếng: "Vi... Vi thần còn có chuyện muốn bẩm tấu. "

"Nói!"

Nuốt một ngụm nước bọt đầy miệng, lúc này mới cả gan thượng tấu. "Vi thần quan sát lưu tinh xuất hiện ngày đó còn phát hiện được mặt trăng mọc sừng mũi nhọn, hiện tượng trên cho biết hậu cung sắp chuyển quyền... Việc này không tốt..." Đang nói thấy ánh mắt Khương Vệ sắc bén như muốn giết người, thanh âm càng ngày càng thấp.

"Người có biết những lời này nói ra rất nghiêm trọng không?" Khương Vệ âm ngoan hỏi.

Tỉ lịch nhắm mắt giải thích. "Hồi Vương thượng, mặt trăng từ trước đến giờ luôn được so sánh với Vi Âm Chi Tinh, Quân Âm Chi Tôn, hướng đến hậu phi, thời điểm Vương hậu hồi cung đêm hôm đó, mặt trăng cũng mọc sừng mũi nhọn, đây không phải là trùng hợp, mà là hiện tượng bất thường được báo trước, đại diện cho thế lực Vương hậu sẽ ngày càng cường đại..."

"Người cho rằng trẫm sẽ cho phép hậu cung tham gia vào chính sự sao?" Hần hừ lạnh nói.

Thừa tướng lưng thẳng tắp, tự nhận làm như vậy là vì dân chúng, vì xã tắc suy nghĩ. "Theo ý kiến cự thần, nếu hiện tượng thiên văn biểu hiện như thế, Vương thượng không thể không sớm đề phòng. "

Ánh mắt hần nhìn hai người thật thâm trầm, hồi lâu sau mới mở miệng, "Lời của Thừa tướng có ý tứ gì?"

"Phải phế Vương hậu. " Thừa tướng đánh thếp lên tiếng.

Khương Vệ trào phúng cười lớn, "Thừa tướng chẳng lẽ thật đã quên buổi lâm triều ngày đó ở trên Kim Loan đại điện đã khuyên can trẫm như thế nào sao? Hôm nay lại muốn trẫm phế hậu, không phải là trước sau mâu thuẫn sao?"

"Cự thần lúc ấy quả thật cho là phế hậu sẽ phá hư quy củ đặt ra của triều đại hoàng thất, có điều, nếu Thần giới cho rằng sự tồn tại của Vương hậu đem đến nguy hại cho Vương thượng, còn liên quan đến sự tồn vong của quốc gia, cự thần nguyện ý gánh chịu hết trách nhiệm..."

"Đủ rồi!" Khương Vệ hét lớn, có chút chán ghét. "Chấm dứt ở đây! Chuyện này trẫm tự có định đoạt, các người cũng lui xuống đi!"

Tỉ lịch dò xét Thừa tướng một cái, không dám nói nữa.

"Bọn thần cáo lui. "

Đội hai người thối lui ra khỏi Từ Thần cung, Khương Vệ cau mày nhắm mắt, suy ngẫm nội dung mới vừa nói chuyện.

Phế hậu!

Lúc hần muốn phế Vương hậu thật?

Nếu như xảy ra ở nửa tháng trước, hần sẽ đồng ý không chút suy tính, nhưng tình huống bây giờ đã khác, Khương Vệ từ đáy lòng muốn giữ Vương hậu vĩnh viễn ở bên người... Thành thân hơn một năm nay, cho tới giờ khắc này, hần mới thừa nhận mình động tâm đối với Vương Hậu, không nỡ để nàng đi.

Yến Phúc dâng trà sâm lên, "Vương thượng xin dùng. "

"Người nói thử trẫm nên làm thế nào?" Phế hậu, quyết định này hiện giờ khiến hần không đành lòng, lại không thể không tin hiện tượng thiên văn báo hiệu trước, thật sự tình thế khó xử.

"Vương thượng nên lấy đại cục làm trọng. "

Khương Vệ chợt ngừng đầu, cổ họng khô khốc giọng khàn khàn. "Người cũng muốn trẫm phế Vương hậu?"

"Hậu cung tham gia vào chính sự sẽ đưa đến hậu họa vô cùng, Vương thượng không thể không phòng. " Yến Phúc nói.

Hắn cúi thấp đầu một chút, "Trẫm sẽ không để cho chuyện đó phát sinh... Trước hết để cho trẫm yên tĩnh một chút. " Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

* * * * *

Bên trong đồng gạch ngói đỏ nát bị hoả hoạn tàn bạo phá hủy, Y Tước giống như đang tìm cái gì, không ngừng đi tới đi lui, lục lọi đồ vật trên mặt đất.

Khi cô đi tới phía sau tấm điện, y phục chất đống, đồ vật lẫn lộn trong gian phòng nhỏ, chỉ cần có mắt mọi người đều nhìn ra được nơi này bị hoả thiêu nghiêm trọng nhất, cơ hồ hoàn toàn thay đổi, thậm chí nóc nhà bị đốt tạo thành lỗ lớn, đây chính là chỗ châm lửa, nói cách khác, đại hỏa là từ chỗ này phóng lên. Cô biết những thứ này, không phải vì người cha qua đời của cô là nhân viên phòng cháy chữa cháy, mà là học từ Conan, từ trung học cô đã đọc không ít.

Rắc! Mũi chân giống như đá phải cái gì, Y Tước bản năng ngồi xổm xuống nhìn.

"Đây là cái gì?" Cần thận cầm lên, mặc dù có vài chỗ biến dạng, nhưng vẫn nhận ra được dáng vẻ ban đầu.

"Nén? Làm sao rơi ở chỗ này?"

Lúc này, cung nữ bên ngoài lên tiếng kêu: "Vương hậu nương nương, Vương thượng tới. "

Y Tước vẫn như cũ ngẩn người nhìn nén tự chế trên tay. "Chẳng lẽ..."

"Nàng đang làm gì?" Khương Vệ vội không được nàng ra nghênh tiếp, không thể làm gì khác hơn là tự mình đi vào tìm.

Quay đầu lại nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Khương Vệ, không tự chủ được nghĩ đến đêm đó bị hắn ôm trong ngực... Cảm giác thân mật, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi khẽ nóng lên. "Người... Làm sao người lại tới đây?" Người đàn ông này đang làm gì ở đây? Trước đây mấy ngày mới có thể nhìn thấy mặt một lần, bởi vì phải đến Từ Ninh cung thỉnh an, không có cách nào trốn tránh, nhưng bây giờ mỗi ngày đều chạy tới nơi này, thật không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hắn sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, "Vương hậu lời này có ý tứ gì? Trẫm không thể tới đây sao?"

"Ta không có nói như vậy. " Y Tước lười cùng hắn âm ỹ.

Khương Vệ đối với thái độ hồ hững của nàng không chút hờn giận, không thêm truy cứu, không muốn bị cụt hứng bỏ về, đành phải nhân nhượng... Những việc này khiến hắn ngại ngại không tin vào mắt mình.

Ngoài sức tưởng tượng của hắn, hắn cư nhiên phải đi nhân nhượng người khác? Hơn nữa còn là vương hậu đã từng bị hắn lạnh nhạt? Ngay cả phi tần khác chưa từng được ân điển như thế, chỉ có nàng...

"Đây là cái gì?" Khương Vệ nhìn món đồ nàng cầm.

"Cái này sao?" Nàng giơ cao nén trên tay. "Người sẽ không nhìn!"

"Nàng..." Hắn dưới cơn nóng giận, thật muốn quay đầu bỏ đi, hắn còn nhiều địa phương có thể đi, những tần phi kia là phí hết tâm tư lấy lòng hắn, phục vụ hắn, cần gì tới nơi này bị khinh bỉ.

Cảm giác được khẩu khí mình quá kém, cô mới miễn cưỡng thu lại tính khí, luôn cãi và không phải là biện pháp tốt. "Đây là nén. "

"Nén?"

Y Tước gật nhẹ đầu, "Ta đang tìm nguyên nhân gây hỏa, hiện tại Giao Thái điện bị lửa thiêu đốt, mọi người nhất định cũng sẽ cho rằng có liên quan đến bùa chú, làm cho lòng người hoảng loạn, vậy trước đây ta hy sinh không phải đã uống phí, cho nên cần phải tìm ra nguyên nhân, chứng minh cho mọi người xem. "

"Ý nàng là... Có người phóng hỏa?" Khương Vệ vẻ mặt rét lạnh.

Nàng gãi gò má có chút ngứa ngáy, "Cũng chỉ là hoài nghi. "

"Dựa hết vào nén còn chưa đủ, trẫm cần nhiều chứng cứ hơn. "

"Cái này còn đợi người nói. " Y Tước tức giận lườm bầu.

Khương Vệ làm bộ như không nghe thấy nàng nói gì. "Vương hậu hiểu được không ít thứ. " Hắn cảm giác vương hậu trước mắt rất bí ẩn, để cho hắn muốn tự tay tháo dỡ từng lớp màn bí mật này.

"À... Đó là bởi vì trước đây đi theo thầy trò đào trộm mộ chạy ngược chạy xuôi sống qua ngày, thấy nhiều sự việc, mắt tự nhiên cũng được mở rộng, không giống ếch ngồi đáy giếng, cái gì cũng không hiểu, cũng học được cách tự bảo vệ mình, nếu không, so với trước đây ta chỉ biết khóc suối mướt, vạn nhất bị người hãm hại, chỉ sợ ngay cả chết thế nào cũng không biết. " Y Tước châm chọc chế giễu nói.

Sắc mặt của hắn bỗng chốc nghiêm chỉnh, "Trẫm sẽ không để cho loại chuyện đó xảy ra. "

Y Tước không nề mặt cười nhạo, "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ai cũng không thể bảo đảm. "

"Trẫm là Vương thượng, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, còn xứng làm nhất quốc chi quân sao? Vương hậu nên có lòng tin nhiều một chút. " Khương Vệ tức giận nói.

Cái gì mà nữ nhân của hắn chứ!

Lời như thế cũng nói ra được, vốn là khinh thường cô, coi cô như côn trùng có hại, bây giờ đồng dạng nói cô là nữ nhân của hắn, hại cô toàn thân nổi da gà.

Y Tước ngượng ngùng trừng mắt. "Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Gương mặt tuấn tú của Khương Vệ đóng băng, "Không có chuyện gì thì không thể tới sao? Hoàng cung, đất nước này, không có nơi nào trẫm không thể đến. "

"Đứng, đứng, ngươi là Vương thượng! Ai dám ngăn cản ngươi. " Y Tước rất muốn trợn trắng mắt.

Hắn vừa giận vừa hờn, đưa tay muốn bắt nàng.

Nghĩ đến hắn có khuynh hướng bạo lực, muốn đánh người, Y Tước bản năng nhanh chóng tránh xa.

Chưa từng có người dám né tránh quân vương, Khương Vệ không biết mình là nên kinh hãi hay là nên giận.

"Nàng dám tránh trẫm?!"

Y Tước đáp lại hùng hồn. "Chẳng lẽ muốn ta đứng yên để cho ngươi đánh?"

"Nàng..." Hắn lại muốn đi bắt nàng.

Lần này cô chạy trốn xa hơn. "Ngươi đường đường một đại nam nhân sao có thể đánh nữ nhân?"

"Ai nói trẫm muốn đánh nàng?" Khương Vệ gầm gừ nói.

Cô bộ dáng cẩn thận đề phòng. "Có đúng là không phải muốn đánh ta thật?"

"Tới đây!"

"Ngươi mà đánh ta, không xứng là nhất quốc chi quân. " Y Tước chậm chậm đi qua, vẫn không quên uy hiếp. "Dân chúng cả nước cũng sẽ phi nhổ ngươi. "

Khương Vệ đem nàng ôm vào trong người, hung ác quát khẽ. "Trẫm nên cho nàng một chút giáo huấn, để cho nàng từ nay về sau không dám nói năng lỗ mãng. "

"Tốt! Vậy ngươi nhanh chóng phế hậu ta, đuổi ta xuất cung đi. " Bị nhốt trong hoàng cung, không có tự do, quả thật sống không bằng chết.

Hắn mãnh liệt dùng lực ôm chặt nàng, "Nàng mơ tưởng!"

"Oa!" Y Tước khẽ kêu một tiếng, "Ngươi muốn ghim chết ta sao? Người ta nói quân vô hí ngôn, là ngươi tự nói muốn phế ta, thế nào đột nhiên lại thay đổi chủ ý? Ngươi không thể nói không giữ lời!"

Y Tước càng nói, cơn giận của hắn lại càng lớn. "Nàng hi vọng bị trẫm phế như vậy?"

"Dù sao ngươi không muốn nhìn thấy ta..."

"Ai nói?!" Ánh mắt Khương Vệ rực lửa, cuồng nhiệt nhìn nàng kinh ngạc tròn tròn đôi mắt đẹp, "Trẫm muốn nàng! Trẫm không buông tay!"

Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, cả người ngây người.

Nhìn Y Tước khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc sững sờ, ngực căng thẳng, mắt phượng hẹp dài phát ra tia lửa dục vọng, hướng nàng cúi đầu xuống, hung hăng, dùng sức che lại cái miệng nhỏ nhắn vừa đáng yêu vừa đáng giận khiến hắn kiềm lòng không được...

Dường như có một dòng điện lan truyền trong người Y Tước, đánh thức cô.

"Ừm... Người..." Cô về mặt xấu hổ đẩy hẳn ra, không chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Khương Vệ có chút nổi cáu khi nàng kháng cự, định đưa bàn tay cố định ở trên gáy nàng, thân mật hôn sâu hơn, để cho Y Tước hiểu rõ nàng trốn cũng không thoát...

"Khỏi bám Vương thượng."

Bên ngoài vang lên thanh âm cung nữ, có điều, nàng chỉ đợi bên ngoài không dám đi vào.

"Chuyện gì?" Hắc dơi miệng hỏi.

Cảm giác mặt mình nóng như lửa, môi bị hôn đến sưng, Y Tước tức giận mình bị chiếm tiện nghi trắng trợn, cư nhiên không có thương hấn một cái tát, thậm chí đập hẳn một cước, điểm này không giống tác phong của cô.

Thanh âm cung nữ lần nữa truyền vào. "Là cung nữ Ngọc Trừng cung đến đây thỉnh Vương thượng tới xem, nghe nói thân thể Chỉ Tàn nương nương không khoẻ."

"Trầm lập tức đến đó." Nghe vậy, ngực Khương Vệ trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thật lâu sau, sắc mặt Y Tước vẫn còn rất hồng.

Hai tay ôm đôi gò má nóng hổi, trong lòng không ngừng nguyên rủa bản thân, làm sao để mọi chuyện tiến triển thành như vậy? Không phải nói phải nghĩ ra biện pháp trốn khỏi hoàng cung, thoát khỏi nam nhân ghét bỏ và khi dễ này? Như thế nào sau khi bị hấn hôn, quyết tâm liều mạng theo?

Hồ Y Tước, mày đúng là không có nguyên tắc, cũng không phải là chưa bị hôn qua, làm gì mà đem tâm tạng cho hẳn nhanh như vậy!

"Ai!" Mặc dù gả cho hẳn chẳng những có tiền, có quyền thế nhất Thánh Quốc là nam nhân mà mỗi nữ nhân mơ ước, có điều, chỉ nghĩ đến bao nhiêu nữ nhân được hẳn chia sẻ tình yêu, Y Tước liền cảm thấy nổi giận, không được! Cô không thể bị giam hãm trong đây, phải nhanh chóng giải thoát mình.

Y Tước nghĩ đến đau đầu nhức óc, không muốn hành hạ mình nữa, trong đầu tính toán đi một bước tính một bước! Đúng lúc này, có người đi vào căn phòng, đi tới trước mặt cô đứng lại.

"Hong Ngọc?" Ngẩng đầu dò xét thì thấy cung nữ thiếp thân được cô cứu ra từ trong đám cháy, Y Tước mỉm cười, "Thân thể nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nghỉ ngơi vài ngày, không cần vội và tới phục vụ ta."

Sắc mặt tái nhợt Hồng Ngọc bỗng dung quỵ xuống, âm thanh nghẹn trong cổ họng khê khê, "Nương nương!"

Cô ngồi thẳng người, "Thế nào?"

"Nương nương không nên cứu nô tỳ... Nô tỳ thật xin lỗi nương nương..." Hồng Ngọc nằm trên mặt đất khóc rống, liên tiếp đập đầu xuống đất. "Nô tỳ tội chết đáng vạn lần..."

"Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?" Y Tước không hiểu ra sao.

Hồng Ngọc chống đỡ thân trên, nước mắt hối hận chảy xuống, tí tách rơi trên mặt đất. "Nương nương... Giao Thái điện phát hỏa đêm đó là do nô tỳ... Nô tỳ phóng... Nô tỳ cho dù chết cũng không cách nào chuộc tội..."

"Là nàng phóng hỏa sao? Tại sao nàng phải làm như vậy?" Dù thế nào cũng không nghĩ ra người phóng hỏa là nàng.

"Nô tỳ là bị ép phải làm..." Hồng Ngọc khóc đến cơ thể run rẩy kịch liệt, không ngừng thổn thức, nói cũng không rõ ràng. "Nô tỳ nếu không làm theo, người nhà nô tỳ... Lập tức sẽ chết... Nhưng... Nhưng nô tỳ nghĩ đến nương nương đối với nô tỳ rất tốt... Thật không nỡ ra tay..."

Cô sững sốt mấy giây, hồi tưởng lại khi đó phát hiện Hồng Ngọc té xỉu ở bên giường, thì ra là muốn đi cứu cô, không khỏi động lòng, ít nhất lương tâm Hồng Ngọc chưa mất, đối với vương hậu vẫn là tương đối trung thành. "Là ai ép nàng châm lửa? Hồng Ngọc, nàng mau nói cho ta biết!"

"Nô tỳ sau khi châm lửa liền hối hận... Muốn đi đánh thức nương nương... Nhưng khói quá nhiều... Nô tỳ thật muốn cứ như vậy chết đi... Đến âm tào

địa phủ sẽ tiếp tục hầu hạ nương nương... Ừa... " Bỗng dưng lấy tay che miệng, chỉ thấy máu đỏ từ trong tay tràn ra, trước khi tới, đã uống độc dược, hiện giờ độc tính phát tác, nàng nhất định phải nói cho hết.

Y Tước cả kinh thất sắc, xông tới ôm lấy nàng. "Hong Ngọc!"

"Nương nương... Nô tỳ về sau không thể hầu hạ nương nương nữa... " Nàng cố nén lực phủ ngũ tạng trong cơ thể không ngừng xoay chuyển, vừa nói, máu tươi không ngừng từ trong miệng trào ra.

"Nàng gắng sức chịu đựng, ta đi gọi thái y!" Y Tước hai mắt ửng đỏ la to.

Nàng lắc cái đầu ngày càng nặng trĩu, phun ra tiếng cười suy yếu. "Không cần, nương nương... Nô tỳ thật là vui... Thật là vui khi biết nương nương còn sống... Lần trước không thể ngăn cản kịp thời nương nương tìm chết... Nô tỳ vẫn rất muốn đi theo nương nương... Nương nương... Ngán vạn lần không được nghỉ quãng nữa... Phải sống thật tốt... " Ánh mắt sớm không còn nhìn thấy mọi thứ, như vậy cũng tốt, cuối cùng đã có thể giải thoát.

"Hong Ngọc, ta cũng vậy thật vui khi có nàng ở bên cạnh. " Mặc dù vương hậu thật đã chết, nhưng Y Tước vẫn muốn cảm tạ nàng, không có nàng, mình ở trong hoàng cung căn bản là từ cổ vô thân, đối tượng có thể tin nhiệm cùng thương lượng một người cũng không có.

Máu trong khoé miệng Hong Ngọc không ngừng tuôn ra, thậm chí y phục trước ngực cũng bị nhuộm thành một mảnh màu đỏ trông thật kinh hãi. "Nô tỳ nghe... Thật vui về... Thật sự rất vui về... "

"Nói cho ta biết là ai ép nàng? Ta sẽ thay nàng báo thù!" Y Tước rất có nghĩa khí nói.

Hai mắt trắng dã cố gắng nhướng lên, "Phải... Phải... "

Y Tước hốt mất đơng đầy nước mắt, "Đừng chết! Hong Ngọc, nàng không được chết!"

Dùng sức lực còn sót lại, nàng nỗ lực tiến tới bên tai Y Tước, nói ra những lời cuối cùng...

"Hong Ngọc?" Phát hiện nàng đã bất động, Y Tước gọi nàng đến hai lần, thoáng thấy hai mắt nàng mở thật to, bộ dạng chết không nhắm mắt, trên mặt lệ đã sớm tuôn như mưa.

"Ồ ô... Hong Ngọc... Ta sẽ thay nàng báo thù... Ta sẽ không bỏ qua kẻ hại chết nàng... "

* * * * *

Giờ Dậu vừa qua khỏi, các cung nữ thấp đèn khắp nơi, đem Giao Thái điện thấp sáng rực rỡ, rồi lại mơ hồ tràn ngập một cổ nhân nhạt bi ai.

Thân ảnh tôn quý cao lớn từ hành lang đi tới.

"Bái kiến Vương thượng. " Mất thấy Khương Vệ đến, các cung nữ liên tục không ngừng cúi thấp người vái chào.

Hắn liếc nhìn bên trong tấm điện, "Vương hậu đâu?"

"Nương nương nói muốn một mình yên tĩnh, suy nghĩ một vài chuyện, không cho nô tỳ vào trong hầu hạ. " Cho nên bọn họ không thể làm gì khác hơn là ở bên ngoài chờ đợi sai khiến.

Khương Vệ biết kể từ khi cung nữ thiếp thân sợ tội tự sát, tâm tình vương hậu trở nên sa sút, cả người rầu rĩ không vui, điều này làm cho hắn có chút bận tâm, cho nên chỉ cần rảnh rỗi, sẽ đến Giao Thái điện thăm nàng.

Thân ảnh đi vào tấm điện, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ nhắn tựa vào cửa sổ, khuôn mặt hơi nghiêng lộ ra cô đơn.

"Đừng suy nghĩ lung tung nữa. " Khương Vệ ôm lấy nàng từ phía sau, động tác dịu dàng, như thể sợ kinh hách đến nàng.

"Một cung nữ dám cả gan phóng hỏa mưu sát, nếu may mắn không chết, trăm cũng sẽ không tha chết cho nàng ta. " Nghĩ đến trận đại hỏa kia, khẩu khí liền tràn đầy phần uất.

Nghe vậy, cô bực tức xoay người, "Nếu Hong Ngọc là bị ép phải làm?"

Cẩn thận Thái hậu!

Đây là di ngôn cuối cùng Hong Ngọc lưu lại, nhưng cũng đủ cho cô kinh hồn táng đảm.

"Bị buộc? Vương hậu lời này là có ý gì?"

Cái miệng nhỏ nhắn của Y Tước hé ra định nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng không nói ra miệng. "Không có gì, ta chỉ là đoán vậy. " Cô nghĩ không ra tại sao Thái hậu muốn mạng của cô? Khả năng duy nhất chính là "Vương hậu" biết quá nhiều chuyện, Thái hậu sợ "Nàng" nhớ lại, cho nên tiên hạ thủ vi cường, có lẽ đây chính là nguyên nhân "Vương hậu" tự sát, chỉ nghĩ đến việc Thái hậu cư xử hiền hòa thân thiết với cô không ngờ rằng bà ta ở sau lưng rắp tâm đưa cô vào chỗ chết, đột nhiên nhớ tới khiến tay chân cô lạnh như băng.

"Trẫm biết nàng ta đã theo nàng một thời gian dài, dĩ nhiên sẽ có chút tình cảm, nhưng, nàng ta dám có ý đồ mưu hại chủ tử mình, đây là tử tội, trẫm tuyệt đối không thể tha thứ nàng ta. " Khương Vệ đưa hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn phiền muộn của nàng, giọng nói tràn đầy ôn nhu.

"Có điều nếu nàng ta đã chết, trẫm cũng không truy cứu nữa. " Hần nói không sai, Hồng Ngọc đã chết, tuy nhiên hắn không biết nàng chết rất oan uổng, cho nên, Y Tước không thể để cho Hồng Ngọc mất mạng một cách đáng tiếc, cô sẽ thay nàng báo thù.

"Vương thượng biết trước kia ta chết như thế nào không?" Y Tước lấy tay của hắn ra, lạnh lùng hỏi.

Mặt Khương Vệ bởi vì động tác của nàng mà cau lại, "Vương hậu nhớ tới chuyện trước kia rồi sao?"

"Không phải, là Hồng Ngọc trước khi chết nói cho ta biết. " Cô đã biết trước, cư nhiên lại đoán đúng. "Nàng nói không có người hại ta, chén độc được kia là ta tự mình uống. "

"Nàng nói gì?!" Hần cổ họng cứng lại.

"Ta nghĩ trước kia ta sống không vui vẻ," Y Tước đùa cợt thì thầm, "Mặc dù thân là vương hậu, mỗi ngày cầm ngọc thực, người người thấy ta đều phải tôn xưng một tiếng Vương hậu, nhưng chưa từng có ai xem ta là người, sống so với chết còn thống khổ hơn, cho nên mới nghĩ không thông. "

Điều này có thể tưởng tượng tâm trạng "Vương hậu" lúc ấy bị thăm ra sao, trời sanh tính nàng nhút nhát nên mới bị lấn áp, coi thường, cuối cùng nản lòng thoái chí tự tìm cái chết.

"Đây là thật sao?" Khương Vệ sắc mặt tức giận, chế trụ đầu vai Y Tước, mười đầu ngón tay cắm vào trong thịt. "Vương hậu, trẫm không cho phép nàng có ý nghĩ này, không cho phép! Có nghe hay không?"

Cô dùng sức tránh né gọng kiềm của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi giận đùng đùng. "Người dựa vào cái gì nói không cho phép? Người cũng là một trong số các hung thủ hại chết ta không phải sao?"

Khương Vệ ghen lời.

Không sai! Đối với điểm này, hắn hoàn toàn không cách nào thanh minh cho mình, nếu như vương hậu thật sự uống độc tự vận, như vậy hắn thật sự là một trong số các hung thủ bức tử nàng.

Hắn cố mở miệng, "Trẫm... "

"Người chán ghét sự tồn tại của ta đến như vậy, không bằng bây giờ phế hậu ta, về sau ai đi đường nấy. " Y Tước nói rất quyết liệt, cô muốn thay mặt "Vương hậu" thật nói ra, vì "Nàng" giương cao chính nghĩa.

"Không! Trẫm tuyệt đối sẽ không phế nàng!" Khương Vệ luống cuống, rối loạn, vội vàng nhìn nàng, cơ hồ muốn ăn nói khép nép rồi. "Trẫm hiểu mình cũng có chỗ chân không đúng, cho nên từ giờ trở đi, trẫm nguyện ý đem hết sức phụng bồi cho nàng, Vương hậu hãy cho trẫm một cơ hội. "

Y Tước thật muốn nói "Không" với hắn.

Trong lòng cô biết rất rõ, nếu kẻ chủ mưu sau lưng thật sự là Thái hậu, nếu lần này cô không chết cháy, lần sau chỉ sợ không có may mắn như vậy, Y Tước cũng không muốn tiếp tục ngồi trong hoàng cung chờ chết, nhưng... Nội tâm có một góc luyến tiếc không nỡ bỏ hẳn đi...

Xong rồi! Cô thật thích hắn!

Người đàn ông này rốt cuộc có điểm nào tốt? Đầu tiên là xem cô không đáng giá một đồng, hiện tại lại chột coi cô như bảo bối, nói không chừng hôm nào chán ghét cô, một cước đá cô văng ra, hắn đang tính toán cái gì?

Thấy nàng im lặng không nói, Khương Vệ khó nén thất vọng, "Vương hậu vẫn chưa tin trẫm?"

"Ta... " Nội tâm của cô xung đột.

Thái độ Khương Vệ chuyển sang cứng ngạnh, hắn là quân vương, nói đàn áp. "Vô luận như thế nào, trẫm tuyệt đối sẽ không đáp ứng phế hậu, càng sẽ không để nàng đi, coi như nàng hận trẫm, tức trẫm, trẫm đều muốn nàng. "

Cô không thể không mềm lòng được.

Ở trong mắt người ngoài, Y Tước luôn sắm vai nhân vật hung hãn kiên cường, không có ai biết cô cũng sẽ có lúc bất lực, cũng sẽ yếu ớt, ở sâu trong nội tâm, vẫn khát vọng có một nam nhân có thể toàn tâm toàn ý thương cô, yêu cô, là chỗ dựa vững chắc cho cô, vì cô che gió che mưa, thật sự rất hy vọng có thể có bờ vai vững chãi để dựa vào, không cần phiền não tìm cách kiếm tiền, không cần phiền não chuyện ngày mai, thật là tốt biết bao.

"... Trẫm chưa từng có cảm giác mãnh liệt đối với bất kỳ nữ nhân nào, duy chỉ có... chỉ có ở trước mặt Vương hậu, trẫm không cần làm hoàng đế cao cao tại thượng, không gì không làm được, mà là một nam nhân bình thường, có thể mở rộng cửa lòng trò chuyện thoải mái, không sợ bị người cười nhạo. " Khương Vệ cũng cảm thấy thật khó hiểu, nhưng tạm thời có thể gỡ bỏ mặt nạ quân vương cảm giác cực kỳ tốt.

Đôi mắt Y Tước phút chốc hoeen đỏ. "Có thật không?"

Mình thật có thể có được hạnh phúc sao? Thật có thể đem tương lai giao cho hần sao? Cô thật sự rất muốn được người sủng ái thương yêu, coi như trời sập xuống cũng có người giúp cô đỡ, không còn một mình cô độc chiến đấu hăng hái...

"Trẫm có thể hướng Thần giới thể. " Đây chính là lời thể nghiêm túc nhất.

Cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, "Người phải nhớ kỹ hôm nay tự mình phát thệ, nếu có một ngày làm trái lời thề, ta tuyệt đối sẽ bỏ người đi, đến lúc đó người không thể ngăn cản ta. "

Khương Vệ trịnh trọng hứa hẹn. "Trẫm sẽ không để cho ngày đó phát sinh. "

Không đề nén được cảm động dâng tràn trong lòng, Y Tước nhào vào trong ngực hần, lệ rơi trên má thấm ướt ngực hần, "Ta tin tưởng người, ta tin tưởng người. "

Hần hôn lên tóc nàng, "Vương hậu sẽ không hối hận. "

"Ừ. " Cô gạt mạnh đầu trước ngực hần.

Ôm nhau chốc lát, hơi thở nam tính nóng rực phả vào lỗ tai đầy nhạy cảm của Y Tước, để cho cô có chút ngứa ngáy buồn cười. "Trẫm tối nay muốn ở lại đây qua đêm.. "

Y Tước mới đầu nghe không có hiểu, một giây kế tiếp khi cô nghĩ thông suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời giống như bị hỏa thiêu dưới ánh mắt rực lửa của Khuông Vệ, vừa thẹn thùng vừa lúng túng gạt đầu đồng ý.

"Trẫm muốn nàng trở thành Vương hậu chân chính của trẫm. " Nói xong, Khương Vệ lần nữa cúi đầu xuống, đặt lên hai cánh môi hồng khẽ run...

* * * * *

"Nô tỳ bái kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế. " Chi Tàn tuy mang thai, nhưng vẫn phải thu váy quỳ lạy.

Gương mặt Thái hậu tao nhã không biến sắc quan sát động tác nàng đưa tay thận trọng che ở trên bụng. "Người hiện đang mang cốt nhục của Vương thượng, không cần đa lễ, ban thưởng ngồi!"

"Đa tạ Thái hậu. " Trừ vương hậu là chính thất, các phi tần khác vẫn như cũ phải tôn xưng bà một tiếng Thái hậu.

Đội Chi Tàn bình yên ngồi vào chỗ của mình, trên mặt khó nén thụ sủng nhược kinh, giọng điệu nhỏ nhẹ hỏi thăm. "Không biết Thái hậu tuyên nô tỳ đến Từ Ninh cung có gì phân phó?"

"Nghe nói mấy ngày trước người động thai khí, thân thể khó chịu, bôn cung có chút lo lắng, nhìn khí sắc người hôm nay tựa hồ không tệ, cũng yên lòng nhiều. " Thái hậu quan tâm nói.

Nàng ngượng ngùng cười một tiếng, "Để cho Thái hậu lo lắng, nô tỳ thật là tội chết vạn lần. "

"Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi, bôn cung còn phải cảm ơn nhân sâm người đưa tới. "

Chi Tàn cười tươi hơn, "Đây là hiếu tâm của nô tỳ, mong rằng Thái hậu nương nương sống lâu trăm tuổi. "

"Người thật khéo nói. " Mắt phượng thoáng qua một tia rét lạnh, "Khó trách Vương thượng xem nhẹ phản đối của bôn cung, kiên trì muốn lập người là Tây cung Vương hậu, nể tình người lần này hiếu tâm, bôn cung cũng nên nhượng bộ rồi. "

"Đa tạ Thái hậu ân điển. " Chi Tàn mừng rỡ dập đầu.

Ánh mắt Thái hậu lướt xuống bụng nàng, "Vương thượng tuổi không còn nhỏ, cũng nên có một hoàng tử, tiếc là lúc trước các tần phi khác không giữ được hài tử, hi vọng lần này có thể để cho bôn cung sớm ôm tôn tử. "

"Dạ, Thái hậu nương nương, nô tỳ nhất định sẽ để cốt nhục Hoàng thượng được sinh ra bình an. " Trong hậu cung này ngoài việc được quân vương sủng ái, còn phải mẫu bằng tử quý, có hoàng tử, địa vị cũng vững chắc hơn, cho đến lúc Thiên giới chọn lựa hắc đế kế nhiệm tiếp, không lâu nữa, hài tử của nàng sắp có được hết thấy tôn sùng.

"Đúng rồi!" Thái hậu nghĩ tới điều gì. "Bôn cung mới vừa rồi truyền thái y điều chế thuốc bổ an thai, đem thuốc lại đây!" Ra hiệu bằng mắt cho lão cung nữ già tên Văn Anh đã theo hầu hạ bà từ trẻ vẫn ở vậy cho đến nay.

Lão cung nữ chuẩn bị thuốc bổ dâng lên cho Chi Tàn.

Nàng dẫu vẻ mừng rỡ, "Đa tạ Thái hậu nương nương. "

"Người nhân lúc còn nóng uống đi!" Thái hậu trên mặt bí hiểm, không biết tính toán cái gì.

Cung kính nâng lên chén thuốc, uống một chút một chút, nghĩ thầm, Thái hậu tựa hồ đã tiếp nhận mình, chỉ cần Thái hậu không phản đối, Tây cung Vương hậu chính là nàng.

Hóp một ngụm trà sâm, Thái hậu giả vờ thoải mái tán gẫu. "Nghe các nô tài nói, Vương thượng mấy ngày nay đều qua đêm ở Giao Thái điện, Vương thượng cùng Vương hậu có thể chung sống hoà hợp, đây thật là một chuyện vui. "

"Vâng. " Chi Tàn cúi mặt xuống, thuốc bỏ hơi khó uống.

"Vương hậu dù sao cũng là đứng đầu Đông cung, bốn cung hy vọng nàng ấy có thể sớm ngày mang thai long tử, vậy thì tất cả đều vui vẻ. " Liếc mắt nhìn thấy sắc mặt Chi tàn khê trắng bệch, khóe miệng ẩn hiện nụ cười có chút quỷ quyệt.

Nàng run rẩy nặn ra nụ cười, "Thái hậu nói phải. "

"Được rồi, uống xong thuốc bổ, người có thể trở về nghỉ ngơi, cẩn thận chiếu cố thân thể. " Thái hậu biết mục đích của bà đã đạt được.

Chi Tàn vái chào, "Vâng nô tỳ cáo lui trước. "

Đi ra khỏi Từ Ninh cung, bốn cung nữ thấy nàng cước bộ không vững, vội vàng dìu lấy nàng.

"Nương nương thế nào?"

"Không có gì. " Chi Tàn khê cắn môi dưới, quả thật lời nói Thái hậu ảnh hưởng không nhỏ đến nàng.

Thật ra thì nàng đã sớm đề cho cung nữ đi nghe ngóng, xác thực vương thượng mấy ngày nay ban đêm ngủ lại Giao Thái điện, cứ cho là vương thượng đối với vương hậu không có tình cảm, từ trước đến giờ luôn là thờ ơ, cho nên từ khi đám cưới đến nay, chưa bao giờ lâm hạnh qua vương hậu, sự thật này mọi người đều biết. Chẳng qua là, tình huống bây giờ có lẽ đã vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng, trong cung mọi người truyền tai nói nhỏ sau khi vương hậu kỳ tích sống lại con người đều thay đổi, tính tình biến đổi, lại dám trợn mắt cùng vương thượng cãi nhau, quả thực tưởng như hai người, nhưng điều làm nàng khó hiểu nhất chính là vương thượng thế nhưng giương mắt đứng nhìn lần này đến lần khác dung túng hành vi của vương hậu, không kiên trì phế hậu nữa, đây chính là điểm khiến nàng lo lắng.

Nếu như lòng của vương thượng chuyển dời đến trên người vương hậu, vậy phải làm thế nào? Chi tàn luôn hiểu rõ một điều không thể nào được quân vương sủng ái vĩnh viễn, cho nên mỗi ngày trôi qua đều là căng thẳng, hiện tại chỉ có thể dựa vào hải tử trong bụng, để cho nàng ngồi vững vàng vị trí Tây cung Vương hậu.

* * * * *

Cô về nhà!

Thấy cảnh tượng quen thuộc, Y Tước hưng phấn đẩy cửa lớn, đang định mở miệng gọi em trai, đập vào mắt cô là linh đường.

Đúng rồi, cô đã bị xe đụng chết!

Y Tước nhìn tấm ảnh đặt ở trên linh đường, là ảnh của cô, ngón tay chỉ về phía ống kính với tư thế chiến thắng, còn cổ ý nháy mắt, xem ra vừa tức cười lại buồn cười, không nghĩ tới lại biến thành di ảnh.

"Ô ô... Y Tước... "

Là ai đang khóc?

Tầm mắt không tự chủ được men theo tiếng khóc đi xuống, bắt gặp một người phụ nữ khóc té ở trước linh đường, khiến cô bị sốc thật lâu, cho là mình nhìn lầm, người khóc chính là con ma bài bạc mẹ cô, làm sao có thể? Nay nhất định là mộng, bởi vì trên thực tế tuyệt đối không thể nào phát sinh chuyện như vậy.

"Mẹ thật xin lỗi con... Y Tước... Ô ô... "

Cô nhẹ nhàng đi về phía trước mấy bước, nhìn bà ta khóc đến đứt ruột đứt gan.

"Ô... Con cùng ba con đều đi rồi... Muốn mẹ sống thế nào đây? Con mau trở lại ngay... "

Thấy bà ấy bị thống kêu gào làm Y Tước không kiềm được kêu lên, "Mẹ! Mẹ!"

Bà ấy không nghe thấy ngã nhào trên đất, than thở khóc lóc, làm cho người nghe chưa xót mũi lòng. "Mẹ sai lầm rồi... Mẹ không nên trầm mê trên bàn bạc chược... Y Tước... Con mau trở lại... Mẹ thề không đánh bạc nữa... "

"Chị, chị!" Ở bên cạnh đốt hoa sen, thằng bé khóc đến đỏ mắt.

Chị ở chỗ này!

Mẹ! Đại Bình! Hai người không thấy chị sao?

"Là mẹ hại chết chị con... Y Tước... Mẹ sai rồi... Ô ô... "

Cảm giác được hai hàng nước mắt nóng bỏng lạnh lẽo chảy xuống cằm, Y Tước bắt lực khóc, mẹ cô sấm hối kêu gào làm cô cảm thấy bị ai rất lớn, nhưng cũng may mắn, nếu như cái chết của cô có thể khiến bà ấy từ bỏ tật xấu đánh bạc, như vậy cũng thật đáng giá.

Mẹ, bà chỉ còn lại một đứa con trai, ngàn vạn lần không được đánh bài nữa...

Đứa em dùng ống tay áo lau nước mắt, "Chị... "

Đại Bình, em nhất định phải trở thành bác sĩ tốt, tương lai phải cứu thiết nhiều bệnh nhân, chị về sau không thể chăm sóc cho em được... Em phải dũng cảm lên...

* * * * *

"Tước nhi?" Khương Vệ bị tiếng khóc nức nở đánh thức, phát hiện Y Tước nằm ở bên cạnh đang ngủ rơi lệ, trong miệng còn nói lảm bảm, đưa tay lay động nàng. "Tước nhi, tỉnh lại!"

Khóc đến đau lòng Y Tước yếu ớt tỉnh lại, đôi mắt đầm lệ mơ mơ màng màng cúi xuống dò xét gương mặt tuần tú, thấy hấn đang quan tâm mình, giọng nói khàn khàn. "Thì ra là mộng... "

Hắn lau nhẹ nước mắt trên má nàng, "Nàng nằm mộng thấy gì mà khóc đến thương tâm như vậy?"

"Ta... Ta quên mất, có điều thật là khổ sở, thật là khổ sở. " Y Tước đem khuôn mặt đầm lệ vùi vào trong ngực hấn, nước mắt như cũ không ngừng tuôn ra.

Khương Vệ trìu mến ôm chặt nàng, "Đừng khóc, trầm ở cạnh nàng. "

"Người sẽ luôn luôn bồi ở bên cạnh ta sao?" Đời này sẽ không còn được gặp lại mẹ và em trai, cô cũng không thể quay về nhà của mình được nữa, một mình thật cô đơn, rất tịch mịch, cô thật là sợ.

Bàn tay vỗ về tấm lưng trần trắng như ngọc của nàng, "Dĩ nhiên, trầm sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.. "

Nước mắt của nàng dường như chảy không dứt, khóc ướt ngực Khương Vệ, để cho hấn vừa yêu vừa thương.

"Có trầm ở đây, trời sập xuống cũng có trầm chống đỡ... Đừng khóc... "

Y Tước khóc đến toàn thân run rẩy. "Người nói phải... Giữ lời... "

"Quân vô hí ngôn. " Hấn nghiêm nghị nói.

"Ừm!" Y Tước nức nở nhẹn ngào nói.

Gương mặt tuần tú của hấn cúi xuống tìm kiếm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hôn thật sâu giải tỏa đi lo nghĩ trong lòng nàng, cảm giác được tiếng khóc Y Tước dần dần suy yếu, tay nhỏ bé chủ động quấn quanh cổ hấn, thật tin cậy, nhiệt tình đầy đam mê ở dưới thân hấn, uốn cong người tiếp nạp hấn tiến vào.

Một tiếng rống thô đầy nam tính khi Y Tước dưới thân hấn lớn mật khiêu khích cũng như phối hợp với luật động của hấn, không giống với các phi tần dục cự còn ngênh, thụ động ngượng ngùng, nhưng nàng thì khác từ bị động trở thành chủ động vuốt ve thân thể màu đồng cổ của Khương Vệ, tay nhỏ bé không ngừng dao động trên mỗi tác da thịt trắng kiện, Khương Vệ nên ngăn cản khiến trách nói cho nàng biết hành vi phóng túng này không hợp với lễ nghi, tuy nhiên không thể không thừa nhận hấn cực kỳ yêu thích nàng chủ động... Hy vọng nàng đừng có ngừng lại...

"Khương Vệ... " Y Tước đã đạt đến đỉnh hoan ái, trước khi ngất xỉu khẽ kêu tên hấn.

Khuôn mặt anh tuấn nam tính thoáng hiện nét căng thẳng đau khổ, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vui thích.

"Tước nhi, đáp ứng trầm, nhanh một chút giúp trầm sinh hạ hoàng tử. " Hấn dùng cùi chỏ chống đỡ nửa thân trên, lồng ngực vẫn còn hô hấp kịch liệt không chịu nổi nằm sắp xuống.

Nghe thấy thế, Y Tước bỗng chốc mở bừng mắt, "Cái gì?"

"Thật ra thì hoàng nữ không tởi, trầm sẽ không vì một nữ nhi mà không yêu nàng. " Khương Vệ vén vài sợi tóc ướt trên trán nàng, mong ước sớm được nhìn thấy nữ nhi của hấn và nàng. "Trầm nhất định sẽ trở thành phụ hoàng tốt, đem đứa nhỏ cưng chịu đến tận trời, để cho nó cảm nhận rằng trầm yêu nó rất nhiều. "

Cô định nói không muốn làm mẹ sớm như vậy, nhưng nhìn thấy trên mặt hấn có loại biểu cảm không thể gọi tên khi nhắc tới con cái, toà ra ánh sáng yêu

thương của người cha dành cho con mình, nên cô thu lại lời định nói, Y Tước có thể hiểu được cảm xúc của hân, hân chỉ muốn cho con cái hân thứ tình thương mà hân chưa bao giờ có được.

"Tiểu hài tử cũng không thể quá cứng chịu. " Y Tước châm chọc.

Khương Vệ khẽ cười một tiếng, "Nhưng chúng nó là cốt nhục của trẫm, lẽ dĩ nhiên được cứng chịu không thể tránh khỏi. "

"Vậy ta có phải giả trang mặt đen hay không, khi chúng nó không ngoan thì ta đây với tư cách mẫu hậu hung hăng giáo huấn con cái một chút?" Cô bày ra dáng vẻ hung ác.

Hân giả bộ tức giận, "Không cho phép nàng đánh hài tử của trẫm!"

"Tại sao không được?" Cô cố ý làm trái lại. "Ta chính là mẫu thân của bọn hân. "

"Trẫm nói không được chính là không được. " Gương mặt tuấn tú của Khương Vệ đầy kiên quyết, "Trẫm là phụ thân của bọn hân!"

Hai người nhìn chằm chằm lẫn nhau.

Y Tước rút cuộc buột miệng cười, "Hài tử còn không biết ở nơi nào, chúng ta đã cãi nhau, nói y như thật. "

"Cũng không hân như vậy, không chừng đứa bé đã ở trong bụng nàng, mới không uống phí thành quả mấy ngày nay nỗ lực. " Hân vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của nàng, cười đến rất đắc ý.

Cô hờn dỗi hạ xuống người hân vài cú đấm, "Thì ra là trong lòng ngươi đã có chủ ý này, khó trách đêm nào cũng chạy đến đây tìm ta, hại ta mỗi ngày đau lưng, thậm chí đến ngủ cũng không ra ngủ, lúc ăn cơm còn ngủ gật, bị những cung nữ kia giễu cợt, đều là ngươi làm hại. "

"Nàng thật là to gan, lại dám đánh trẫm!" Khương Vệ cố ý nhe răng trợn mắt, lật người ngăn chặn nàng, "Trẫm phải hảo hảo xử phạt nàng... "

Hồi lâu sau, tiếng thở dốc bên trong những tấm màn che dần dần ngưng lại...

Y Tước uể oải đẩy nam nhân đang nằm đè trên người. "Ngươi như vậy ta ngủ thế nào được?" Một bộ phận nào đó trên cơ thể hân còn không chịu lui binh, cố ý chiếm đoạt không thả. "Ta thật sự rất buồn ngủ. " Muốn có con cũng không cần liều mạng như vậy! Chẳng may về già lại dùng không được chỉ có thể thâm.

"Trẫm cũng muốn ngủ, có điều nàng ám áp quá, trẫm không muốn đi. " Lúc này hân như hài tử bốc đồng ăn vạ làm nũng với cô, khiến cô vừa bực mình vừa buồn cười, không thể làm gì khác hơn là tùy hân.

Hạnh phúc chính là đây! Cô chỉ có thể nghĩ như vậy.

Đêm càng khuya.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Chỉ vài ngày, Y Tước theo Khương Vệ tới Từ Ninh cung thỉnh an, hai người tay trong tay cùng nhau đi đến, làm cho tin đồn vương hậu thâm thụ ân sủng càng thêm xôn xao, mỗi một ánh mắt không khỏi len lén quan sát bọn họ, sau đó lập tức hồi báo cho chủ tử nhà mình.

"Nhìn Vương thượng cùng Vương hậu tình cảm tốt như vậy, bốn cung thật là cao hứng. " Nụ cười trên mặt Thái hậu cũng không có trong ánh mắt. "Vương hậu phải sớm ngày mang thai long chủng. "

"Vâng. " Y Tước cười có chút cứng ngắt.

"Nhi thần cũng hi vọng Vương hậu sớm mang cốt nhục của trẫm. " Ánh mắt tràn đầy yêu thương nuông chiều của Khương Vệ dừng lại trên người Y Tước, hai người sóng mắt trao đổi tất cả đều rơi vào tầm mắt Thái hậu. "Tin tưởng rất nhanh sẽ có tin hi. "

Cô xấu hổ ngượng ngùng, thấp giọng trách mắng. "Làm gì mà nhanh như vậy. "

"Không tin năng lực của trẫm?" Hân cắn cắn lỗ tai nàng.

"Ngươi đáng ghét!"

Khương Vệ cười nhẹ mấy tiếng.

Nhìn hai người liếc mắt đưa tình ở trước mặt, sắc mặt Thái hậu trong nháy mắt có chút trở nên dữ tợn khó coi, nhưng chỉ thoáng qua, rất nhanh liền khôi phục bình thường. "Có điều, Vương thượng chính vụ bề bộn, cũng nên bảo trọng long thể nhiều hơn. "

"Đa tạ mẫu hậu nhắc nhở, nhi thần sẽ lưu tâm. " Khương Vệ trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt, bởi vì câu này đối với hắn mà nói giống như từ trên trời vọng xuống, giống như là Thần giới ban thưởng, vô cùng quý giá.

Thái hậu mắt phượng không sợ hãi liếc về phía Y Tước, "Đúng rồi! Bồn cung ra lệnh cho Thái Y Viện điều chế thuốc bổ cho Vương hậu, giúp thân thể khỏe mạnh, hỗ trợ mang thai, tương lai nếu có thể sinh hạ hoàng tử, thân thể hoàng tử cũng sẽ khỏe mạnh. " Nói xong, liền hướng cung nữ thiếp thân đứng bên cạnh phân phó nói: "Đến Thái Y Viện chuẩn bị dâng thuốc lên. "

"Dạ, Thái hậu. " Rất nhanh, cung nữ đi rồi quay lại bưng tới chén thuốc được chế biến đặc biệt, đặt ở trên bàn nhỏ trước mặt Y Tước.

Nhìn chằm chằm cái chén không nhìn ra thứ thuốc gì trong đó, trong lòng Y Tước phát ra hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

Cẩn thận Thái hậu!

Di ngôn Hồng Ngọc không ngừng ở trong đầu vang vọng, thanh âm càng lúc càng lớn, khiến lòng bàn tay cô đổ mồ hôi lạnh.

"Vương hậu, nhân lúc còn nóng mau uống đi!" Thái hậu thúc giục.

Khương Vệ không nghi ngờ gì, gương mặt tuấn tú mỉm cười sùng nịnh nói: "Còn không mau tạ ơn mẫu hậu?"

"Tạ... Tạ mẫu hậu ban thưởng. " Cô cố họng căng lên mà nói.

Làm sao bây giờ? Phải uống thật sao? Có thể có độc hay không?

Nhưng không thể nói không muốn, nói thế chẳng khác gì không nể mặt Thái hậu, để bà tại chỗ mất mặt. Y Tước tiến thoái lưỡng nan, trước mắt bao người, đành phải đưa tay bưng lên chén thuốc...

Thình lình, chén thuốc trượt xuống lòng bàn tay, toàn bộ nước thuốc đổ ra ngoài.

Cô giả bộ kinh hoàng kêu to, "Aiz ~ nô tỳ không phải cố ý ~~ thật là nóng ~~"

"Sao nàng không cẩn thận?" Thuốc mới vừa sắc, còn bốc hơi nóng, Khương Vệ sợ nàng bị phỏng, vội vàng kéo nàng ra khỏi chỗ ngồi, mở miệng gọi cung nữ, "Mau tới đây dọn dẹp... "

Y Tước trong miệng không ngừng xin lỗi. "Thật xin lỗi, mẫu hậu, nô tỳ thật sự không cố ý... " Lơ đãng liếc về phía Thái hậu, bắt gặp biểu cảm âm hiểm quái ác trên mặt bà ta làm cho chết khiếp, dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng cũng đủ để cho Y Tước cả đời khó quên.

"Không sao, thuốc vừa mới sắc, có bị làm sao không?" Thái hậu sắc mặt hoà hoãn hỏi thăm.

Cô lắc đầu một cái, nặn ra khuôn mặt tươi cười. "Không có, nhưng xiêm áo đều ướt hết... "

Thái hậu đưa ra một nụ cười thân thiện, "Vậy thì mau trở lại tắm cung thay đồ đi! Bồn cung còn có chuyện khác muốn cùng Vương thượng thương lượng."

"Dạ, nô tỳ cáo lui. " Y Tước không dám ở lại lâu, vội vàng ra khỏi Từ Ninh cung, sau đó mới dám mở miệng thở lớn. Thật sự rất dọa người, chẳng lẽ chén thuốc đó thật sự có độc? Nhưng Thái hậu không có lý do gì để làm như vậy! Ngộ nhớ trong bụng cô đã có hài tử của Khương Vệ, đây chính là cháu ruột của bà ta, nếu độc chết cô, hài tử cũng chết theo, không phải sao? Chẳng lẽ là cô bị Hồng Ngọc ảnh hưởng quá nặng, suy nghĩ nhiều quá?

* * * * *

"Mẫu hậu muốn cùng nhi thần thương lượng cái gì?" Đợi Y Tước đi khỏi, Khương Vệ ngồi thẳng người hỏi.

Thái hậu vuốt ve vòng tay hoàng ngọc trên cổ tay trái, khi ở tuổi cập kê bà đã đeo chiếc vòng này, người khác giúp bà đeo lên, đến nay chưa bao giờ từng rời khỏi người dù chỉ chốc lát. "Vương thượng cho rằng gặt bồn cung, bồn cung sẽ không biết sao?"

"Mẫu hậu muốn ám chỉ điều gì?"

Thái hậu bưng lên ly trà gốm có hoa văn đẹp mắt, miệng nhấp miếng trà thơm. "Mấy ngày gần đây văn võ bá quan không ngừng dâng tấu chương, khuyên can Vương thượng lập tức phế hậu, để tránh hiện tượng thiên văn dự đoán trở thành sự thật, chẳng lẽ không đúng sao?"

Khương Vệ hít sâu một cái, "Nhi thần tuyệt sẽ không phế Vương hậu. "

"Aiz! Bồn cung cũng không đồng ý, có điều Tì lịch thượng tấu mặt trăng mọc sừng mũi nhọn, hậu cung nắm quyền, thiên hạ đại loạn, nếu không phế hậu, sẽ đe dọa đến tánh mạng Vương thượng, đất nước sẽ thay đổi triều đại, hiện tượng thiên văn nếu đã xuất hiện dấu hiệu, nên xử lý cẩn thận. " Thái hậu

nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, ý tứ trong lời nói sâu xa. "Vương thượng phải biết thân là nhất quốc chi quân, làm việc nên nắm bắt thời cơ, vì ổn định và hoà bình lâu dài của đất nước, hy sinh một Vương hậu đổi lấy lợi ích và hạnh phúc của bách tính trong cả nước rất có giá trị, đừng vì tư tình nhi nữ mà làm hỏng đại sự, sẽ dẫn đến hậu hoạ nghiêm trọng hơn. "

Hắn ngưng mắt nhìn, như đinh đóng cột lặp lại. "Vương hậu không phạm sai lầm, nhi thần tuyệt không đáp ứng phế hậu. "

"Vương thượng..."

"Mẫu hậu đừng nói nữa! Nhi thần tin tưởng Vương hậu tuyệt đối sẽ không gây nguy hại đến tánh mạng của trẫm. " Khương Vệ đột ngột đứng dậy, sắc mặt tức giận. "Thứ cho nhi thần cáo lui!"

Thái hậu giận tái mặt nhìn hần phần nộ rồi đi, dung nhan cao quý nhất thời vẩn vọ, đem ly trà trên bàn hất xuống đất, tất cả các cung nữ sợ đến mức nhất thời đều cảm như hén quỷ xuống.

"Thái hậu bớt giận. " Lão cung nữ cho những người khác trước tiên lui ra cửa.

Môi bà ta mím chặt lộ rõ đường cong. "Hắn dám chống lại ý tứ bổn cung? Nếu không phải do bổn cung, hần hôm nay cũng không thể lên làm hắc đế, là bổn cung ban cho hần, hần lại dám..."

Lão cung nữ dâng lên ly trà nóng khác, "Thái hậu nương nương đừng tức giận ảnh hưởng đến thân thể. "

"Ta thật khổ... Thật hận..." Thái hậu mắt lệ nhạt nhào nói thì thầm.

Mắt đỏ giúp chủ tử lau đi nước mắt, "Nô tỳ hiểu Thái hậu thật khổ. "

"Tại sao Thiên đế không công bằng? Tại sao?" Nước mắt không ngừng chảy cùng kêu gào cũng không cách nào thay đổi vận mạng đã được an bài.

* * * * *

Y Tước đi qua đi lại bên trong tẩm cung, suy nghĩ đầu muốn nổ tung. Cô mắt có thể nhìn, tai có thể nghe, cảm giác được quyền lực của Thái hậu ở trong hoàng cung rất mạnh, nói không chừng còn có gián điệp giám sát nhất cử nhất động của mình, hiện tại Hồng Ngọc chết rồi, bên cạnh không có người có thể tin tưởng, nghi vấn trong lòng cũng không biết nên hỏi ai mới tốt.

"Aiz~" Cô gãi đầu kêu to.

Toàn bộ cung nữ bên ngoài vọt vào, "Vương hậu nương nương?"

Cô thở ra một hơi, "Ta không sao. " Tiếng kêu vừa rồi làm cô thấy dễ chịu rất nhiều.

Các cung nữ đều dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, Y Tước mặc kệ tất cả, để các nàng ý kiến tùy thích, bây giờ cô càng có thể lĩnh hội cảnh ngộ của "Vương hậu" lúc đó, bản thân bị bao vây tứ phía, thậm trọng trong mọi hoàn cảnh, ý chí không vững sẽ nghĩ quẩn, có điều cô không phải là "Nàng", có khổ cảnh nào mà cô không gặp qua, cô sẽ không tùy tiện chấm dứt cuộc sống.

Tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, hướng cô cúi người hành lễ. "Khởi bẩm Vương hậu, Hầu Yến Hầu đại nhân cầu kiến. "

"Hầu Yến?" Cái tên xa lạ này khiến Y Tước tò mò. "Hần là ai? Tìm ta làm gì?"

"Hầu đại nhân là huynh trưởng của nương nương. " Tựa hồ cho rằng cô hỏi thật kỳ quái.

Y Tước lúc này đột nhiên nhớ tới, Hồng Ngọc đúng là từng đề cập qua với cô "Vương hậu" còn có một huynh trưởng cùng cha khác mẹ, bởi vì muội muội của hần là đương kim Vương Hậu, cho nên mới có được chức quận ụy ở thành Hư Túc.

"Thì ra là hần, cho hần vào đi!" Đây là lần đầu tiên gặp mặt "thân nhân".

Ngay lúc này, Y Tước không khỏi hồi tưởng lại lúc ấy từng thuận miệng hỏi Hồng Ngọc một câu.

"Hần là người như thế nào?"

"Ack, Hầu đại nhân hần..."

"Nàng nói thật ra đi! Ta sẽ không tức giận. " Thoạt nhìn tựa hồ danh tiếng không tốt.

Hồng Ngọc ngập ngừng nửa ngày, "Nô tỳ nghe nói Hầu đại nhân hần... Lén lút nhận hối lộ, công tư bất phân, ý có Vương hậu nương nương làm chỗ dựa, còn..."

Khi đó cô nghe có chút tức giận, người cận bã như vậy còn để cho hần làm quan, nên sớm đập hần xuống mười tám tầng địa ngục.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, hừ! Thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông tới, cô sẽ chờ Hầu Yến tự tìm đường

chết vào cửa yết kiến, "Vương hậu" nhút nhát không dám làm, cô tự nguyện cống hiến chút sức lực.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Y Tước giương mắt nhìn, chỉ thấy một gã vóc người gầy cao bước qua ngưỡng cửa, mặc dù chỉ là quận úy nhỏ, nhưng thái độ cũng thật phách lối ngạo mạn, lỗ mũi hướng lên trời cao ngất, lần đầu tiên gặp hần khiến cô rất muốn đập hần văng ra cửa.

Nhìn thấy người đang ngồi đúng là Vương hậu muội muội tưởng đã chết, Hầu Yến lập tức gương mặt thay đổi, quỳ xuống cố làm ra vẻ, nặn ra hai giọt nước mắt, một đường bò đến phía trước, vẻ mặt hân hoan. "Vi thần ở thành Hư Túc nghe tin tức nương nương chết đi sống lại, quả thực là không thể tin được... Không thể tưởng được là thật... Thật là ông trời rù lòng thương xót..."

"Người cao hừng như thế là vì ta còn sống." Khóc giả dối như vậy, người mù cũng nhìn ra được.

Hầu Yến nước mắt nước mũi ngang dọc bày tỏ lòng thành. "Dĩ nhiên, Vương hậu nương nương còn sống là phúc khí của dân chúng Thánh Quốc... Cũng là phúc khí Hầu gia, tin tưởng Nhị nương sẽ thay nâng cao hừng... Tuy nhiên, vi thần nghe nói đại thần trong triều rít rít yêu cầu Vương thượng phế hậu, nương nương cứ việc yên tâm, vi thần nhất định sẽ đứng cùng phía với nương nương."

Cô nhếch nhếch miệng, "Bổn cung trước hết nói với người tiếng cảm ơn." Ngộ nhờ mình bị phế hậu, hần không có chỗ dựa vào, đương nhiên có thể khản trương.

"Nương nương nói như vậy quá khách khí." Hần giả mù sa mưa cười cười, không nhìn ra bộ dáng khóc lóc lúc này. "Ack, vi thần có thể cùng nương nương nói riêng mấy câu hay không?"

Y Tước ra hiệu bảo cung nữ bên cạnh lui ra ngoài, muốn xem hần giờ trò gì.

"Dù sao vi thần và nương nương là huynh muội, không thể để người khác khi dễ Hầu gia chúng ta, nương nương nói có đúng hay không? Hôm nay nương nương thăm thụ Vương thượng ân sủng, chính là cơ hội tốt nhất, có thể thừa cơ diệt trừ những đại thần muốn phế bỏ nương nương, tránh cho vương chân vương tay."

Cô cảm thấy có chút hoang mang, "Bọn họ vì sao vẫn kiên trì muốn phế hậu?"

"Thì ra nương nương chưa biết, những thứ này đều do Tì Thiên Giám giờ trò quỷ, nói cái gì hiện tượng thiên văn xuất hiện dị biến, còn khẳng định Vương hậu nương nương tương lai sẽ tranh quyền đoạt vị, uy hiếp địa vị Vương thượng, cho nên trăm phương ngàn kế muốn phế nương nương, không hiểu được là đang âm mưu gì..."

Còn có chuyện như vậy? Cô căn bản không biết gì.

Hầu Yến không ngừng giựt dây, "Vương hậu nương nương đừng để cho những đại thần cáo già kia lừa bịp, phải thông minh một chút, nhanh chóng nắm đại quyền mới là quan trọng nhất."

Nhìn hần sắc mặt tham lam xấu xí, Y Tước mất hết khẩu vị, thật may là không có ăn nhiều, nếu không phun hết ra ngoài. "Người hôm nay vào cung chính là nói với ta điều này?"

"Ack, dĩ nhiên còn có chính sự khác." Cuối cùng nhận thấy được Vương hậu muội muội trước mắt nhìn hần với những ánh mắt khác nhau, mang theo khinh miệt cùng châm chọc, không khỏi háng giọng, "Tri phủ thành Hư Túc bị bệnh một thời gian rồi, cho nên muốn nhờ cậy Vương hậu nương nương ở bên tai Vương thượng nói vài lời hữu ích, tin tưởng Vương thượng sẽ cho vi thần tiếp nhận vị trí tri phủ."

"Người làm quận úy còn không thỏa mãn, còn muốn làm tri phủ?" Y Tước cười như không cười nhìn hần, "Người cho là mình có năng lực kia sao?"

Hần cười đến ngông cuồng. "Đó là đương nhiên, dân chúng thành Hư Túc thấy vi thần, đều cung cung kính kính, không dám cản trở..."

Y Tước không chút khách khí châm chọc ngay. "Ta nghĩ bọn họ là giận mà không dám nói gì!"

Nhất thời cười cứng mặt, "Nương nương tại sao nói như thế chứ? Vi thần chính là thay bọn họ làm không ít chuyện..."

"Đúng a! Nhưng là ta lại nghe nói người kiếm lợi từ khoản tiền triều đình phân phát xuống dưới, trắng trợn xây dựng nhà cửa, chiêu mộ mỹ thiếp, người thường xuyên ra ngoài nói mình là quốc cữu, bắt mọi người tôn kính người, thấy người thì phải quỳ lạy dập đầu, có thể nói là giương oai giễu võ, ngay cả Vương thượng cũng không bằng."

"Nương nương, người nào cả gan bịa đặt tin đồn? Vi thần cho dù có mượn mặt trời, cũng không dám làm như vậy." Hầu Yến xoa xoa hai tay thanh minh cho bản thân. "Vi thần từ trước đến giờ làm việc đều được mọi người khen tặng."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nghiêm túc, "Có phải lời đồn hay không, tùy tiện tìm một người dân thành Hư Túc tới hỏi sẽ biết, theo bổn cung, người không có tư cách làm quận úy, chứ đừng nói chỉ là làm quan tri phủ."

Hầu Yến thu hồi thái độ cung kính đối trá. "Người nói lời này là có ý gì?"

"Ý tứ của ta người cũng rõ rồi." Y Tước lãnh lạnh cười một tiếng, "Nếu như người còn nghe không hiểu, ta không ngại lặp lại lần nữa, đó chính là, người, không, có, tư, cách, nghe rõ chưa?"

Thình lình, Hầu Yến xanh mét cả mặt, "Ngươi dám không nghe lời ta?"

"Ta chính là không nghe, ngươi muốn như thế nào?" Cô cũng không sợ.

Hắn trở mặt tại trận, giương nanh múa vuốt đe dọa. "Đừng tưởng rằng ngươi hiện tại được sủng ái, có Vương thượng làm chỗ dựa vững chắc, ta không dám ra tay đối với ngươi, xem ra lâu rồi ngươi không bị đánh nên đã quên mất mùi vị. "

Đôi mắt đẹp tức giận mở lớn.

Không nghĩ tới "Vương hậu" năm xưa bị thảm như vậy, trong hoàng cung bị khi dễ còn chưa tính, ngay cả huynh trưởng cùng cha khác mẹ cũng không coi nàng là người, chỉ có thể mặc hắn ta cần ta lấy.

Một cổ phần nộ cực lớn lan toả toàn thân. . .

Trên đời này nếu có tên hỗn đản ức hiếp người thiện lương như hắn! Đã như vậy, cô sẽ thay mặt "Vương hậu" chút hết oán khí.

Y Tước nổi giận trùng mắt, "Ngươi dám!"

"Ngươi xem ta có dám hay không!" Hầu Yến xông lên phía trước, đưa tay phải lên tát nàng một cái, để cho nàng hảo hảo nghe lời, lên làm tri phủ chẳng qua là bước đầu tiên mà thôi, thừa tướng mới là vị trí hắn muốn.

Thấy hắn thế nhưng ra tay thật, Y Tước đương nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt, từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, thấy đúng thời cơ, một quyền hướng tới mặt hắn đâm thẳng, ngay tại chỗ hắn lao đao lui về phía sau, máu mũi chảy ròng.

"A... Ngươi... " Không ngờ tới Y Tước sẽ phản kháng, không lưu ý bị đánh cho thối lui, chỉ có thể che lỗ mũi bị thương kêu to, "Ngươi đánh gãy mũi ta... Ngươi! Nữ tiện nhân này lại dám đánh ta... Ngươi... Ta chảy máu..."

Cô vô cùng hưng phấn tiến tới gần hắn. "Một quyền này ta là thay thế dân chúng thành Hư Túc đánh! Loại người tham quan ô lại như ngươi cũng muốn làm quan tri phủ, đợi kiếp sau đầu thai rồi hãy nói! Còn nữa, ngươi tốt nhất trước làm rõ ràng một chuyện, ta đã không phải là Vương hậu để cho ngươi ăn hiếp, cũng không còn là người bị uy hiếp vài quyền rũ đến khóc lóc om sòm. "

Hầu Yến khinh bỉ gạt một cái, "Nữ tiện nhân!"

"Lớn mặt!"

Một tiếng gầm lên giận dữ như sấm vang chớp giật dọa Hầu Yến sợ đến mặt xám như tro tàn, gan mật đều vỡ.

Hắn bị hù dọa đến mềm nhũn hai chân, hiểu được không thể cứu vãn. "Vương, vương, vương, Vương thượng..."

Chẳng biết ở ngoài cửa nghe được bao lâu, Khương Vệ rốt cuộc không kiềm chế được ra tiếng. "Ngươi dám nhục mạ Vương hậu trăm? Không muốn sống sao?"

Y Tước sắc mặt kinh ngạc, "Ngươi tới đã bao lâu?"

"Trăm tất cả đều nghe được. "

Cô liếc hắn một cái, "Vậy ngươi cũng nhìn thấy ta đánh người rồi hả?"

"Toàn bộ đều thấy hết. " Khương Vệ thật sự rất kinh ngạc.

"Ta vì quá tức giận, không nhịn được mới ra tay. " Cô thật sự không muốn cho nam nhân mình yêu mến này nhìn thấy đáng về hung hăng của mình, dù sao cũng có chút băn khoăn về hình ảnh lúc này. "Bình thường ta không thô bạo như vậy. "

Khương Vệ mỉm cười. "Sau khi đánh xong cảm giác thế nào?"

"Tâm tình thoải mái rất nhiều. " Phải nói quả thực là sướng muốn chết.

Hắn vì trở ngại thân phận, về mặt chỉ có thể hăm dọa. "Trăm cũng muốn thử một chút. "

"Vậy còn chờ gì nữa, động thủ dạy dỗ tên cận bà này nhanh lên một chút, giúp ta đập hai chân hắn, thường thêm mấy cái tát. " Y Tước dốc sức cổ vũ.

Hầu Yến kinh hãi cực kỳ. "Vương, Vương thượng tha mạng... Vi thần biết sai rồi..."

"Câm mồm!" Khương Vệ hét lớn một tiếng, "Đừng tưởng rằng trăm không biết ngươi ở thành Hư Túc làm hùm làm hổ, ức hiếp dân chúng, hành vi của ngươi đã được Can Hiến bẩm tấu cho trăm rồi, Hầu Yến, ngươi thật là tội đáng chết vạn lần. "

Cuối cùng không thể kiên cường hống hách, Hầu Yến chỉ có thể quay đầu cầu cứu Y Tước. "Xin Vương Hậu nương nương nể tình huynh muội chúng ta, xin Vương thượng tha vi thần một mạng..."

Y Tước giấu cợt hừ một tiếng. "Lúc những bách tính ở đó cầu khẩn ngươi, ngươi có thay bọn họ suy nghĩ không? Ngươi có bỏ qua cho bọn họ không? Mặc kệ ngươi và ta có quan hệ gì, tội của ngươi ai cũng không cứu được. "

"Nương nương. . ." Hắc than thở khóc lóc nói.

Khương Vệ sâu sắc nhìn nàng một cái, "Nếu trầm lắng lại chức quan của hắc, định tội hắc, Vương hậu cũng không đề ý?" Hắc muốn biết suy nghĩ của nàng.

"Chuyện này cũng muốn hỏi ta sao?" Y Tước là tự mình biết lấy. "Vương thượng thân là nhất quốc chi quân, dĩ nhiên do người quyết định, huống chi người như hắc căn bản không xứng làm quan phụ mẫu. "

Hắc thấy nàng không vì tình riêng mà làm trái luật, mỉm cười sùng nịnh. "Vương hậu nói rất đúng. "

"Vương thượng. . . Vương thượng. . ." Hầu Yến ôm lấy chân hắc kêu la.

Một cước đá Hầu Yến văng ra. "Người đâu!"

Hai gã thị vệ tiến vào nghe chỉ.

"Đem Hầu Yến áp vào thiên lao chờ xét xử. "

Hầu Yến bị dọa sợ thiếu chút nữa tè ra quần, bị thị vệ trái phải nhấc lên, một đường kéo ra ngoài. "Vương thượng khai ân. . . Vương thượng khai ân. . . Nương nương. . . Vương hậu nương nương. . ."

"Hừ! Thứ người như thế sớm nên bị thiên đạo vạn quả rồi. " Y Tước không chút nào đồng tình quả trách.

Khương Vệ ánh mắt hoàn toàn mới mẻ, chăm chú nhìn nàng một hồi lâu.

Y Tước sờ sờ mặt của mình, "Ngươi đang xem cái gì?"

"Nếu Vương hậu trước đây cá tính và đáng vẻ giống lúc này, trầm sẽ không có ý lạnh nhạt nàng, bài xích nàng, làm hại nàng thiếu chút nữa chết oan. " Hắc vừa nói vừa vuốt ve gò má mềm mại của nàng.

Cô buột miệng cười, "Cũng không nhất định như thế, nói không chừng ngươi đã sớm tức giận đến mức muốn đem ta chém đầu. "

"Lòng trầm không có hẹp hòi như vậy. " Khương Vệ hừ nhẹ.

"Nói đi thì nói lại, nếu như ta không chết qua một lần, cũng không thể biến thành như bây giờ. " Y Tước thật không biết có nên cảm tạ chiếc xe hơi đựng chết nàng lúc đó hay không. "Ngươi thích ta bây giờ sao?"

Khương Vệ ôm eo nhỏ của nàng, vẻ mặt trêu ghẹo. "Bây giờ nàng khiến trầm vừa yêu vừa hận, chưa từng có nữ nhân nào dám khiêu khích phản kháng trầm, còn dám mắng trầm, nhưng nếu nàng không thấy điều đó, quay trở về đáng vẻ sợ hãi rụt rè trước đây, trầm ngược lại sẽ rất thất vọng. "

"Nếu ta nói thật ra ta không phải là..., không phải là Vương hậu, ngươi cũng sẽ yêu ta sao?" Cô thật sự rất sợ hạnh phúc mà cô có sẽ như hơi nước dần dần biến mất.

Hắc nghe không rõ. "Nàng chính là Vương hậu, điểm này trầm đã sớm chứng thực. "

"Có lẽ Vương hậu chỉ còn lại cái xác mà thôi, bên trong là linh hồn của người khác. . ." Có lúc Y Tước cũng rất mâu thuẫn, hi vọng Khương Vệ yêu là vốn là mình.

"Đừng nói vậy!" Khương Vệ không muốn nghe chuyện hoang đường này. "Bất kể nàng là ai, nàng chính là Vương hậu của trầm, là nữ nhân trầm yêu mến, như vậy là đủ rồi, chỉ cần nàng đáp ứng suốt đời ở bên cạnh trầm, những thứ khác trầm nhất loạt bỏ qua. "

Y Tước hốc mắt hơi đỏ, cảm động không nói ra lời.

"Trầm mặc kệ dị tượng gì, cũng tuyệt không phế hậu, trầm muốn cùng nàng nắm tay nhau mà chết, răng long đầu bạc. " Hắc nói.

Cô ôm chặt lấy hắc, "Ta đáp ứng ngươi, không bỏ ngươi đi. " Y Tước rốt cuộc hiểu được ý tứ của Can Hiền, cũng may mắn lúc ấy mình nghe hắc lưu lại.

"Chỉ cần nàng giúp trầm mang thai hoàng tử nhanh lên một chút, những đại thần kia cũng không dám nhắc lại chuyện này nữa. "

Từ xưa đến nay, nữ nhân đều phải dựa vào việc nối dõi tông đường để duy trì địa vị của mình, Y Tước rầu rĩ trầm nghĩ, nhưng vì cùng hắc ở chung một chỗ, nàng nguyện ý chịu được loại hiệp ước bất bình đẳng này.

"Ngày hôm qua ta không cẩn thận làm đổ chén thuốc mẫu hậu ban cho, bà ấy có giận ta không?"

Khương Vệ vén áo bào ngồi xuống, kéo nàng vào trong ngực ôm, "Sẽ không, mẫu hậu không đến mức vì chuyện nhỏ này ghi hận trong lòng, thật ra thì bà cũng muốn ôm tôn tử sớm một chút, chỉ cần trong cung tần phi nào truyền ra tin vui, mẫu hậu sẽ bảo thái y mỗi ngày đưa thuốc bổ, thuốc đường thai qua, còn phân phó cung nữ, thái giám cẩn thận hầu hạ, chi tiết... Không biết trẫm phạm vào lỗi gì, Thiên đế chậm chạp không chịu ban hoàng tử cho trẫm."

Tim cô bỗng chốc ngưng đập nửa nhịp. "Người nói mẫu hậu lúc trước luôn phân phó thái y đưa thuốc cho những tần phi mang thai sao?"

"Mẫu hậu cũng vì quan tâm." Hần nói.

Y Tước đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, trong đầu xuất hiện ý nghĩ không tốt.

"Khương Vệ, những tần phi mang thai kia phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì, tại sao lại sảy thai?" Cái nghi vấn này luôn quanh quẩn trong đầu cô không chịu đi.

Nghe vậy, trên mặt Hần xẹt qua một tia bi thương, con người đen hấp háy có chút nước mắt, thật lâu không có mở miệng, Y Tước đã sớm biết Hần rất thích hài tử, sợ lại chạm đến nỗi đau của Hần, không dám hỏi lại.

Cô cười gượng, "Người không muốn nói cũng được."

"Thật ra thì trẫm cho tới bây giờ cũng không hiểu..." Tương Hần không muốn nhớ lại, qua một hồi lâu, Khương Vệ mới lên tiếng lần nữa. "Đầu tiên Hương tần truyền ra tin vui, thân thể luôn luôn khỏe mạnh, có điều bị nhiễm một trận phong hàn nhỏ, nhưng bệnh tình nghiêm trọng đến mức không dậy nổi, không thể cứu được mẫu tử hai người"

Mơ hồ thấu hiểu được tâm tình Khương Vệ khá tệ, Y Tước dựa vào Hần gần hơn, cùng Hần mười ngón tay quẩn quít.

"Tiếp theo là Dung quý phi, lúc ấy đã hơn năm tháng, trẫm còn nhớ rõ lần đầu tiên cảm nhận được thai động vui mừng đến mức nào, cảm giác sắp làm phụ thân khiến tâm trạng của trẫm vui vẻ không thôi..." Nói tới chỗ này, cổ họng bị nghẹn lại, bật ra một âm thanh giống như khóc vừa giống như cười. "Ai mà ngờ nàng ta chỉ tàn bộ ở ngự hoa viên, đột nhiên đầu hoa mất choáng một trận, cứ như vậy ngã xuống, động thai khí, trẫm chờ đợi thật lâu hài tử cứ như vậy mà đi... Bị đả kích nặng nề này, Dung quý phi trở nên điên loạn, ngay cả trẫm cũng nhận không ra."

Đây coi như là ngoài ý muốn sao? Cô không dám xác định.

Khương Vệ gắng sức lau nước mắt trên gương mặt tuần tú, bàn tay còn khẽ run. "Người cuối cùng chính là Lan quý phi gần đây chết ở trong ao sen, có vết xe đổ, trẫm càng thêm cẩn thận, phải nhiều nỗ lực cẩn thận hầu hạ, thật vất vả chịu đựng được đến ngày hài tử muốn sinh ra... Trẫm canh giữ ở bên ngoài tám cung chờ đợi tiếng khóc hài tử vang lên... Nhưng... Nhưng là trẫm đợi hoài cũng không thấy..." Hần cúi đầu nhìn bàn tay mình, nước mắt quân vương chảy xuống cực kỳ bi ai, toàn thân kịch liệt run rẩy. "Là một hài nhi đã chết... Khi bọn chúng ôm hoàng tử trẫm đi ra... Hài tử đã sớm chết trong bụng... Trẫm thật vất vả có thể tự tay ôm cốt nhục của mình... Tuy nhiên lại là một nữ nhi không có hơi thở... Chỉ lớn có chút xíu, thân thể nhỏ nhỏ lạnh như băng..."

"Thật xin lỗi, ta không nên hỏi." Y Tước đã khóc từ lúc nào.

Hần ôm đầu khóc nức nở nghẹn ngào. "Tại sao? Trẫm mong chờ bọn chúng biết bao nhiêu... Tại sao tránh không khỏi? Tại sao?"

Y Tước đem Hần ôm vào trong ngực, khóc không thành tiếng. "Khương Vệ..." Cô biết Hần rất yêu thương con cái, suy nghĩ nhiều đến con cái, cảm giác mất đi người thân thiết đến dường nào người ngoài không cách nào hiểu.

"Trẫm là vua một nước... Lại không cứu được con mình... Trẫm còn được xem là vua một nước sao?" Hần như là tìm được nơi có thể trút hết nỗi lòng, mặt sắc thổ lộ.

Cô lau lau cái mũi, bày ra khuôn mặt tươi cười, "Người không nên đau buồn, ta tin tưởng Chi tần lần này nhất định sẽ giúp người sinh hạ hoàng tử bình an." Cô không dám đoán bừa, cũng không dám hỏi nhiều hơn, chứng cứ lúc trước không thể tìm được, không muốn đã thương vết thương lòng của Khương Vệ nữa. "Người về sau muốn có bao nhiêu hài tử, ta đều giúp người sinh, người đừng khóc nữa..."

Không nghĩ tới nước mắt của một đại nam nhân cũng có lực sát thương lớn như vậy, làm cho người ta không khỏi đau lòng, làm cho người ta muốn giúp Hần, từ trước đến nay làm việc gì cô đều nghĩ cho mình, người khác chết sống không quan hệ tới cô, nhưng giờ đây Y Tước không thể không để ý Hần.

Nhưng cô nên tìm ai?

Có!

* * * * *

Hôm sau, Can Hiền được gọi đến Giao Thái điện, đi tới trước mặt Y Tước quỳ lạy làm lễ ra mắt.

"Can đại nhân xin đứng lên." Cô thật không thoải mái với đại lễ này, có đại thần lớn tuổi hơn cô, đáng tuổi làm ông của cô, thấy cô cũng phải quỳ, không biết có bị giám thị hay không.

Hắn chấp tay vái chào, "Đa tạ nương nương. "

từ lúc Can Hiền vào cửa Y Tước đã cho các cung nữ lui ra, chỉ sợ có người miệng không kín, đem chuyện nghe được nói ra ngoài, như vậy sẽ dả thảo kinh xà.

"Không biết Vương hậu nương nương triệu kiến vì thần có gì phân phó?" Can Hiền thấp giọng hỏi.

Cô trầm ngâm chốc lát, vẫn quyết định làm như vậy. "Ta có việc muốn thỉnh Can đại nhân giúp một tay. " Y Tước đã dò hỏi qua, được biết Can Hiền là một vị quan tốt chính trực vô tư, làm việc từ trước đến giờ luôn công minh, cũng là bằng hữu của Khương Vệ chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tìm hắn sẽ không có sai sót.

"Nương nương mời. " Tuy mang trong bụng một đồng thất mắc, nhưng hắn vẫn yên lặng lắng nghe.

"Chuyện này quan hệ trọng đại, hi vọng Can đại nhân bí mật tiến hành, tránh cho quá nhiều người biết. " Y Tước đề thấp giọng nói: "Nếu không hậu quả không thể lường được. "

Can Hiền ngẩn người, "Vâng. "

"Ừm, nghe nói thời gian trước có mấy vị tần phi trong hậu cung mang thai, Thái hậu đã ban thưởng thuốc bổ cho các nàng, ta muốn thỉnh Can đại nhân đi Thái Y Viện một chuyến tra những thành phần thuốc kia. " Cô nói.

Trong nhất thời hắn lưu lười mắt mở to, "Chẳng lẽ nương nương nghi ngờ... "

"Nếu ta nghi ngờ, Can đại nhân có nguyện ý giúp ta việc này hay không?"

"Nương nương... "

Y Tước hai mắt mở lớn kìm nén xúc động. "Nếu khanh không muốn cũng không sao, ta sẽ tìm cách khác. "

"Vương hậu nương nương, Thái hậu tuyệt đối không thể làm ra những chuyện tà đình như vậy, những chuyện kia đều là ngoài ý muốn. " Can Hiền điều chỉnh sắc mặt, "Mặc dù giữa Thái hậu và Vương thượng có tồn tại chút vấn đề, nhưng Thái hậu tuyệt đối không thể làm ra chuyện nguy hại đến cốt nhục của Vương thượng, nhất định là nương nương hiểu lầm. "

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên nghiêm túc. "Ta cũng hy vọng chỉ là hiểu lầm, nhưng có quá nhiều điểm trùng hợp... Mỗi lần có tần phi mang thai, Thái hậu mỗi ngày sẽ ban thưởng thuốc, tiếp theo hải tử không thể giữ được"

Can Hiền mở miệng muốn nói, "Điều đó cũng không có nghĩa là... "

"Nghe nói Chi tần cũng đang uống những chén thuốc kia, ta lo lắng lịch sử sẽ tái diễn, đến lúc đó người thương tâm nhất là ai, khanh so với ta lại càng rõ hơn, chẳng lẽ khanh muốn nhìn thấy chuyện đó lặp lại lần nữa sao?" Những lời Y Tước nói quả nhiên khiến hắn yên lặng. "Ta biết nghi ngờ Thái hậu thật không phải, nhưng Vương thượng khao khát có hoàng tử đến như vậy, ta thật sự hy vọng không có phát sinh bất kỳ chuyện xấu gì. "

Hắn suy tư hồi lâu. "Thần hiểu rồi. "

"Vậy khanh nguyện ý giúp ta đúng không?" Y Tước khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên.

"Dạ, thần sẽ âm thầm đến Thái Y Viện điều tra. " Hắn nói.

Y Tước khuôn mặt tươi cười sáng rõ, "Cảm ơn khanh, Can đại nhân. "

"Thần không dám nhận. "

Cô liên tục dặn dò, "Có điều ngàn vạn lần không được làm cho người khác phát hiện ngươi đến đó điều tra cái gì, tránh cho đối phương tiêu hủy chứng cứ, đến lúc đó đầu mối gì cũng mất. "

"Dạ, Vương hậu nương nương. "

Lúc này Can Hiền đã có vài phần kính trọng đối với vị nương nương này, quá khứ vương hậu là nữ tử không có chủ kiến, luôn khúm núm trước yêu cầu của người khác, có tâm sự gì cũng nuốt vào bụng, nhưng, năng giờ phút này, chẳng những lớn mật nói thẳng, lời nói cử chỉ so với quá khứ hoàn toàn khác nhau, thậm chí phân tích mọi việc thật thấu đáo, đây mới là điều kinh ngạc nhất.

Rốt cuộc nguyên nhân gì tạo nên biến chuyển lớn như vậy? Mặc kệ là vì cái gì, hy vọng sự thay đổi này sẽ đem lại tốt đẹp cho bách tính Thánh Quốc, đặc biệt là Vương thượng.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đỉnh Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

"Ái phi gần đây thân thể có khỏe không?"

Khương Vệ mặc dù tâm tư của hắn tất cả đều đặt trên người vương hậu, không có nghĩa là hắn không quan tâm các phi tần khác, nhất là Chi Tần đóa hoa động lòng người này, nàng khéo léo hiểu lòng người có thể có được sủng ái của hắn, cũng không phải là ngày một ngày hai, nhất là hiện giờ trong bụng đã có hài tử hơn năm tháng của hắn.

Nàng nhọt nhọt mỉm cười một cái, "Nô tỳ rất tốt, hài tử cũng thế. "

"Vậy thì tốt. " Bàn tay khẽ vuốt ve cái bụng tròn vo của Chi Tần, khoe môi giương lên nụ cười anh tuấn thỏa mãn. "Trẫm đã chờ không nổi muốn nhìn hài tử sinh ra rồi. "

Chi Tần vui cười tràn ngập hương vị mầu tử. "Nô tỳ sẽ lấy tính mạng bảo vệ tốt cốt nhục của Vương thượng. "

"Không biết là nam hay là nữ?" Hắn thì thầm hỏi.

"Nô tỳ cảm giác được có thể là nam hài, nhất định là hoàng tử. " Nàng mỗi đêm đều vô cùng thành tín khẩn cầu Thần giới, cho nàng có thể thuận lợi sinh hạ nhi tử, tin tưởng Thiên đế nhất định nghe được.

Hắn thật thấp cười một tiếng, "Là nam hay nữ đều tốt, trẫm sẽ thương yêu, cung chịu bọn họ. "

"Nô tỳ tạ Vương thượng ân điển. " Chi Tần cười xinh đẹp.

Khương Vệ cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, "Trẫm mới phải cảm ơn ái phi, trẫm trông mong hoàng tử đã nhiều năm, hôm nay đã thực hiện được, đến lúc đó trẫm sẽ ăn mừng thật lớn, để cho dân chúng cả nước cũng có thể cảm nhận được hạnh phúc này. "

"Nô tỳ có cùng suy nghĩ với Vương thượng, trông mong hài tử đã lâu. " Cho dù tâm tư thiện lương, một khi đã bước vào hậu cung, dần dần cũng sẽ học được cách tranh thủ tình cảm như thế nào, củng cố địa vị như thế nào, toàn bộ tinh thần đều đặt ở trên người hài tử trong bụng nàng, chỉ có hắn mới có thể giúp nàng nắm được lòng của vương thượng, nếu không sớm muộn sẽ bị vương hậu đoạt đi.

Nàng có thể cảm nhận được quan tâm của Vương thượng đối nàng đã không còn như xưa, quá khứ mỗi ngày đều quá bộ đến Ngọc Trùng cung, cùng nàng trò chuyện, hoặc cùng nàng dùng bữa, ngủ lại chỗ nàng, nhưng kể từ khi vương hậu trở lại, nàng không thể thường xuyên nhìn thấy long nhan vương thượng, nếu có bất kỳ ban thưởng, cũng là do Yến Phúc đưa tới cho nàng, trong lòng Chi Tần khó tránh khỏi lo lắng, nhưng lúc này cũng hiểu được lấy thân phận trước mắt so với vương hậu địa vị không bằng, tuy nhiên không sao, một tháng nữa, sau buổi lễ sắc phong, các nàng có thể nói ngang vai ngang vế, đến lúc đó ai thua ai thắng còn không biết.

"Vương Hậu tỷ tỷ rất nhanh cũng sẽ có tin vui truyền ra. " Chi Tần nói không chút nào ghen tỵ.

Khương Vệ ngửa đầu cười to, "Trẫm cũng hi vọng như thế. "

"Nô tỳ buổi sáng ngày hôm trước có đi thỉnh an Thái hậu nương nương, trên đường về ngang qua ngự hoa viên, nhìn thấy Vương hậu tỷ tỷ cũng tản bộ ở đây, đang muốn đi qua lên tiếng chào hỏi, có điều thấy nàng đang cùng Can đại nhân nói chuyện, nên cũng không bái kiến. " Nàng thuận miệng hàn huyên.

"Nàng nói là Can Hiền?"

Nàng nhẹ gật đầu, "Chính là Ngự Sử Trung Thừa Can Hiền - Can đại nhân, cũng không biết Vương hậu tỷ tỷ cùng hắn đang tán gẫu chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ của cả hai rất thân mật. "

"Trẫm chưa nghe nói về chuyện này. " Khương vệ có chút nghi ngờ.

Chi Tần nhanh chóng sửa giọng. "Có lẽ bọn họ tình cờ gặp gỡ, chắc nô tỳ đã nhìn lầm. "

"Ừ!" Hắn không nói gì.

Đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn sắc mặt Khương Vệ, Chi Tần bụng chẹn thuốc ở trên bàn lên nhằm che dấu tâm tư của mình, người không vì mình trời tru đất diệt, Vương hậu tỷ tỷ, người cũng đừng trách ta! Nàng ở trong lòng nghĩ ngợi nói.

* * * * *

Lúc này, ở Giao Thái điện trên khuôn mặt của Y Tước ngoài tình lạnh còn có ngạc nhiên, "Thật sự là không tra ra được?"

Can Hiền thần sắc nghiêm túc và cẩn trọng. "Vi thần không dám lừa. "

"Chén thuốc thật sự không có vấn đề... " Như vậy thái độ Thái hậu ngay lúc đó cũng quá quái dị, hoặc là chỉ nhắm vào cô, những người khác là ngoài ý muốn? Nhưng mọi việc xảy ra rất kỳ lạ.

Hắn buông xuống tảng đá lớn trong lòng. "Vương hậu nương nương có thể yên tâm. "

Gỗ đầu một cái, Y Tước cảm giác đã bỏ sót cái gì. "Ta hỏi khanh, tất cả những thuốc kia đều do Thái Y Viện tự mình phái người đưa đi hay sao?"

Vấn đề Y Tước hỏi làm Can Hiền ngẩn người nửa ngày.

"Có phải không?" Cô chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

"Không phải, là cung nữ thiếp thân của Thái hậu đem đến cho các vị nương nương. "

Trực giác của cô hỏi: "Có phải là lão cung nữ đi theo bên cạnh Thái hậu lâu nhất hay không?"

"Không sai, nhưng... "

"Hoá ra là như vậy. " Y Tước tự lẩm bẩm. "Vậy thì không phải là không có khả năng.. " Thái hậu ban thuốc, người nào dám hoài nghi trong thuốc có độc, cho nên mới có thể tận dụng cơ hội này.

Can Hiền thấp giọng kêu một tiếng. "Vương hậu nương nương?"

Chớp mắt vài cái, lúc này mới phục hồi tinh thần, Y Tước cảm tạ. "Can đại nhân, vất vả cho khanh rồi. "

"Vi thần không dám, nương nương nếu không còn gì phân phó, vi thần xin cáo lui. "

Khi hắn xoay người rời khỏi Giao Thái điện, Khương Vệ vừa đứng đi vào, gặp được hắn, lông mày cau chặt, con ngươi đen khế nhướng lên.

"Vi thần tham kiến Vương thượng. " Can Hiền không kiêu ngạo không siểm nịnh nhanh chóng hành lễ.

Lạnh lùng liếc hắn một cái, "Khanh có việc gì ở đây?" Lúc này, những lời vô tâm của Chi tần thỉnh thoảng vang ở bên tai, để cho tâm hắn buồn phiền.

"Thần... " Nhất thời không biết nên nói thế nào.

Y Tước trả lời thay. "Là ta có chút việc nhờ cậy Can đại nhân giúp một tay. "

"Thật sự?" Khương Vệ ánh mắt hồ nghi đặt trên người Can Hiền đang quỳ trước mặt.

Giọng nói của hắn mạnh mẽ "Dạ, Vương thượng. "

Khương Vệ "Ừm" một tiếng, biểu lộ sắc mặt bất khả xâm phạm. "Khanh có thể lui. "

"Vi thần cáo lui. " Thái độ trầm tĩnh Can Hiền lui hai bước, sau đó mới xoay người đi thông thả ra ngoài điện.

"Làm sao vậy?" Y Tước thấy sắc mặt hắn lạnh lùng, thuận miệng hỏi.

Dò xét nàng một cái, "Nàng muốn Can Hiền giúp nàng cái gì?"

"Bí mật, không thể nói ra. " Cô nói nửa đùa nửa thật.

Lời nói này làm sắc mặt hắn càng thêm nghiêm nghị. "Ngay cả trẫm cũng không thể biết?"

"Khi có kết quả, ta tự nhiên sẽ nói cho người biết, cho nên người trước không nên hỏi. " Thành thật mà nói Y Tước hi vọng là cô đã đoán sai.

Mặc dù không hỏi tới nữa, nhưng, những việc làm mờ ám này đã gieo rắc mầm móng hoài nghi trong lòng Khương Vệ.

* * * * *

Vài ngày sau, Thái hậu cho đòi Khuông Vệ đi tới Từ Ninh cung.

"Bồn cung nghe được một số tin đồn không tốt đối với Vương hậu. " Thái hậu đi giữa các luống hoa, Hoàng thượng bước theo bên cạnh, một thân y phục hoa lệ, thần thái uy nghiêm, trên đầu vẫn là mái tóc đen sẫm xinh đẹp như xưa, nhìn đàn bướm đầy màu sắc bay lượn quanh những khóm hoa bụi cây, như thể bọn họ đang nói về thời tiết.

Hắn không biến sắc. "Tin đồn gì?"

"Nghe nói Can Hiền gần đây thường xuyên ra vào Giao Thái điện, cùng Vương hậu nói nói cười cười, bồn cung không biết bọn họ trở nên thân mật như

thể từ khi nào. " Bà nói thật vân đạm phong khinh, làm người nghe rất không thoải mái.

Khương Vệ ngực cứng lại, chợt trầm giọng phản bác. "Trẫm tin tưởng Vương hậu, cũng xin mẫu hậu đừng có nghe quá nhiều lời đồn đãi của các nô tài. "

"Nếu là đồn đãi thì tốt rồi, bản cung chỉ sợ... "

"Mẫu hậu!" Hần cắt đứt phỏng đoán của Thái hậu.

Bà lạnh lùng cười một tiếng, "Bản cung cũng không phải tùy tiện hiểu lầm, chẳng qua là sáng nay từ chỗ thái y nghe nói Can Hiền đã từng mấy lần phái thân tín đến Thái Y Viện, còn dò hỏi tình trạng thân thể của Chi tần, khiến bản cung không thể không đề ý. "

Dừng bước lại, Khương Vệ không cách nào giả vờ như không có người ở sau lưng cố ý hồ ngôn loạn ngữ.

"Hần hỏi cái này làm gì?"

Thái hậu bước xuống thêm đá, đi lên cầu rồng, chỉ cần khom người, có thể thấy được cá chép trong hồ nhân nhả tự tại bơi lội. "Vương thượng nên hỏi hần phụng ý chỉ của người nào mà đến đó. "

"Ý mẫu hậu là Vương hậu ở sau lưng chỉ điểm?" Hần hàm dưới căng cứng hỏi.

Bà chỉ ra tâm tư nữ nhân. "Dù sao Chi tần tháng sau sẽ chính thức sắc phong làm Tây Cung Vương hậu, cộng thêm mang thai long chủng, về sau thân phận nàng ta là ngang hàng với Vương hậu, Vương hậu đương nhiên phải lo lắng. "

"Không thể nào!" Khương Vệ toàn tâm toàn ý tin tưởng. "Vương hậu không có bất kỳ lý do để làm việc đó, trẫm tin nàng không phải là loại nữ tử tâm cơ giảo hoạt. "

"Bản cung chỉ muốn nhắc nhở Vương thượng, đây chính là tôn tử của bản cung, tuyệt không thể có nửa điểm sơ xuất. "

Khương vệ sắc mặt nghiêm túc. "Trẫm cam đoan với mẫu hậu, Vương hậu tuyệt đối không có khả năng nguy hiểm đến cốt nhục của trẫm. "

* * * * *

Câu đảm bảo kia còn văng vẳng bên tai, nhưng ba ngày sau đó, Khương Vệ trong lúc lâm triều không may mắn nghe được tin tức từ hậu cung truyền đến, vội vã đi đến Ngọc Trùng cung, Chi tần bởi vì mất máu quá nhiều, dẫn tới băng huyết hôn mê, thai nhi trong bụng không thể giữ được, thoáng chốc lồng như đao cắt.

"Vương thượng!" Yên Phúc vội vàng đỡ lấy thân thể không chút sức lực của hần.

Khương Vệ mặt trắng như tờ giấy, miễn cưỡng chống đỡ, "Thái... Thái y đâu?"

"Vi thần vô năng, vi thần đáng chết, xin Vương thượng giáng tội. " Thái y quỳ trên mặt đất lầy bầy nói.

Hai mắt hần đỏ rực, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Người đứng là đáng chết! Tại sao phát sinh chuyện như vậy? Không phải người bảo đảm mọi chuyện đều thuận lợi, tại sao lại như vậy?"

Thái y thanh âm không ngừng run rẩy. "Vi thần, mới vừa rồi giúp nương nương xem mạch, bắt mạch xong... Phát hiện nương nương... Trúng độc... Cho nên mới phải... Long chủng khó tránh khỏi... "

"Trúng độc? !" Con mắt Khương Vệ trợn đến mức muốn rách ra.

Quỳ trên mặt đất thái y run run. "Đúng, đúng... "

"Làm sao trúng độc?"

"Vi... Vi thần cũng không rõ ràng. " Hần run lợi hại hơn.

Khương Vệ một cước đạp hần, "Người là thái y, làm sao nói không biết?"

"Vương thượng!" Không dám la đau, thái y vội vàng giải thích. "Có thể... Có thể có người cố ý hạ độc vào đồ ăn thức uống của Chi Tần nương nương, trong chén thuốc có độc... Mỗi ngày cho vào một ít... Cho nên vi thần mới... Mới không thể phát hiện... Xin Vương thượng thứ tội... "

"Cái gì?" Khương Vệ lão đảo.

Bản cung chẳng qua là nghe nói Can Hiền dò hỏi sức khỏe của Chi Tần...

Vương thượng nên hỏi hần là phụng ý chỉ của người nào...

Vương hậu chẳng biết trở nên thân thiết với Can Hiền từ lúc nào...

Hắn mạnh mẽ lắc đầu, "Không, sẽ không!"

Tuyệt đối không thể nào là vương hậu!

Không phải là nàng!

Trong lòng cực kỳ hỗn loạn hắn không ngừng hít sâu, làm cho mình gắng giữ tỉnh táo. "Tình trạng Chi tần bây giờ như thế nào?"

Thái y sờ hồi lạnh chảy ròng ròng. "Nương nương, nàng hiện tại vẫn đang hôn mê, bất tỉnh hôn mê. "

"Trẫm muốn vào xem nàng một chút. " Hắn đẩy Yến Phúc ra, đôi chân nặng nề đi vào tẩm cung.

* * * * *

Tức giận cuộn cuộn ngất trời, Khương Vệ gương mặt tuấn tú xám xịt như gió xoáy đi vào Giao Thái điện.

Đã nghe một chút tin tức Y Tước liếc thấy hắn vào cửa, đang định đi qua ôm lấy hắn, nói chút lời an ủi. "Khương Vệ... " Chuyện nàng lo lắng vẫn xảy ra.

"Câm mồm!" Hắn gầm lên.

Y Tước trái tim rét lạnh, cảm nhận được trên người hắn ngoại trừ bi thống nồng đậm, còn có loại không bình thường.. Cuồng nộ.

"Vương hậu, thành thật nói cho trẫm, nàng rốt cuộc nhờ Can Hiền giúp nàng làm cái gì?" Mười ngón tay không chút thương hương tiếc ngọc giữ chặt cánh tay Y Tước, đau đến mức khiến cô mặt nhăn mày nhu, "Có phải nàng kêu hắn đến Thái Y Viện hay không? Tại sao muốn làm như vậy? Tại sao?"

Cô nghe hắn hỏi loạn. "Người hỏi nhiều như vậy, muốn ta trả lời thế nào?"

Khương Vệ hung hăng nhìn chăm chăm nàng, như thể muốn xé nàng thành mảnh nhỏ. "Nói cho trẫm, có phải nàng kêu Can Hiền đến Thái Y Viện giúp nàng thám thính thân thể Chi tần?"

"Ta... " Y tước nhất thời bối rối.

Tim của hắn giống như rơi xuống vách đá sâu không thấy đáy. "Nàng tại sao muốn làm như vậy? Mới vừa rồi thái y nói Chi tần vì trúng độc, dẫn đến băng huyết, hài tử trẫm vì thế không giữ được, chẳng lẽ chuyện này và nàng có liên quan?"

Huyết sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc hoàn toàn biến mất, khiếp sợ, không tin nhìn hắn chăm chăm, giống như không tin những lời đó là từ trong miệng hắn nói ra. "Ý của người là nói ta kêu Can Hiền đi hạ độc, cho nên Chi tần vì thế sanh non? Trong lòng người thật sự là nghĩ như vậy sao?"

"Trẫm đã không biết nên suy nghĩ theo hướng nào. " Giống như một lần lại một lần từ thiên đường rơi xuống địa ngục, làm Khương Vệ kiệt sức về tinh thần cũng như thể xác. "Bọn nô tài trong cung đều đồn nàng cùng Can Hiền gần đây qua lại thân thiết, không biết bí mật mưu đồ cái gì, ngay cả mẫu hậu và thái y đã từng nói đến, Can Hiền dường như rất quan tâm Chi tần, còn tra hỏi được thảo dược cho thuốc an thai, những thứ này thật là không có liên quan tới nàng sao?"

Y Tước hốc mắt đỏ hồng, vẻ mặt vô cùng đau đớn. "Chỉ vì như vậy, người liền hoài nghi do ta hạ độc? Chỉ dựa vào lời người khác nói, người liền đem tội danh này đổ lên đầu ta? Không thêm điều tra chứng cứ, cứ như vậy mà định tội ta? Thật là quá buồn cười rồi, ha ha... " Cô vừa khóc vừa cười.

"Theo như nàng nói, rốt cuộc nàng cùng Can Hiền đang tiến hành cái gì?" Hắn nguyên ý tin tưởng nàng lần nữa. "Trẫm muốn nàng nói thật!"

Cô mở miệng định đem hoài nghi của mình nói ra.

Không được! Cô không có chứng cứ nói tất cả đều là âm mưu Thái hậu, nếu như lúc này nói cho Khương Vệ, hắn nhất định sẽ cho là cô cố ý chia rẽ mẫu tử bọn hắn, chắc chắn sẽ không tin tưởng.

Khương Vệ gương mặt chết chóc nhìn nàng, "Tại sao không nói lời nào?"

"Nói ra người sẽ tin?" Y Tước vẻ mặt nản lòng thoái chí. "Thì ra người chưa từng tin nhiệm ta, người nói người yêu ta là như thế sao, người khác tùy tiện nói vài câu người lập tức mất niềm tin với ta, nếu đã như vậy, ta có giải thích thế nào cũng vô dụng. "

Hắn cắn chặt răng, "Chỉ cần nàng nói thật, trẫm có thể tha thứ nàng. "

"Tha thứ ta? Thật là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. " Ánh mắt cô mở thật to, không để cho nước mắt rơi xuống. "Ba chữ này đã định tội ta rồi, cho rằng Chi Tần trúng độc, hài tử sanh non đều do ta làm... Người biết không? Đòi này ta thống hận nhất chính là bị người đổ oan, lấy chuyện ta không làm đến vu oan cho ta, nhưng khiến ta đau lòng nhất chính là người cũng đối với ta như vậy. "

Y Tước đau lòng tột đỉnh, cho rằng hạnh phúc trong tay không ngờ chỉ là một loại ảo giác, dùng một chút sức là tan vỡ, thật sự là quá mỉa mai.

"... Nếu ta nói không phải, người sẽ tin sao? Nếu ta thừa nhận, người sẽ chém đầu ta sao?"

"Nàng!" Hấn nổi đóa. "Chẳng lẽ chuyện nàng làm khó giải thích đến thế sao?"

Cô nhìn chằm chằm đáp trả lại hấn, "Không phải!" Không làm chuyện gì xấu không cần thừa nhận.

Khương Vệ cơ hồ muốn nghiền nát hàm răng, "Nàng có dám thề với Thần giới?"

Ha ha... Thì ra cội lòng tan nát chính là đây.

Dù sao cô không có gì để mất, thề thì thề.

"Ta dĩ nhiên dám!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Tước nhất thời lạnh giá, mặt hướng ra ngoài quỳ xuống. "Thần giới ở trên cao, ta, ở tại đây trước mặt Vương thượng thề, nếu lời vừa mới nói có nửa câu dối trá, sẽ để cho ta... Chết thêm lần nữa. "

Ngay khắc này, cô thật cảm thấy chết đi cũng tốt, vì nơi đây đã không đáng cho cô lưu luyến nữa rồi.

Lời thề độc này như thùng nước lạnh dội vào đầu Khương Vệ, cả người tỉnh táo lại.

Chẳng lẽ hấn thật sự vì chuyện Chỉ Tàn sanh non mà không còn sáng suốt, bị đủ loại tin đồn không chứng thực được làm cho mờ mắt, có thể hoài nghi nữ nhân hấn yêu?

Vương hậu là người hiểu rõ tâm tình hấn nhất, biết hấn khao khát muốn có hài tử đến cỡ nào, nhớ đến nàng từng cùng hấn khóc, cùng hấn cười, đó không phải là giả vờ...

"Tước nhi... " Khương Vệ đưa tay về phía nàng, nâng nàng đứng dậy.

Y Tước tránh khỏi bàn tay của hấn, khẩu khí lạnh nhạt. "Không dám làm phiền Vương thượng. "

"Trẫm chẳng qua là... "

Nàng hồ hững hờ nhìn hấn. "Vương thượng nên dành chút thời gian đi bồi Chi tàn! Nàng vừa mất đi hài tử, trong lòng nhất định rất thống khổ, rất cần Vương thượng an ủi. "

Khương Vệ nhìn nàng một hồi lâu, hấn biết đã tổn thương nàng, nói cái gì cũng đều là vô ích. "Trẫm tối nay trở lại thăm nàng. "

"Có tới hay không cũng không sao cả. " Y Tước quay lưng lại thì thầm nói.

Hấn nhắm chặt mắt một chút, bây giờ hấn không có thời gian chiếu cố tâm tình của nàng, trước mắt Chi tàn là quan trọng nhất, còn phải tra rõ kẻ hạ độc thật sự là ai.

Nghe tiếng bước chân dần đi xa, sức chống đỡ cuối cùng cũng cạn kiệt, nước mắt lập tức chảy xuống.

Bước chân mệt mỏi đi vào bên trong, Y Tước ngã xuống giường, vùi mặt vào trong chăn gấm, đem tiếng khóc cùng nước mắt tất cả đều ngăn cách bên ngoài, khóc một trận thỏa thích...

* * * * *

Lão cung nữ đứng ở sau lưng chủ tử, cẩn thận giúp chủ tử chải mái tóc đen mượt như mây.

"Kết quả thế nào?" Thái hậu chọn trong hộp nữ trang vài món trang sức, tao nhã lên tiếng. "Bổn cung nghe nói Chi Tàn đã tỉnh rồi. "

Động tác lão điệu dàng thong thả, rất sợ làm đau da đầu chủ tử. "Dạ, đã tỉnh rồi, có điều... "

"Có điều cái gì?"

"Dạ, nàng ấy vừa khóc vừa la, náo loạn cả buổi tối, ngay cả Vương thượng khuyên nàng cũng không được... " Đột nhiên, lão cung nữ dừng động tác lại, Thái hậu cũng nhận ra sự khác thường này.

Thái hậu hơi nghiêng mặt, "Thế nào?"

"Không có... Không có gì. " Lão cung nữ ấp úng nói.

Hầu hạ bà nhiều năm như vậy, nhất cử nhất động không thể qua được ánh mắt của bà. "Nói thật đi. "

Nhìn vài sợi tóc bạc được mái tóc đen nhánh che phủ, vô cùng rõ ràng. "Dạ... Là tóc bạc, nhưng chỉ có hai, ba sợi thôi. " Đối với chủ tử khôn khéo, có đôi gát cũng không được lâu.

Buông tiếng thờ dài, "Bổn cung già rồi, đến lúc cũng nên có tóc bạc. "

Lão cung nữ vội vàng an ủi. "Nô tỳ lập tức cho thái y lên thực đơn có ích cho thân thể Thái hậu, chỉ cần chú ý nhiều hơn..."

"Được rồi!" Thái hậu hiểu tâm ý của lão, cười nhẹ một tiếng, đáy mắt đầy đắc ý. "Tâm tình bản cung hôm nay rất tốt, mấy sợi tóc bạc cũng không làm hỏng được tâm trạng của bản cung."

Lão hiểu rõ ý tứ chủ tử. "Thái hậu nói rất phải."

"Chỗ Vương hậu thế nào?" Khóe miệng giương cao thành đường cong, tựa hồ tương đối vui vẻ.

Thành thực giúp chủ tử búi tóc, sau đó dùng các búi tóc già bện lại tạo thành trang sức trang điểm cho mái tóc, sử dụng trâm cố định các búi tóc đó, cuối cùng đem trâm cố định các chuỗi châu ngọc rũ xuống cái lên đỉnh đầu.

"Nô tỳ nghe nói Vương hậu mấy ngày nay nhốt mình ở trong tấm cung, không bước chân ra ngoài." Rốt cuộc đã chải tóc xong, lão cung nữ lui về phía sau một bước, thưởng thức chủ tử một thân ăn mặc cao nhã quý khí. "Vương thượng cũng chưa có đến thăm nàng, có thể thấy được giữa hai người có hiềm khích."

Thái hậu vuốt ve vòng tay hoàng ngọc ngự trên cổ tay, khóe miệng cười mang vài phần quý mị. "Phải không?"

"Thái hậu sắp đặt thành tâm nguyện." Hi vọng nói như vậy có thể khiến cho chủ tử càng thêm vui vẻ.

Thái hậu che dấu nụ cười, đáy mắt thoáng nét âm tàn. "Chưa xong đâu! Nhiều đó vẫn chưa đủ làm cho mối hận trong lòng bản cung tan biến, đừng hy vọng bản cung dừng tay."

"Thái hậu..."

"Đi, đi tìm hấn, nói bản cung muốn gặp hấn." Thái hậu đáy mắt âm u biến mất thay vào đó là ánh mắt dịu dàng ấm áp, chỉ có gặp người yêu sâu đậm mới có thể bộc lộ ánh mắt đó. "Bản cung muốn chia sẻ thành công cùng với hấn một lần nữa."

Lão cung nữ cũng không khuyên can bà, chỉ cần là chuyện chủ tử muốn làm, cho dù hy sinh tánh mạng cũng sẽ nguyện ý. "Dạ, nô tỳ đi ngay."

* * * * *

"Phúc công công."

Nghe thấy tiếng kêu sau lưng Yến Phúc vội vàng dùng ống tay áo lau khóe mắt, mới xoay người đối mặt. "Vương hậu nương nương bằng lòng gặp nô tài rồi sao?" Vô luận như thế nào, hấn cũng phải gặp cho được người hấn cần gặp.

Cung nữ nhìn hấn bộ dạng khổ sở, cũng không chịu nổi. "Vương hậu nương nương tuyên Phúc công công đi vào."

"Đa tạ." Yến Phúc lên tinh thần, đi vào Giao Thái điện.

Vốn không muốn gặp bất cứ người nào bên cạnh Khương Vệ, cũng không muốn nghe chuyện của hấn, nhưng Yến Phúc canh giữ ở bên ngoài chính là không chịu đi, Y Tước không thể không cho hấn tiến vào.

Hấn cúi xuống, lưng so với thường ngày tựa hồ còn còng hơn, "Nô tài tham kiến nương nương."

Y Tước túm lạnh băng, không thèm nhìn hấn cái nào. "Không cần, có chuyện gì thì nói nhanh lên!" Kể từ sau ngày đó cũng không thấy bóng dáng Khương Vệ, bây giờ còn phải người tới làm gì.

"Nô tài thỉnh Vương hậu nương nương đi khuyên nhủ Vương thượng, Vương thượng đã mười ngày không có lâm triều, cũng cự tuyệt đại thần yết kiến, cả ngày chính là không ăn không uống, ban đêm cũng không chợp mắt, nếu tiếp tục như vậy nữa thân thể sẽ không chịu được, Vương thượng là nhất quốc chi quân, vì dân chúng cả nước phải bảo trọng long thể..."

"Nói với ta chuyện này làm gì?" Y Tước hờ hững lên tiếng.

Mặc dù miệng nói không quan tâm, nhưng cô vẫn cho cung nữ đi hỏi thăm tin tức của hấn, cho nên những gì Yến Phúc nói Y Tước đã sớm nghe qua, còn biết hiện tại các tấu chương của đại thần trình lên tất cả đều đưa đến Từ Ninh cung, do Thái hậu tự mình phê duyệt, không có chỉ ý Thái hậu, ai cũng không dám tự chủ trương, mặc dù Y Tước miễn cưỡng tốt nghiệp trung học, trong lịch sử Từ Hi thái hậu buông rèm chấp chính cô học không có trả lại hết cho giáo viên, rất lo lắng Khương Vệ sẽ giống hoàng đế Quang Tự, bị giam lỏng, cuối cùng còn bị hại chết.

Yến Phúc ngã nhào trên mặt đất cầu cạnh. "Xin Vương hậu nương nương lượng thứ cho Vương thượng, nô tài mắt thấy Vương thượng sắp ngã quỵ rồi, người tin tưởng Vương hậu nương nương không phải là người hạ độc, mặc cho Chi tần nương nương lấy chết uy hiếp muốn Vương thượng ban thưởng Vương hậu nương nương tội chết, thay hoàng tử đã chết báo thù, Vương thượng vẫn một lòng tin tưởng nương nương..."

Nghe đến đó, cảm giác phẫn nộ của cô hơi hạ nhiệt.

"Vương thượng bị kẹp giữa hai vị nương nương, thật sự rất khó khăn, nô tài khẩn cầu Vương hậu nương nương tự mình đi khuyên nhủ Vương thượng,

nếu người ngã bệnh, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bách tính, an nguy của đất nước. "Hắn tận tình khuyên bảo liên tục khuyên nhủ.

Cô chậm rãi xoay mình, tránh không được có chút mềm lòng. "Hắn thật tin tưởng ta?" Sớm biết như thế, hà tất làm ra chuyện như vậy, nếu ngày đó không oan uổng cô, cũng sẽ không biến thành như bây giờ.

"Vương thượng toàn tâm toàn ý tin tưởng Vương hậu nương nương. " Yến Phúc gật đầu như giả vờ.

Y Tước khẽ cắn môi dưới, vẫn cảm thấy mình rất oan ức, vô duyên vô cớ bị đổ tội. "Hắn thật sự tin rằng không phải ta hại chết hài tử trong bụng Chi Tân?"

"Đúng vậy, Vương hậu nương nương. "

Hít một hơi, vẫn còn có chút phần hận chưa tan. "Hắn tin tưởng có ích gì, hiện tại toàn bộ người trong hoàng cung đều cho rằng ta vì ghen tỵ Chi Tân mang thai long chủng mới hạ độc thủ. "

Yến Phúc cặp mắt rũ xuống, khẩu khí bi thương. "Nô tài tin tưởng rất nhanh có thể tra ra hung thủ. "

"Để cho ta suy nghĩ thêm một chút. " Y Tước không muốn tha thứ hắn quá nhanh.

Hắn ở trong lòng than nhẹ, "Dạ, Vương hậu nương nương. "

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cho dù nàng có căm ghét Khương Vệ đến chết đi sống lại thế nào, cuối cùng nàng vẫn phải tới.

Y Tước chui ra khỏi kiệu, ngược nhìn phía bên ngoài, thấy bên ngoài cung có những cấm vệ quân canh chừng, dường như không khi không tầm thường.

Bước lên bậc thềm ngọc, hai người thị vệ tiến lên ngăn lại Y Tước.

Nàng bày ra một bộ giả Vương Hậu, lông mày nhíu lại nhìn chăm chăm bọn họ. "Bổn cung muốn gặp vương thượng, các người ai dám ngăn trở?" Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Thị vệ dò xét một cái, "Đây là ý chỉ của Thái hậu, bất luận kẻ nào đều không được vào quấy rầy vương thượng, kính xin Vương Hậu nương nương không nên làm khó thuộc hạ. "

Nàng giật mình. " Ý chỉ của thái hậu ?"

"Vâng thị vệ có chức trách, không thể nhượng bộ".

Y Tước lướt qua bọn họ, liếc mắt nhìn vào bên trong Tử Thần cung, "Thật sự không thể để cho Bổn cung đi vào?" Chẳng lẽ Khương Vệ thật sự bị nhốt ở bên trong? Không được! Nàng phải nghĩ ra biện pháp cứu hắn.

"Xin Vương Hậu nương nương thứ tội..... "

"Lớn mật!" Y Tước giả trang mình có uy quyền, nàng cảm giác mình còn có khả năng làm diễn viên. "Bổn cung là nghe nói vương thượng mấy ngày nay long thể bất an, đặc địa tới trước thăm hỏi, nếu là vương thượng đã xảy ra chuyện gì, các người còn có thể dám đương nổi sao? Còn không lui xuống!"

"Nhưng là Thái hậu..... "

"Thái hậu có làm gì Bổn cung tự phụ trách, còn chưa tránh ra!"

Thị vệ người xem ta, ta xem người, cuối cùng, cuối cùng nhượng bộ đành phải nhường đường.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, lướt qua thủ vệ, trong lòng Y Tước thật rất khẩn trương, chỉ sợ hù dọa không được bọn họ, thật may là kỹ thuật diễn của nàng không tệ.

Yến Phúc nghe được thanh âm ra ngênh tiếp. "Nô tài ra mắt Vương Hậu nương nương. "

"Vương thượng đây? Hân không có sao chứ?" Nàng lo lắng hỏi.

Hân có chút ấp a ấp úng. "Vương thượng..... "

Y Tước không có tính nhẫn nại nghe hân ấp úng, vung lên gấu váy đi vào bên trong.

Xuyên qua tiền điện, đi tới nội thất, đã nghe đến trong không khí tràn ngập mùi rượu nồng nặc, làm cho mũi của nàng như muốn tức thở, nhìn thấy nam nhân đang say rượu nằm trên bàn, Y Tước rất muốn đập cho hân một trận.

Không tin được! Mượn rượu giải sầu là có thể giải quyết được mọi chuyện sao?

"Khương Vệ!" Nàng xông lên, nắm long bào, bắt hân ngẩng đầu lên. "Ngươi đứng lên cho ta!"

Uống đến say khướt, Khương Vệ giận dữ mắng mỏ. "Cút ra ngoài!"

Nàng tức giận. "Ngươi dám bảo ta cút? !"

Khương Vệ chống hai tay, mặt say lờ đờ. "Cho dù là ai, cũng cút ra ngoài cho trẫm !"

"Yến Phúc, đi lấy một chậu nước cho ta !"

"Vâng". Hân đi ra ngoài, không bao lâu lại đi vào. "Nước đây! Vương Hậu nương nương..... "

Không rảnh giải thích cho hân, Y Tước nhận lấy, dội xuống đầu Khương Vệ, khiến cho hân nhảy dựng lên, không muốn tỉnh táo cũng không được.

Hân mở miệng mắng to. "Lớn mặt!"

"Tỉnh chưa?" Y Tước chống nạnh, "Không đủ à, bên ngoài còn rất nhiều nước, muốn dội mấy chậu cũng được. "

Lắc lắc đầu, cô hết sức mờ mắt ra, thấy rõ cô gái đang ở trước mắt, nàng đang rất tức giận, sự giận dữ của hân biến mất. "Tước Nhi, rốt cục nàng cũng đến thăm trẫm rồi? Trẫm cho là nàng còn đang rất tức giận. "

Y Tước tròn mắt, nghiêng răng nói. "Ta vẫn chưa nguôi giận, nhưng mà thấy ngươi như vậy, ta lại tức giận hơn, ngươi cho là uống say có thể giảm bớt đau khổ sao? Ngươi muốn chết chìm trong rượu cũng được, nhưng chuyện gì cũng sẽ không thay đổi. "

"Đủ rồi! Đầu trẫm rất đau, không muốn nghe những đạo lý này. " Hân cảm thấy như có vô số búa gõ vào đầu hân, đau đớn. "Yến Phúc, mang rượu tới đây!"

Nàng quay đầu hạ lệnh, "Nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi đi ra ngoài cho ta. "

"Vâng" Yến Phúc suy nghĩ một chút, xoay người rời đi.

Khương Vệ hô to, "Yến Phúc!"

"Hân đã đi rồi, dù ngươi gọi thế nào cũng không được đâu. " Y Tước ngược lên, nhìn hân chật vật, không ngờ một người có quyền uy nhất thiên hạ lại trở nên như vậy, nàng rất muốn khóc, rất muốn mắng chửi hân, nhưng cũng cảm thấy bị ai thay hân.

"Vương Hậu!" Hân giận không kềm được rít gào, "Đừng tưởng rằng trẫm yêu nàng, mà có thể càn rỡ. "

Mắt nàng rung rung, nhìn hân sảng giọng. "Vậy ngươi muốn như thế nào? Bắt ta đi chém sao?"

"Nàng..... " Khương Vệ nổi dóa.

Môi Y Tước khẽ run, chậm rãi quỳ trước mặt hân, sau đó đưa cánh tay ra ôm lấy Khương Vệ. "Muốn khóc thì khóc đi! Uống rượu trốn tránh chẳng qua là tạm thời, cuối cùng vẫn là phải đối mặt với thực tế. "

"Nhưng trẫm mệt quá, thật mệt quá. " Thân thể hân cứng ngắc chốc lát, cho đến khi không còn có sức lực kháng cự, gác chiếc cằm đã mọc chút ít râu ria lên cổ của nàng, nghẹn ngào. "Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?"

Tay nàng vỗ nhẹ hân, hân vốn cường tráng, lúc này lại khẽ run không dứt.

"Khóc đi! Sẽ không có người khác nghe thấy đâu. "

Khương Vệ không biết là đang khóc hay là đang cười. "Nước mắt của trẫm vốn không..... "

"Vậy thì ăn một chút gì, nghe Yến Phúc nói thời gian này ngươi toàn uống rượu thay cơm, như vậy sẽ bệnh. " Nàng nhú mày, liếc xéo hân, "Còn nữa, người người thật là thú, này giờ ta phải nín thở, nếu không sớm đã bị hôn mê rồi. "

"Rất thú vị sao?" Hấn hít hà thử, đúng là có mùi quái lạ "Chưa từng có người nói trăm thú, còn ước gì dính vào trên người trăm, chỉ có nàng dám nói như vậy, nàng càng ngày được voi đòi tiên. "

Nàng bấu môi, nghĩ thầm, đạo lý này đơn giản vậy còn gì. "Bởi vì người là vua của một nước, bọn họ sợ khó giữ được đầu, cho nên chọn cách tốt nhất là nịnh nọt người, nếu như người thích nghe, sẽ còn nhiều người muốn nói cho người nghe, ngoại trừ ta. "

"Quả thật là như thế. " Khương Vệ cũng thừa nhận. " Kể từ khi trăm ra đời, bị Thiên đế chọn trúng, trở thành quân vương, không có ai dám đối địch với trăm, có thể nói trăm rất kiêu ngạo, cũng có thể là vì như vậy, Thần giới mới không ngừng khảo nghiệm trăm, để cho trăm trải qua một lần lại một lần đầu cảnh kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh..... Nhưng mà, nghe nói thương đế Mặc Quốc, đời này không thể có con cháu của mình, so với hấn, trăm coi như may mắn hơn, không nên ở chỗ này mà tự oán. "

Y Tước liếc hấn một cái, "Có lẽ bọn họ..... Bọn họ với người vẫn còn hữu duyên, còn có thể đầu thai lần nữa, làm con của người. "

"Trăm cũng hi vọng như thế. " Hấn nhắm mắt lại, gác đầu lên trên đùi của nàng, để mặc cho ý thức của mình phiêu tán, sự mỏi mệt ập tới. "Trăm thật mệt, thật là buồn ngủ. "

Nàng cúi xuống nhìn gương mặt tuấn tú nhưng tràn đầy mỏi mệt của hấn, ghen ngào, "Vậy thì ngủ đi!"

"Nàng sẽ ở nơi này chăm sóc cho trăm sao?" Khương Vệ hỏi, chỉ cần ở bên cạnh nàng, hấn có thể không cần băn khoăn, bỏ đi sự phòng bị, hoàn toàn buông lỏng.

"Ừ! Ta sẽ chăm sóc cho người..... " Dù sao nàng cũng không có chỗ để đi.

Y Tước chưa bao giờ biết mình có thể yêu một người như vậy.

Sanh ra ở một gia đình không có tình thương, không được yêu thương, nàng cũng không yêu thương, thường đi lẻ lỏn, ai cũng nói nàng là động vật máu lạnh, có thể thấy chết mà không cứu, Y Tước cũng thừa nhận, người duy nhất có thể có được sự quan tâm của nàng chỉ có đệ đệ mà thôi.

Nhưng gặp phải người đàn ông này, mặc dù thân phận cao quý, nhưng cũng chỉ là người, lại không thể giống như người bình thường, muốn khóc sẽ khóc, buồn cười liền cười, nàng thấy thương hại hấn, mặc dù biết sức mình có hạn, nhưng nàng nguyện ý thử một lần.

Chân đã tê rần, Y Tước cũng không dám nhúc nhích, khi nhìn ngắm dung nhan khi ngủ của hấn, không chút đề phòng, nàng không thể rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

"Phanh!" Tàu chường trên tay rơi mạnh xuống.

"Vương thượng bót giận!" Văn võ bá quan quỳ xuống.

Khương Vệ không nghĩ rằng mình chỉ nghỉ vài ngày, không làm triều, mọi thứ đã thay đổi hết như thời tiết. "Chưa có sự đồng ý của trăm, lại dám cả gan làm chuyện này? Là ai có lá gan lớn như vậy, dám cãi ý chỉ của trăm?"

"Bẩm Vương thượng, chúng thần dựng Thần Điện là vì cảm tạ Thần giới che chở đất nước, vì cung phụng Thiên đế. "Thừa tướng vừa nhậm chức cả gan khải tấu.

Con mắt hấn quét qua một đám đại thần. "Dùng một đồng ngân lượng không lỗ như vậy chỉ để dựng lên một tòa cung điện, còn phải tăng thêm thuế của dân chúng, chẳng lẽ muốn làm cho dân chúng lâm than, thiên hạ đại loạn sao? Thừa tướng cho là nếu Thiên đế biết, sẽ cho rằng trăm làm như vậy là đúng sao?"

Ngự sử đại phu Chiến Ngụy Ngụy tiến lên một bước, "Khải tấu vương thượng, đây là do Thái hậu nương nương tự mình hạ chỉ, vì thần phải làm theo. "

"Cái gì? Mẫu hậu?" Khương Vệ ngạc nhiên.

"Đúng là ý chỉ của Thái hậu. " Bọn họ cũng chỉ là thần tử, thân bất do kỷ.

Trên mặt thừa tướng hiện lên một nụ cười gian xảo. "Bởi vì Vương thượng đang đau xót vì mất con, thương tâm quá độ, không có tâm trạng xử lý triều chính, cho nên Thái hậu bắt buộc dĩ không thể làm gì khác hơn là thay thế Vương thượng, phê duyệt tấu chương, về việc dựng lên Thần điện, đã bắt đầu tiến hành rồi, có vị thần ở đây, Vương thượng cứ yên tâm đi. "

"Ý người là, ngay cả trăm cũng không thể xen vào phải không?" Cặp mắt của hấn hiện lên vẻ đen tối.

Hắn lấy tư thế cung kính che giấu “lòng mang dạ thú” của mình. "Vương thượng anh minh, Thái hậu nương nương làm như vậy cũng là vì giúp Vương thượng cầu phúc, để cho Vương thượng sớm ngày có hoàng tử. "

Về mặt của Khương Vệ dần trầm xuống, thừa tướng lạnh lùng, ban đầu khi hắn tiếp nhận đề nghị của mẫu hậu, muốn thay hắn chọn thừa tướng mới, không ngờ rằng lại là dẫn sói vào nhà.

Chỉ có vài ngày ngắn ngủi, dường như mẫu hậu đã thay thế hết địa vị của hắn, đại thần trong triều cũng rối rít cả lên, cả tòa Vương Cung như sắp sụp đổ, cho dù là mẹ con ruột thịt, vì quyền lực, vẫn có thể hy sinh lẫn nhau, nhưng vương quyền vẫn là cao nhất, bất luận kẻ nào đối với vương quyền có ý đồ, đều không thể tha thứ dễ dàng, Khương Vệ không thể ngồi nhìn.

"Trẫm hiểu. "Hắn án binh bất động, đứng dậy. "Nếu chư vị ái khanh không những muốn bảm tấu chuyện khác, vậy thì bãi triều đi!"

Văn võ đại thần thờ phào nhẹ nhõm, cung tiễn Khương Vệ Ly rời đại điện.

"Thừa tướng đại nhân, sau này vẫn còn phải dựa vào người nhiều hơn..... "

"Đúng! Thừa tướng đại nhân, tuy còn trẻ, nhưng đã là tâm phúc của thái hậu, về sau chúng ta còn phải nhờ vào người..... "Mấy đại thần vây đến bên cạnh Thừa Tướng, nhanh chóng nịnh bợ.

Thừa tướng đắc ý, kiêu ngạo, cười ha ha. "Các vị đại nhân quá khách khí, ha ha..... "

Chỉ có Can Hiền lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Chẳng lẽ là thật, hiện tượng thiên văn kia ứng nghiệm sao?

Hắn không thể để cho chuyện đó xảy ra, xem ra, chỉ có thể làm như vậy.....

"Chỉ Tàn nương nương, vương thượng không có trong ngự thư phòng..... "

Không có ở đây? Vậy người đi đâu?

"Thưa Chỉ Tàn nương nương, Vương thượng không có ở Tử Thần cung..... "

Cũng không ở chỗ này? Vậy rốt cuộc là ở nơi nào?

Tìm khắp nơi, Chỉ Tàn đứng không vững, cung nữ đành phải đỡ nàng rồi đi, Vương thượng lâu đã không đến Ngọc Lâm Cung thăm nàng, chẳng lẽ bởi vì nàng mất đi hài tử, cho nên không còn chiếm được sự sủng ái của quân vương nữa sao? Đây chính là bí ai của tần phi nơi hậu cung sao? Nàng hận, rất hận.....

Nàng thì thầm. "Nhất định là Vương thượng đang ở Giao Thái điện, nhất định là ở bên cạnh Vương Hậu..... Tại sao? Là Vương Hậu hại chết hài tử của ta, tại sao không phế nàng? Tại sao?"

"Nương nương phải bảo trọng thân thể. "Cung nữ nghe thấy lời nàng nói, cảm thấy chua chát thay nàng.

Chỉ Tàn cắn hận la hét, "Bảo trọng có ích lợi gì? Vương thượng đã không còn quan tâm ta..... Đúng! Ta phải đi cầu xin Vương Hậu tử tử..... Ta muốn đi cầu xin nàng..... "

Chỉ chớp lát sau, cỗ kiệu như muốn chứa gió thảm mưa sầu trong lòng của nàng, nhanh chóng đi tới Giao Thái điện.

"Vương Hậu tử tử..... "Nàng té trước mặt Y Tước, kêu gào.

Lui lại hai bước, Y Tước nhìn chăm chăm cô gái vừa quỳ gối bên chân nàng. "Nàng..... Nàng muốn gì, đứng lên trước rồi hãy nói, nhanh đỡ Chỉ Tàn nương nương dậy. "Không nên hơi một tí là quỳ xuống trước mặt nàng!

Gương mặt xinh đẹp nhanh chóng đầm lệ, "Vương Hậu tử tử..... Van xin tử nương Vương thượng cho nô tì..... đừng cướp đi..... Hài tử không có, nô tì chỉ còn lại Vương thượng..... "

Y Tước khó xử. "Ta cũng muốn đồng ý với nàng, nhưng Vương thượng là một con người, không phải đồ vật, lời ta nói không thể sai khiến được, nàng..... Chính nàng đi tìm hắn thì tốt hơn. "

"Vương Hậu tử tử, không chịu đồng ý sao?" Trong mắt Chỉ Tàn hàm chứa hận ý.

"Chuyện như vậy không phải do ta quyết định. "

"Vương thượng đâu? Vương thượng ở chỗ này có đúng hay không?" Nàng nhìn quanh, tựa như phát điên tìm khắp nơi. "Vương Hậu tử tử giấu ngài đi, không để cho ngài đi tìm nô tì..... Vương thượng! Vương thượng!"

"Nàng muốn làm gì? Hắn không có ở chỗ này. " Y Tước có chút khó chịu.

Chỉ Tàn không tin, tìm khắp cả tòa Giao Thái điện, cả trong lẫn ngoài. "Vương thượng! Nó tì tới cứu người rồi, vương thượng người mau ra đây!"

Trời ơi ! Nữ nhân này điên rồi phải không?"Ta nói hắn không có tới, là không có tới, nàng nghe không hiểu quốc ngữ sao!" Nàng rất muốn đuổi nàng ta đi ra ngoài, lười huyền thuyên lái nhái với loại này nữ nhân điên này.

"Không thể nào! Nhất định là Vương thượng ở chỗ này!" Dung nhan Chỉ Tàn trở nên điên cuồng, nhào tới bắt tay nàng. "Ngươi giấu người ở đâu? Mau đưa người ra đây!"

Y Tước tức giận tránh nàng. "Ta không có giấu hắn, không tin tự ngươi đi tìm đi!"

"Ngươi hại chết hài tử của ta, hiện tại lại muốn độc chiếm Vương thượng, ngươi là nữ nhân ác độc..... " đột nhiên nàng buông tay Y Tước, hai tay nhắm ngay cổ Y Tước, dùng sức mà siết chặt.

Y Tước không ngờ tới nàng sẽ dùng đến chiêu này, không kịp phòng bị, bị nàng cầm chặt cổ, theo bản năng Y Tước đưa tay muốn kéo chúng ra. "Nàng..... Khụ..... Để..... Khụ..... "

"Nương nương!" Cung nữ bên cạnh Chỉ Tàn hoảng sợ xông lên ngăn nàng lại.

Không ngờ, sức Chỉ Tàn lớn kinh người, không người nào có thể kéo nàng ra.

"Khụ khụ..... " Cổ Y Tước bị siết chặt, trước mắt biến thành màu đen. "Cứu, cứu mạng..... " Người hầu, cung nữ, thái giám mặc dù phát hiện tình huống bên trong có chút không ổn, họ cũng làm như không nghe thấy, thị vệ canh giữ cũng chẳng quan tâm, bởi vì bọn họ cũng không muốn đối nghịch với Thái hậu. "Khụ khụ..... Ách..... "

Mười ngón tay dùng sức hơn. "Ngươi phải chết! Ta muốn thay hài tử báo thù!"

Nàng trợn trắng hai mắt, không hít thở được.

Lần này thật sự chết chắc sao?

Nhưng nàng không muốn chết, thật vất vả mới tìm được nam nhân nàng yêu, tìm được hạnh phúc của nàng, nàng không muốn chết.....

Không biết qua bao lâu, bên tai nghe được tiếng kêu lần nữa.

"Vương thượng đừng nóng vội, nên nghe người bên cạnh Vương Hậu nương nương bẩm báo..... "

Giọng nói có chút quen thuộc, hình như là Can Hiền.

Tiếp theo, Y Tước cảm giác được ý thức của mình dần dần trở lại, tay chân có thể hoạt động..

"Thái y tới chưa ?" Khương Vệ tức giận và lo lắng quát.

Yến Phúc ở bên cạnh nhanh chóng đáp lại. "Hồi vương thượng, đã đi mời rồi, sẽ đến ngay. "

Là Khương Vệ, nàng được cứu rồi, còn tưởng rằng lần này chết chắc.....

"Khụ khụ..... Khụ..... " Nàng dùng sức hô hấp, ngay cả ho cũng khó.

Một bàn tay nắm tay Y Tước chặt hơn. "Tước Nhi !"

Y Tước không nghĩ rằng, mệnh mình giống như hồ ly có tận chân mạng, lại tránh được một kiếp. "Ta..... Ta không có chết?"

"Trẫm sẽ không để cho nàng chết. " Khương Vệ ôm nàng vào lòng nói.

Nàng duỗi cánh tay ôm lại hắn, nói không ra lời.

"Vương thượng, thái y tới. " Yến Phúc vội vàng nói, ý bảo thái y mau tiến lên giúp Vương Hậu nương nương chuẩn mạch, xác định phượng thể có bình yên vô sự hay không.

Khương Vệ nhìn chăm chăm thái y, hỏi, "Như thế nào? Thân thể Vương Hậu có khỏe không?"

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thái y bắt mạch lần nữa. "Ừm..... Vương Hậu nương nương, phượng thể không bị tổn thương, chỉ là..... "

"Chỉ là cái gì? Nói mau!" Hắn căng thẳng.

Thái y cười, chấp tay quỳ xuống, tuyên bố tin vui. "Chúc mừng vương thượng! Chúc mừng vương thượng! Vương Hậu nương nương đã có thai. "

Y Tước bị nước miếng của mình làm cho sặc. "Khụ khụ. " Thật ư?

"Ngươi nói cái gì?" Gương mặt tuấn tú của Khương Vệ tỏ vẻ nghiêm trọng, không nhìn ra một chút mừng rỡ nào.

Thái y nói lần nữa. " Trong bụng Vương Hậu nương nương đã mang thai long chủng. "

"Ngươi xác định?" Hần hỏi.

"Vi thần dám lấy đầu đảm bảo. "

Sắp làm mẹ, Y Tước ngây ngốc, nàng mới mười chín tuổi đã làm mẹ sao? Có thể quá sớm hay không?

"Trăm biết, ngươi có thể đi xuống. " Khương Vệ nghiêm túc.

Nghĩ rằng Vương thượng cao hứng không biết nên nói gì, thái y bèn đứng dậy, "Vi thần lập tức giúp Vương Hậu nương nương chuẩn bị thuốc dưỡng thai tốt nhất. " Nói xong liền đi.

"Chúc mừng vương thượng!" Yên Phúc chúc mừng.

Can Hiền cũng chúc mừng hân.

Vẫn không có nụ cười, Khương Vệ chỉ nhàn nhạt nói: "Các người cũng đi ra ngoài đi!"

"Vâng ". Tất cả người bên trong tấm điện đều lui xuống.

"Khương Vệ, ngươi làm sao vậy?" Y Tước nghi ngờ, đem hân mặt của quay về phía nàng, nhìn mấy lần, "Một chút cao hứng cũng không có, ta còn tưởng rằng ngươi rất muốn có một hài tử. "

Hần hít một hơi thật sâu, lúc này mới tiết lộ, bí mật tận đáy lòng. "Trẫm thật sợ hãi. "

Y Tước đã hiểu. "Ta sẽ rất cẩn thận, sẽ không để cho hài tử gặp chuyện không may. "

"Các nàng cũng đã nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn..... " Khương Vệ nuốt lại lời nói trước về điềm xấu. "Tước Nhi, cầu xin nàng giúp trẫm giữ được đứa bé này, trẫm không thể mất nó kể cả nàng. "

Nàng khẽ vuốt ve hân, "Ta đồng ý với ngươi, đừng lo lắng, ngươi xem ta đã thoát chết hai lần, rõ ràng là ta mệnh lớn, vận khí cũng tốt hơn so người khác, cho nên nhất định có thể sinh hạ hài tử bình an. "

"Nếu hài tử..... nếu như hài tử không thể giữ được, nàng cũng phải dũng cảm sống, đừng làm cho mình bị điên, nàng còn có trẫm, chúng ta còn có thể có hài tử khác. " Nghĩ đến Chi Tần, tận mắt thấy cô gái hân sùng ái bỗng dưng nổi điên, kêu khóc, luôn miệng nói muốn báo thù, thậm chí chỉ trích hân không có bảo vệ tốt hài tử, Khương Vệ đau lòng như cắt, không đành lòng. "Đáp ứng trẫm..... "

"Được, ta đáp ứng ngươi,cho dù phát sinh bất kì chuyện gì, cũng sẽ không làm cho mình nổi điên, tuyệt đối sẽ không bỏ lại ngươi. "

Khương Vệ ôm nàng, nhắm mắt thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Trời ạ! Hân nguyện ý dùng quyền vị, sinh mạng mình để đổi lấy cô gái này, cùng hài tử chưa xuất thế mãi bình an.....

"..... Đây là thuốc dưỡng thai Thái hậu nương nương phân phó cho thái y chuẩn bị, xin Vương Hậu nương nương nhân lúc thuốc còn nóng, thỉnh dùng. " Lão cung nữ cùng hai vị tiểu cung nữ, dùng cái khay bạc bưng lên một chén thuốc đi tới Giao Thái điện.

Y Tước liếc chén thuốc kia một cái, hừ hừ, " Thân thể bản cung rất tốt, không cần uống thuốc dưỡng thai, giúp ta cảm ơn Thái hậu. " Từ khi tin tức nàng mang thai được công khai, bất kể ăn cái gì, uống gì, nàng đều cẩn thận, e sợ bị độc, dù chịu lạnh nàng cũng không đổi chăn mới, không biết là mấy tháng kế tiếp nàng chịu đựng thế nào đây.

"Đây là Thái hậu ban cho, Vương Hậu dám không uống?" Khẩu khí chuyển sang cường ngạnh.

Nàng cũng không khách khí trừng lại nàng ta. "Cũng là bởi vì Thái hậu ban cho, Bồn cung mới không thể uống. "

Lão cung nữ tức giận đến đỏ mặt. "Vương Hậu nương nương, lời nói này là có ý gì?"

"Ta nói như vậy đủ để hiểu, ngươi chẳng phải còn rõ hơn ta sao?" Sói đội lột cừu, Y Tước không ngu như vậy. "Cho dù Thái hậu vì cái gì, đừng nghĩ tới việc hại hài tử của ta, muốn uống chính nàng ta giữ lại mà uống. " Ngươi ta nói vì hài tử cái gì người mẹ cũng dám làm, ai dám động đến hài tử của nàng, nàng sẽ không tha cho bọn họ.

Ý vào việc mình là thân tín của Thái hậu, lão cung nữ cũng không đặt nàng trong mắt. "Vương Hậu nương nương quá can rở!" Dám bắt kính với chủ tử của nàng, ai cũng phải chết.

"Như vậy đã nói ta can rở, nàng có muốn biết thế nào là can rở hay không?"

"Ngươi..... " Lão cung nữ nuốt không trôi khẩu khí này. "Bây đầu, bắt Vương Hậu lại cho ta !"

Hai cung nữ đi theo nàng ta ngay lập tức tiến lên bắt người.

Y Tước không thể tin được nàng sẽ làm như vậy, nàng ra sức chống cự "Các ngươi muốn làm gì? !"

Bưng chén thuốc lên, lão cung nữ hung ác nói, "Mau giữ nàng ta thật chặt"

"Ta không muốn Uống....uồ...ng!" Nàng liều mạng giãy giụa.

Lão cung nữ cười lạnh, "Cho dù phải rót từng giọt, ta cũng muốn bắt ngươi uống xong.... .... "

"Buông ta ra!" Y Tước không ngừng đá hai chân, không chịu ngoan ngoãn.

Nước thuốc trong chén cũng tung tóe ra ngoài, lão cung nữ giận dữ đành phải chế trụ cằm của nàng, ép nàng há mồm. "Uống ngay cho ta !"

"Không..... Không muốn..... "

Can Hiền lĩnh cảm bên trong có nguy hiểm liền nhanh chóng đi vào, chén thuốc bỗng bị hất hất cho bay ra ngoài, bẻ thành mảnh vụn.

Nàng ta cắn răng nghiêng lợi gặm nhẹ, "Là ai?"

"Tiện tỳ đáng chết!" Khương Vệ hung hăng đập vào người bà ta.

Kêu thảm một tiếng, lão cung nữ lần hai cái mới dừng "Vương..... Vương thượng?"

Nếu không phải là không muốn vạch mặt mẫu hậu quá nhanh, hẳn đã đem những nô tài này đi xử tử, mặc dù khắp Giao Thái điện đều có tai mắt Thái hậu, nhưng hẳn cũng có người bên trong, thông báo tin tức cho hẳn, nếu không hậu quả..... Nghĩ đến chén thuốc kia, hẳn cảm thấy không rét mà run.

Khương Vệ tức giận điên cuồng "Bây đầu !"

"Vi thần ở đây. " Vệ Úy - một cấm vệ quân, võ trang đầy đủ mang theo thuốc hạ vào cửa, nghe chỉ, hẳn là một trong số ít không sợ thế lực của Thái hậu.

Hắn nhìn chằm chằm lão cung nữ. "Đem tất cả ra ngoài chém!"

"Vương thượng, nô tỳ là người ở bên cạnh thái hậu nương nương..... Vương thượng không thể xử tử nô tỳ..... " Lão cung nữ biết Khương Vệ có hiểu, chỉ cần đưa Thái hậu ra, là có thể miễn tất cả hình phạt.

"Trẫm không thể ?" Khương Vệ hận thấu xương tủy,hắn hừ một tiếng. "Đẩy ra ngoài!"

Vệ Úy lập tức ra lệnh thủ hạ đem tất cả bọn họ đều kéo ra, chém đầu.

"Tước Nhi, nàng có bị thương hay không?" Hắn luôn nghĩ đến sức khỏe của Y Tước: “Trẫm lập tức truyền thái y..... "

Nàng vẫn còn sợ hãi:”Không cần khăn trương, ta vẫn chưa uống, chỉ là không nghĩ rằng Thái hậu sẽ..... "

"Cho trẫm thêm một chút thời gian. " Khương Vệ hận không thể gắn nàng vào mình, như vậy có thể luôn giữ được nàng. "Sẽ nhanh thôi..... "

Thân tình cùng quyền lực, quấn chặt vào nhau, hẳn ở trong đó, giống như lạc vào một khu rừng rậm rạp, chẳng biết bấy ngẫm, vô ý là có thể mất mạng.

"Nhân từ là một loại mỹ đức, nhưng nó không thể làm nên phẩm cách của một đế vương, nhưng khi cần, vương quyền sẽ trở nên tàn nhẫn, quân vương cần phải giết hại vô số mạng, nếu không đến lúc đó thiên hạ sẽ đại loạn, sinh linh lầm than ” Khương Vệ biết rõ đạo lý này, cho nên chỉ có thể chọn một mà thôi.

Y Tước rúc vào ngực của hắn, lắng nghe nhịp tim dồn dập của hắn, nội tâm cũng bất loạn.

Đứng ở nơi khác, Yến Phúc phức tạp xoay người đi ra ngoài, giường như vừa già đi chục tuổi, tuổi già sức yếu.

Có lẽ đã đến lúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Xử tử? !" Thái hậu kinh ngạc.

Thừa tướng chạy tới mặt báo, hấn không có lòng tốt, lập tức kích bác. "Thần nghe được tin tức lập tức liền chạy đến, Vương thượng làm như vậy chẳng khác gì đang muốn chống đối Thái hậu nương nương, hấn biết rất rõ nàng ta đã phục vụ Thái hậu nhiều năm, vậy mà cũng không lưu tình. "

"Hấn..... Hấn dám..... " Thái hậu đứng dậy, lật chiếc bàn, trà ngon đổ ra ngoài. "Hấn dám làm như vậy?"

Hấn thừa cơ, thêm dầu vào lửa "Không chỉ có như thế, mấy ngày trước Vương thượng còn xuống thánh chỉ, bỏ chức quận trưởng của Bò Túc Thành, hấn là cháu ruột của Thái hậu nương nương mà. "

Thái hậu tức đến phát run, "Bồn cung tuyệt đối không cho phép hấn làm như vậy, ‘Bay đâu !"

Thừa tướng âm thầm cười trộm, đắc ý.

"Bay đâu !" Nàng đã gọi hai tiếng, nhưng vẫn không có người đáp lại.

Thừa tướng cảm thấy khác thường. "Chuyện gì xảy ra? Vì thần đi ra ngoài xem một chút..... " Nhưng ngay sau đó, Vệ Úy dẫn một đám thuộc hạ đi vào. "Đây là tẩm cung của Thái hậu, các người không thông báo dám tùy tiện xông vào, muốn chết sao?".

Không để ý tới hấn, Vệ Úy tuyên đọc khẩu dụ. "Phụng mệnh Vương thượng, kể từ bây giờ, nếu kẻ nào không có lệnh của Vương thượng mà dám ra vào Từ Ninh cung, chém!"

"Cái gì? !" Thừa tướng quát lớn.

Thái hậu gầm lên, "Các người thật là to gan lại dám giả chỉ ý truyền của Vương thượng, lập tức rút ra ngoài ho Bồn cung, có nghe hay không?"

"Vi thần phụng lệnh của Vương thượng mà làm việc, xin Thái hậu tha lỗi. " Vệ Úy không chút sợ hãi. "Thừa tướng đại nhân cũng nên trở về phủ, thánh chỉ của Vương thượng sẽ nhanh đến. "

Mặt của hấn lúc trắng lúc xanh. "Vương..... Vương thượng. Thánh..... Thánh chỉ?"

"Bồn cung muốn gặp Vương thượng!" Thái hậu không tin từ trước đến giờ, một nhĩ từ hiểu thuận như hấn sẽ đối xử với nàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Bồn cung muốn đi ra ngoài, ai dám ngăn cản? !"

Thái hậu không thể nhịn được nữa, nàng nhiều lần muốn lao ra ngoài nhưng thị vệ vẫn nghiêm túc trông chừng nàng, Vương thượng – con nàng cũng không thấy bóng dáng, thấy kế hoạch nhiều năm sẽ bị hủy trong chớp lát, nàng vừa giận vừa hờn, nhưng vẫn không cách nào ra ngoài.

Nàng thật hận! Thật hận!

Như muốn phát tiết lửa giận, nàng đem bữa tối trên bàn hất xuống đất, ánh mắt nàng không có kiên nhẫn, dung nhan cao nhã hiện giờ tràn đầy phần hận

cùng cảm giác không cam lòng.

Thái hậu cuồng loạn tự lảm bảm. "Không thể như vậy..... Không thể thua..... Không được..... Không thể như vậy..... Bọn họ rất đáng chết..... "

"Vương thượng giá lâm!"

Bên ngoài, tiếng hét của thái giám làm cho nàng trở nên thanh tĩnh, nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng lên xông ra ngoài.

Khương Vệ lạnh lùng đi vào, trên người long bào uy vũ tựa hồ đang nói lên thân phận của hắn, cho dù là ở trước mắt mẹ ruột, hắn vẫn uy vũ như vậy, không cách nào phủ nhận chuyện hắn là vua của một nước.

"Người dám xử sự như vậy với bản cung?" Ngay lập tức Thái hậu chỉ vào mũi của hắn quát. "Bổn cung đã hoài thai mười tháng mới sinh hạ ra người, là mẹ ruột của người, người làm như vậy không sợ gặp phải báo ứng sao?"

Hắn nhìn chằm chằm nàng chốc lát, vừa đau vừa hận, "Đúng, nàng là mẹ ruột của trẫm, nhưng ..... ở trong mắt mẫu hậu, người thật sự có đem trẫm làm thành ruột thịt, là xương thịt do người sinh ra sao?" Những lời này hắn đã sớm muốn hỏi.

Thái hậu thở hắt vì kinh ngạc, "Người..... Lời này của người có ý gì?"

"Nếu như trẫm thật sự là ruột thịt, là xương thịt do người sinh ra, vậy hoàng tử của trẫm chính là huyết mạch— là Tôn Tử của mẫu hậu, vậy sao người lại có thể nhẫn tâm hại chết bọn chúng?" Khương Vệ cắn chặt răng, mới có thể nói chuyện. "Mẫu hậu, lòng của người thật là ác độc, thật là ác độc. "

Nàng không ngờ tới, hắn sẽ tra ra chân tướng, mặt nàng trắng bệch, ánh mắt lướt nhìn Khương Vệ, bỗng Y Tước, Can Hiền bước vào, mắt họ như bắn ra mũi nhọn. "Vương Hậu người muốn đem toàn bộ tội lỗi của người đã gây ra đặt tại trên người Bổn cung, để gỡ tội sao?"

Y Tước rất muốn phản bác, đầu khẩu cùng Thái Hậu, nhưng vì nể mặt Khương Vệ, nàng đành ngậm miệng, mặc cho nàng ta nổi điên!

"Mẫu hậu còn không chịu thừa nhận? !" Hắn giận dữ nói.

Tay nàng khẽ run run, vén sợi tóc rủ xuống ra sau tai, cổ duy trì vẻ cao quý. "Muốn..... Muốn Bổn cung thừa nhận cái gì? Như Vương thượng nói, bọn họ đều là Tôn Tử (cháu nội) của Bổn cung, làm sao Bổn cung có thể hại bọn họ? Vương thượng cũng đừng tin lời sàm ngôn. "

Khương Vệ lắc đầu một cái, thất vọng "Dẫn người vào đi!"

Ra lệnh một tiếng, cung nữ luống cuống đi vào, quỳ xuống tại chỗ cầu xin tha thứ. "Thái hậu nương nương, trong nhà nô tỳ còn có cha mẹ chờ phụng dưỡng, nô tỳ không muốn chết... Thái hậu nương nương..... " Nàng đã đi theo lão cung nữ bên cạnh thái hậu nhiều năm, tự nhiên sẽ hiểu và biết được không ít chuyện đáng lẽ không nên biết.

"Nàng ta..... Nàng ta không phải bị xử trảm rồi sao?" Thái hậu kinh ngạc kêu lên.

Cung nữ nắm gấu váy nàng, khổ sở cầu khẩn. "Vương thượng nói chỉ cần nô tỳ nói thật..... hắn có thể tha chết cho nô tì..... "

"Đem những gì người đã nói với trẫm, nói từ đầu chí cuối cho Thái hậu nghe. " Hắn quát lên.

Nàng thút tha thút thít, nói đứt quãng. "Hồi bẩm.... Hồi bẩm Vương thượng..... Đây đều là chỉ ý của Thái hậu nương nương ... . Khi đem thuốc dưỡng thai của Thái Y Viện tới cho các tần phi mang thai, mỗi ngày..... đều bỏ thêm ..... một ít độc dược, như thế sẽ không..... bị phát hiện..... dần dần..... hài tử trong bụng sẽ khó bảo vệ... "

Thái hậu, cao giọng kêu to, "Cầm mồm ! Cầm mồm ! Người dám ô miệt Bổn cung?"

"Vương thượng, nô tỳ nói thật..... " Cung nữ chuyển sang cầu xin Khương Vệ tha thứ, chỉ cầu có thể để cho nàng giữ được mạng nhỏ là tốt rồi. "Ngay cả Lan quý phi cũng thế..... Cũng là bị Thái hậu nương nương trong cơn nóng giận đẩy..... Đẩy xuống ao chết đuối..... Cũng bởi vì Lan quý phi nói..... Nói trong bụng nàng hình như lại có long chủng của vương thượng..... Nhưng bởi vì hung thủ là Thái hậu nương nương..... Vũ Cung và nô tì không dám nói..... "

Hắn ngẩng đầu lên, nhắm mắt, chỉ có Khương Vệ mới biết mình lòng đang rỉ máu.

"Chẳng lẽ Vương thượng tin tưởng lời nói của tiện tỳ này?" Mặt Thái hậu lúc trắng lúc xanh, nhưng vẫn cố giữ vẻ kiên định. ".....Mà không tin tưởng mẫu hậu của mình?"

Đôi mắt Khương Vệ bỗng hé mở, nhìn chằm chằm vào mẹ ruột. "Trẫm không nên tin tưởng sao? Mẫu hậu, tại sao? Nói cho trẫm biết rốt cuộc tại sao?"

"Bổn cung không làm!" Nàng phủ nhận.

Hắn cúi kính nhìn nàng, hỏi: "Chẳng lẽ cũng bởi vì năm đó người không cam tâm tình nguyện gả vào cung, là tiên hoàng ép người vào sao?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của thái hậu đột nhiên biến đổi, thân thể nàng lay động như sắp ngã xuống.

"..... Cho nên mẫu hậu mới nung nấu ý niệm trả thù, thật sự là như vậy phải không?"

Thái hậu miệng đóng mở mấy cái, "Ngươi..... Làm sao ngươi biết chuyện này?"

"Đã làm phiền đến Can Hiền, là hấn tự mình đi một chuyến về quê quán của mẫu hậu - Nữ Túc Thành, cũng không ít bô lão, biết được chuyện cũ này. " Hấn từng bước từng bước, nhìn chăm chăm nàng. "Năm đó mẫu hậu đã được gả làm vợ người ta, nhưng lại bị tiên hoàng coi trọng, chẳng những cường bách vợ chồng chia lìa, còn ép người lên kiệu hoa lần nữa, vào thâm cung..... "

Nàng thất thanh kêu to, "Đừng nói nữa!"

"Tại sao không để cho trẫm nói tiếp? Đây là sự thật không phải sao?"

"Không nên nói nữa!" Thái hậu quát.

Khương Vệ vô cùng đau lòng nhìn nàng, "Mẫu hậu, mặc dù trẫm không đồng ý cách làm của phụ thân năm đó, nhưng trẫm là do người hoài thai mười tháng sinh ra, tại sao người lại đối xử với trẫm như vậy? Chẳng lẽ người không dành một chút thân tình cho trẫm sao?"

"Nếu không phải là do Khương Tế phái người canh chừng, Bồn cung đã có cơ hội uống xong chén thuốc nạo thai, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi có cơ hội ra đời..... " Nàng tuyệt tình thốt ra.

Nhất thời, tất cả mọi người giật mình.

Vốn là Y Tước cũng không muốn nhúng tay vào nhưng nàng cũng không nhịn được nổi đóa. "Ngươi thật là quá đáng! Tiếng ngươi nói là tiếng người sao? Chẳng những ngươi là đồ máu lạnh, còn không xứng làm người..... Khương Vệ?" Y Tước có chút bất an nhìn hấn, hấn đứng thẳng bất động, sắc mặt so với người chết còn trắng bệch hơn, nàng lo lắng hấn không chịu nổi đã kích này.

Hấn khàn khàn cười, đau lòng đến chết lặng. "Thì ra là như vậy, bởi vì người không thể bỏ trẫm, cho nên đành phải sinh hạ trẫm..... Cho tới bây giờ người cũng chưa từng thương trẫm..... Thì ra là như vậy..... "

"Khương Vệ, đừng nghe nàng nói nữa. " Y Tước lo lắng, kéo cánh tay của hấn nói.

Thái hậu cười, nhìn hấn, bộ dạng bị thương khiến cho nàng rất vui vẻ cùng đắc ý. "Không sai, đừng nói đến việc thương ngươi, Bồn cung còn ước gì chưa từng sinh hạ ngươi..... "

"Vân mẫu (cách gọi vợ), không nên nói nữa!" Một giọng nam đột ngột mở miệng quát.

Khương Vệ trừng xuống, không cần quay đầu lại, hấn cũng nhận ra được chủ nhân của giọng nói này là ai, lần này ngoài dự liệu của hấn, Y Tước cũng sợ hãi, nàng xoay người.

"Yến Phúc?".

Yến Phúc điên cuồng nhìn Thái hậu, nước đọng nơi khóe mắt. "Vân mẫu, đã đủ rồi, chúng ta đã tạo nghiệt quá nhiều. "

"Tại sao? Yến lang (cách gọi chồng), chàng không muốn báo thù sao?" Thái hậu không hiểu hỏi ngược lại hấn. "Tại sao? Chúng ta nhẫn nhục sống nhiều năm như vậy, không phải là vì muốn trả thù sao?"

Hấn nặng nề bước đến. "Không sai, nhưng đã đủ rồi..... Vân mẫu, chúng ta nên để cho bi kịch này kết thúc, dù sao Vương thượng cũng vô tội, không phải là lỗi của hấn. "

"Không! Còn chưa đủ!" Nàng điên cuồng kêu la. "Ta muốn nhà họ Khương tuyệt tử tuyệt tôn..... Ta muốn Khương Tế dưới cửu tuyền cũng không thể nhắm mắt..... "

"Vân mẫu!" Yến Phúc lớn tiếng, trấn áp tinh thần của nàng. "Cho dù cả nhà họ Khương tuyệt tử tuyệt tôn, con của chúng ta cũng không thể sống lại..... Nàng làm như vậy sẽ chỉ làm tội lỗi của hấn sâu hơn, không thể đầu thai chuyển thế..... Đã đủ rồi..... Đủ rồi..... "

Thái hậu thống khổ bị thương, "Yến lang..... "

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đến Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Việc đã đến nước này, nên để cho tất cả kết thúc.

Yến Phúc xấu hổ, ánh mắt áy náy, nhìn hải tử do chính tay mình nuôi nấng. "Vương thượng, nô tài không cầu xin người tha thứ, cũng không có bất kỳ giải thích gì..... "

"Tại sao?" Khương Vệ gầm nhẹ, người hải tử nhiệm nhất lại phản bội hải, để cho hải hận không thể đem chính hải băm thây vạn đoạn. "Trẫm không nhớ rõ cha ruột ..... Chỉ nhớ người, là người vẫn ở bên cạnh trẫm bảo vệ trẫm, yêu mến trẫm, trong suy nghĩ trẫm..... Người giống như cha..... "

Nghe hải nói như vậy, Yến Phúc khóc không thành tiếng. "Nô tài dám đương không nổi..... " Hải có cảm giác không phải khi biến Vương thượng thành con của mình, hết lòng chăm sóc hải, đáng tiếc số mạng trên người.

Khương Vệ nhắm mắt, khi mở mắt ra, chỉ còn thất vọng cùng đau khổ. "Các người liên thủ giết hại các nhi tử của trẫm, rốt cuộc là vì cái gì?

Vì bảo hộ vị hôn phu của mình, Thái hậu ngẩng đầu lên, "Người hận lắm người, người muốn hận phải đi hận người cha ruột không có nhân tính của người, biết rõ ta đã là người đã có chồng, còn ý vào tiền tài quyền thế bức bách Yến lang viết thư từ hôn, cưỡng bách ta lên kiệu hoa..... Biết rõ lúc ấy ta đã mang thai hơn ba tháng, lại muốn ta uống thuốc nạo thai, phá bỏ con của ta cùng Yến lang.....

"Ta vất vả tuyệt thực buộc hải bỏ cái ý nghĩ này, chờ hải từ sinh hạ bình an, sai người đưa về cho Yến lang..... Rõ ràng là hải phát lời thề độc với ta, chỉ cần ta thuận theo hải, hải sẽ không tổn thương hải tử của ta, không ngờ rằng..... Không ngờ rằng hải gạt ta..... Hải lừa ta thật thâm..... "

Yến Phúc nghe vậy, lệ rơi nhiều hơn, vỗ nhẹ nàng.

"Qua một năm, nô tài trong phủ rốt cục cũng có lương tâm nói cho ta biết chân tướng..... Khương Tế đã đem hải tử đưa đi, nhưng là..... vứt xuống núi Uy Lang..... Hải thật là ác độc ! Ta hận hải!" Hải ý vận vẹo đi mặt mũi cao quý của Thái hậu, nàng giống như đeo lên một bộ mặt nạ ác quỷ. "Cho dù phá bỏ không hết con hải, ta cũng sẽ không để cho con hải có đủ chỉ có một nửa con cháu, nối dõi tông đường..... Ta muốn cả nhà họ Khương tuyệt tử tuyệt tôn..... "

Nàng tựa như bị điên, giận dữ trừng mắt nhìn Khương Vệ, " Cái vương vị Hắc Đế này không nên thuộc về người, phải thuộc về hải tử của ta cùng Yến lang..... Thiên đế không công bằng..... Tại sao phải để bảo bối của ta bị chết thảm như vậy? Để cho kẻ thù của con trai ta, trở thành một đế quốc chi quân? Bảo bối của ta..... Mẹ xin lỗi con..... "

"Vân mẫu, đừng khóc. " Yến Phúc giúp nàng lau nước mắt.

Y Tước không biết có nên đồng tình với nàng hay không, vừa hận vừa thương, thật là...

"Tại sao muốn Hồng Ngọc phóng hỏa đốt chết ta? Ta cùng người có thù hận sao?"

"Chỉ tại người lúc còn sống, biết quá nhiều chuyện, nếu như đột nhiên nhớ tới chuyện trước kia, làm hư kế hoạch, cho nên, đương nhiên là người phải chết thêm một lần mới được. " Thái hậu cười quỷ dị, làm cho người ta rùng mình. "Đúng rồi! Trong bụng người có hải tử không thể giữ lại, phải nghĩ biện pháp diệt trừ mới được..... Ha ha..... Lần này cần dùng cách nào đây? Hạ độc là tốt nhất, có thể thần không biết quỷ không hay..... "

Nàng ta thật sự điên rồi! Y Tước theo bản năng trốn sau lưng Khương Vệ thầm nghĩ.

Yến Phúc nhìn thấy nàng có cái gì đó không đúng, đau lòng không dứt. "Vân mẫu, nàng ấy có tội gì ?"

"Cho dù người là mẹ ruột của trẫm, trẫm cũng không giữ được, từ nay về sau, trẫm cùng người ân oán nghĩa tuyệt, ban thưởng cho người 3 thước lụa trắng, tự mình kết thúc. " Khương Vệ chính, tình thân cùng uy nghiêm của quân vương, phải lựa chọn một, lựa chọn như vậy cũng đem hải lòng của xé thành hai nửa. "Yến Phúc!"

"Nô tài ở đây. " Hải quỳ xuống nghe chỉ.

Hải cùng bản thân Khương Vệ có tình cảm phụ tử, Khương Vệ đành cố cường bách mình quyết định thật nhanh, nên làm vì việc công. "Trẫm muốn đem người đầy đi Tường Túc thành, cả đời không được rời đi. " Tòa thành kia khí hậu nóng bức, không có một ngọn cỏ, lại có khoáng sản phong phú, dựa vào nhân công tiến hành khai thác, rất nhiều phạm nhân không chịu đựng được, chết ở nơi đó.

Hải dập đầu. "Tạ Vương thượng ân điển..... Nô tài có một chuyện muốn thỉnh cầu vương thượng. "

Khương Vệ quay mặt. "Nói đi!"

"Xin vương thượng để cho nô tài cùng Thái hậu nói riêng vài lời. "

Đi ra khỏi Từ Ninh cung, Y Tước cảm giác được hải đang dựa vào mình, dùng ý chí mạnh mẽ chống đỡ. "Khương Vệ?"

Khương Vệ, với ánh mắt tràn đầy buồn bã, nhưng khẩu khí vẫn kiên cường quả quyết. "Trẫm là quân vương của một nước, ở lãnh thổ của trẫm, cho dù là người nào phạm pháp, dù là thân nhân của trẫm, cũng không có thể tha thứ, đây là sứ mạng cùng quyền lực của trẫm, ai cũng không thể thay đổi. "

"Ừ!" Mẹ con tương tàn là bị kịch đau nhất đời người, nàng muốn thay hải khóc.

Cổ họng hần như nghẹn lại, "Trẫm sẽ không tha thứ cho người. "

Y Tước nghẹn lời, không biết nên nói gì, chỉ có thể giang hai cánh tay ôm lấy hần, muốn giảm bớt đau đớn của hần. "Ừ, ừ. "

"..... Cái giá phải trả quá cao..... " Khương Vệ nói xong, vùi mặt của mình vào vai của nàng, không để cho người khác thấy, giờ phút này hần đang khóc.

Lòng của nàng cũng nhói lên.

"Người không có sai, nếu như dân chúng không để quốc pháp trong mắt, chỉ muốn vì mình báo thù, vậy có quốc pháp làm cái gì? Đại gia thì có thể giết tới, giết lui ư!? Không phải thiên hạ đại loạn rồi sao?"

Khương Vệ giống như người chết đuối ôm lấy Y Tước.

"Chẳng qua là mẫu hậu đã điên rồi, nhưng người không thể tổn thương chúng ta, ta không phải là thay người cầu xin tha thứ, chẳng qua là người đã không còn uy hiếp, ban cho cái chết, nhưng trong lòng ta cả đời đều có hình ảnh của người ... .. " Nàng dùng bàn tay che cái miệng của hần. "Người là người rất trọng tình cảm, mặc dù người không nói, ta cũng biết người sẽ canh cánh trong lòng. "

Hần cười khổ một tiếng, "Tước Nhi, nàng luôn đoán được trong lòng ta đang suy nghĩ gì. "

"Cho dù là hận, nhưng vẫn như cũ, không có cách nào bỏ được tình cảm mẹ ruột. " Loại ý nghĩ này không ai khác ngoài nàng hiểu rõ hơn. "Loại máu mủ tình thâm đó, người có thể không thương người, nhưng người không cách nào không thương người. "

Bị nói trúng tiếng lòng, Khương Vệ nức nở: "Nhưng trẫm không thể không ban cho người cái chết, bởi vì nếu trẫm không làm như vậy, sẽ có lỗi với dân chúng, với Thiên đế, còn những thân tử thân phục trẫm, không thể bởi vì nàng là mẹ ruột của trẫm mà có thể dung túng, quyết định này trước sau gì trẫm cũng phải đối mặt. "

Y Tước ngửa lên nhìn hần, dò xét ánh mắt của hần, nàng giơ cánh tay nhỏ bé, khẽ vuốt ve hai gò má của hần. "Người sẽ là một quân vương tốt. "

Vuốt ve hần mấy cái, hần liền nói. "Ồ bên cạnh trẫm, không được rời khỏi trẫm. "

"Ừ!" Y Tước biết nàng không đi được.

Nơi này chính là nhà của nàng, là hạnh phúc của nàng.

Cạch cạch cạch, thanh âm của bước chân vội vàng, truyền đến.

"Khởi bẩm vương thượng, Từ Ninh cung bốc hỏa rồi!"

Hần kích động, ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy khói đen.

Khi bọn hần chạy về tẩm cung Thái hậu lần nữa, thấy một đám thị vệ cùng thái giám đang cố phá cửa, tìm hần bằng trầm xuống. "Thái hậu đâu?"

"Vương thượng, Thái hậu cùng Phúc công công đều ở bên trong, còn đóng chặt cửa..... "

"Mau mau phá cửa!"

"Nhanh đi lấy nước!" Người xung quanh kêu to.

Lửa lan tràn ra rất nhanh, trong chớp lát nuốt trọn cả tòa cung điện hoa lệ, không còn kịp nữa.....

"Nơi này rất nguy hiểm, xin Vương thượng cùng Vương Hậu nhanh chóng rời đi!"

"Vương thượng!"

Khương Vệ giật mình đứng tại chỗ, ánh mắt vô định. "Không cần cứu nữa..... cứ để mọi thứ cháy sạch! Đem toàn bộ ân oán đốt trụi..... "

"Vương thượng?" Mọi người sững sờ.

Hần cười đau khổ “ Đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của bọn họ, trẫm..... thành toàn cho bọn họ. " Đây là điều duy nhất hần có thể làm.

Những binh lính có nhiệm vụ dập lửa, toàn bộ đều ngừng lại, nhìn lửa cao ngất trời.

"..... Giúp trẫm đưa mẫu hậu đi hết đoạn đường. " Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hần nói.

Y Tước cùng hần tâm ý tương thông.....

Hỏa hoạn đốt sạch duyên phận mẹ con.....

Bụi thuộc về bụi, đất về với đất.....

Tất cả yêu cùng hận chằm dứt.....

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Một năm sau --

"Chúc mừng Vương thượng, chúc mừng Vương thượng, Vương Hậu có tin vui. " Thái y hôn hờ bầm tấu.

Không đợi cái tên lần nữa lên cấp cha mở miệng, cô gái lại lên cấp mẹ kêu to, "Cái gì? Không thể nào? Ta..... Ba tháng trước ta vừa mới sinh mà, làm sao có thể lại.... lại có?"

Quân Vương cười toác miệng nói. "Đó là do trẫm lợi hại. "

"Ta sanh xong sẽ không sinh nữa..... " Hai đứa là hoàn hảo rồi.

Ba năm sau --

"Chúc mừng vương thượng, chúc mừng vương thượng..... " Lời của thái y còn chưa nói hết, đã bị cắt ngang.

"Chờ một chút!" Đã là mẹ của bốn hài tử, nghe được nửa lời thái y chúc, đã khiến cho da đầu nàng tê dại. "Sẽ..... Sẽ không phải là lại có chứ?" Mỗi năm một đứa, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Thái y cười, "Đúng vậy, Vương Hậu nương nương. "

"Ha ha..... Thật tốt quá! Trẫm lại làm cha. " Quân Vương cười không ngớt, Đa tử nhiều tôn là mục tiêu của hần. "Vương Hậu, khổ cực cho nàng..... "

"Ta không muốn sinh nữa!" Nàng cũng không phải là heo mẹ. "Ta thật sự không muốn sống nữa !"

Mặt Quân Vương nghiêm, lại "Không thể được, không phải chính miệng Vương Hậu đã nói, trẫm muốn mấy hài tử nàng cũng sẽ giúp trẫm sinh, đền bù tổn thất trong lòng trẫm, thân là Vương Hậu, nàng không thể nuốt lời dễ dàng vậy. "

"Ta..... Ta..... " Vương Hậu chẳng thể nói gì.

Mười năm sau --

"Chúc mừng vương thượng..... "

Thái y còn chưa nói xong, một tiếng kêu thảm thiết liên vang lên.

"Ta thật sự là không muốn sinh nữa..... "

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Thạch Đền Vận Chuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.